

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LAYLA FROST

Ring

AROUND THE

Posey

THE HYDE  SERIES



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Ring AROUND THE Posy



HYDEJ SERİSİ S

USA YtHA Y BEST SEL LJ H G A U T H O R

LAYLA FROST

İÇİNDEKİLER

Yazarın Sapık Kalbinden

1. Güzel Çifte
2. İki C'ye Sahip Olmaya
3. Katil bir popoya
4. Peri Anne'ye
5. Eski Paralı Thundercunt'lara
6. Emo Butterflynado'ya
7. Sex Mittens'a
8. Yabani Kedi Yavrularına
9. Vahşi Parıltılı Geyik Sürülerine
10. Noel Dileklerine
11. Lustful Cupcakes'e
12. Tacos'un Serbestçe Dolıştığı Yerleri Bulmaya
13. Karda Kalmaya

Epilog

Doğanın Gücü En İyi

Kase Senaryosu

Layla Kurun Layla Frostun

Başlıkları Frost ile Bağlantı

'Yazar Hakkında

© 2022 Layla Frost

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

YAZARIN SAPIK KALBİNDEN

Bu roman daha önce Snowed Inn for Christmas Antolojisi'nde yayımlanmıştır.

Böylesine şenlikli ve eğlenceli bir deneyime katılmama izin verdikleri için muhteşem yazarlara teşekkür ederim. USA Today En Çok Satanlar Listesi'ne girmesine yardımcı olan okuyuculara teşekkür ederim.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

*Noel Baba'ya adanmıştır.
Seni al yanaklı piç. Yaramazlar listesindeki kızlar için de çuvalını boşalt.
Bunu hak ediyorlar.*

BİRİNCİ BÖLÜM

GÜZEL ÇIFTE

POSEY

"KALABALIKTAN KAÇMAK BURAYA KADARMIŞ..."

Çoğu insan bayramları hediyeler, süslemeler ya da nane aromalı her şey için severdi.

Winter Falls'un canlanması nedeniyle tatilleri çok severdim. Kayak kasabası, havayı dolduran heyecanla birlikte ışıklar ve süslemelerle kaplıydı. Telaşlı ve kalabalıktı ve sadece... büyülüydü.

Ve Noel'e sadece üç gün kala, harika kaos tüm hızıyla devam ediyordu.

Omzumun üzerinden bakarak, hoşnutsuz arkadaşım Demi'ye sııttım.

"Biliyorum, *harika* değil mi?"

Demi sözlü olarak cevap veremedi yüz ifadesi cevap verdi. Alaycı dudakları aralandı ve gözleri kocaman açıldı.

Ve sonra birine çarptım.

"Kahretsin, özür dilerim," dedim topuklarımın üzerinde devrilmemek için mücadele ederken. Sabit durduğumda, dikkatsizliğimin kurbanına bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

Uzun boylu ve zayıftı, karmakarışık sarı saçları yamaçlarda geçirdiği bir günün dağınıklığına karşı ustaca dağılmış görünüyordu. Gömleği ve pantolonu para kokuyordu. Tek kelime etmeden arkasını dönmeden önce bana attığı kibirli bakış da öyle. Sanki ne ben ne de özrüm bir yanıt verme çabasına değmezmiş gibi.

Pislik.

Demi ve ben The Drop In'i seçtik çünkü tatil köylerine yakın olan diğer şık veya modaıa uygun barlardan daha az doluydu. Ayrıca, müşteriler genellikle yuppy tiplerden ziyade rahat yatılılardı.

Belli ki dallama bu notu almamış. Her neyse.

Vibe'ımı öldürmesine izin veremezdim.

Başka bir şey düşünmeden pislğin etrafından dolandım ve onu görmezden geldim. Yani, beni çoktan kovduğu için göremiyordu elbette, ama bunu yaptığımı biliyordum ve önemli olan tek şey de buydu.

"Tam bir pislik," dedi Demi, düşüncelerimi yankılayarak. "Onu dışarı attırmamı ister misin?"

Babası şerif olduğundan ve kasabadaki tüm kolluk kuvvetlerini tanıdığından, bu onun yapabileceğı bir şeydi.

Başımı salladım. "Henüz değil. Bakalım gece bizi nereye götürecekt. Heyecanı çok erken doruğa çıkarmak istemem."

Uzun ahşap barda bizim için ayrılmış taburelere oturduk ve barmenlerden Manny önümüze üzerinde yarım pipo logosu bulunan kokteyl peçeteleri koydu. Bir elinde limon dilimi, diğesinde misket limonu tutuyordu. "İş mi zevk mi?"

Mutlu bir şekilde limon dilimini aldım ve sııttım. "Memnun oldum."

Gözlerindeki şaşkın bakışı kırıştırmadan önce duraksadı. "Anladım." O uzaklaşırken Demi beni dürttü. "Seni istiyor."

"Bu sadece benim sesim. Bu şey dolu bir silah."

"Doğru. Bir alışveriş listesini bile X-rated yapabilirsin." Abartılı seksi sesini açtı. "*Cumquats*, Ding Dongs, Blow Pops, kremalı turtalar, kuru *ovma*."

Beni tasvir edişine gülmüştüm ama haksız da sayılmazdı. Seksi görünmek önemliydi çünkü geçimim buna bağılıydı.

Sadece vokal olarak, bu da eşofmanlar, kapüşonlular ve dağınık topuzlarla çalışabileceğim anlamına geliyordu.

Manny bir süre sonra bana bir tekila shot ve birden fazla şemsiyeyle süslenmiş bir margarita vermek için döndü. İkisi de dağlarda karlı bir gece için tercih edilecek kokteyller değildi ama umurumda değildi. Zamanımın çoğunu boğazımı yatıştırmak ve sesimi yumuşak tutmak için limonlu ve ballı bitki çayı içerek geçirdim. Programımın içki içmeme izin verdiği nadir zamanlarda ise sıcak içkiler, çivili kakao veya sıcak şarapla vakit kaybetmiyordum.

İyi mal istiyordum, bebeğim.

Demi birasını kaldırdı ve ben kadehimi geri devirdiğimde sabırsızlığıma sııttı. "Hey, ben de sana kadeh kaldıracaktım."

Elimi kalbime götürdüm. "Awww, onur duydum." Margaritamı kaptığım gibi kaldırdım.

"Sesiniz sayesinde başka bir kitabın hayat bulmasına."

Kadehini tokuşturdum ve bir yudum aldım, tam o sırada Manny benim için bir kadeh daha koydu. Değiştirerek onu da kaldırdım. "Ve büyük bir filozofun bilge sözleriyle, 'Shotlar, shotlar, shotlar.'"

"Bu hangi büyük filozof olabilir?"

"Lil Jon, tabii ki. Ve onun diğer felsefesini yorumlayacak olursak... Pencereye. Sonra duvara. Terim damlayana kadar-"

"Posey," diye araya girdi Demi.

"Yani, sanırım kendi adımları verebilirim ama bu biraz garip olur."

Genişleyen gözleri benden başımın üzerine doğru kaydı.

Ancak o zaman yakınımda duran birinin varlığını hissettim.

Barmene işaret etmeye çalışan ya da boş bir tabure arayan bir müşteri görmeyi umarak başımı arkaya doğru eğdim.

Vay

canım

a.

Kahr

etsin.

Onun yerine kendimi delicesine sıcak, baş aşağı duran bir surata bakarken buldum.

Teknik olarak baş aşağı olan benim yüzümdü ama yine de.

"Benim yüzümden durma," diye gürledi sevimli bir gülümsemeyle. "Bu ter nereden damlıyor?"

Başımı o kadar hızlı dikleştirdim ki, yüzüyordu. Beynimdeki telaşı görmezden gelerek ona bakmak için döndüğümde dudaklarım en cilveli gülümsememle kıvrıldı. "Bilmek istemez miydin?"

Garip eğik açıda, onun seksi olduğunu düşünmüştüm. Onu düzgün bir açıdan gördüğümde yanıldığımı anladım.

Çok ateşliydi.

Pantolonu ve gömleğinin yanı sıra düzgünce kesilmiş kahverengi saçları sayesinde yuppie'lerden biri gibi görünüyordu. Ama biraz daha araştırınca - tabii ki titizlik adına- kıvrılmış kollarındaki dövmeler ortaya çıktı.

Bir sürü dövme.

Kollarını ve ellerini kaplamış, hatta açık yakasına kadar çıkmışlardı.

Kahverengi gözleriyle karşılaştığımda gülümsemesinin solduğunu, yoğun bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim.

Oops.

Adama bir et parçası gibi bakmak muhtemelen kabalıktır.

Daha sert, ucuz bir kesimi kesecek kadar keskin bir çene hattına sahip bir A5 Wagyu parçası olsa bile.

"Dövmelerini beğendim," dedim, tuvale bakmıyormuş da sadece sanatı takdir ediyormuşum gibi görünmeye çalışarak.

Gerçi öyleydim.

Kesinlikle

öyleydim.

Boğazını temizledi. "Teşekkürler." Uzattığı elini ve adını söyledi. "Eli Becker."

Bunu kabul ederek, avuç içimin ısınmasını ve midemde kar fırtınasındaki kar taneleri gibi uçuşan kelebekleri bir kenara ittim. Bu tekilanın suçuydu. Ya da belki de sonsuza dek stüdyomda kilitli kalıp süper ateşli bir romantizmi anlatmış olmamın.

Evet, kesinlikle oydu ve dövmeli dokunuşu değildi. "Posey

Danson." Elimle yanımı işaret ettim. "Ve bu da Demi."

Çenesini muhteşem arkadaşşıma doğru kaldırdı ama elini uzatmak için hiçbir hareket yapmadı. Ya da benimkini bırakmak için.

Utanç verici bir şekilde terlemeye başlamadan önce onu elinden aldım. "Tatile mi geldin?"

Eli esprisiz bir şekilde kıkırdadı. "Tatil anlayışınız cehennemden gelen bir düğünü içermiyorsa, hayır."

"Düğününüz mü?" Demi parmaklarını telefonunun arkasına vurdu, muhtemelen hacker becerilerini kullanarak onu araştırmak için sabırsızlanıyordu.

"Tanrım *hayır*. Kuzenim ve onun güzel nişanlısı."

Henüz çekmediğim fotoğrafı kaldırdım. "*Güzel* çifte."

Eli, "Sanırım yarıda kestiğim diğer kadehi tercih ederim," demeden önce hepimiz birer kadeh içtik.

Hayal kırıklığını bir kenara bıraktım. "Gece daha yeni başlıyor. Pencereleler, duvarlar ve damlayan ter için yeterince zamanları o l a c a k."

Eli ve benim, ter içinde ve herhangi bir pencereye ya da duvara yaslanmış halimizin görüntüsü, müstehcenlikten sarhoş olmuş beynimde belirdi.

Öyle demek istememiştım ama sözlerimin nasıl yanlış yorumlanabileceğini fark edince, margaritamın arkasına bir yaltaklanma sakladım.

Flört ediyordum, evet.

Bana ilgi göstermeye istekli her erkeğe umutsuzca atılıyordum, *hayır*.

"Diğer tostı bitirirsem seni tekrar çağırırım," dedim.

Partisine dönmesi için ona bir çıkış verdiğimde her şeyi açıklığa kavuşturdu.

Eli mesajı aldı ama açtığım metaforik kapıdan geçmedi. Manny'ye bir tur daha atmasını işaret etti. "Hangi kutlamayı böldüm?"

Bakışlarım Demi'ye kaydı ama o sadece birasını içerken bana cesaret verici bir gülümseme verdi ve sanki kendi kişisel yıldızlar tenis maçımı gibi etkileşimi izledi.

Belli ki üçüncü tekerlek olmayı umursamadığı için, şimdiye kadar gördüğüm en çekici adam tarafından sohbet edilmenin tadını çıkarmaya karar verdim.

Ve bir sürü yakışıklı, tatilci snowboardcunun olduğu bir tatil kasabasında yaşadığım için, bu gerçekten bir şey ifade ediyordu.

"Bir iş projesini bitirdim," diye geçiştirdim, ne yaptığımın ayrıntılarına girmek istemiyordum. Çoğu erkek ya anlattığım 'değersiz sahte edebiyatı' küçümsüyor ya da bunun onlarla müstehcen konuşacağım anlamına geldiğini varsayıyordu.

Ayrıntıları sormadı. "Tebrikler."

"Teşekkürler." Umursamaz ses tonumdan umudu uzak tutarak, "Kuzeninin düğünü için buradaysan, bu yakınlarda yaşadığın anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Kartlarımı göğsüme yakın tutuyor olabilirdim ama Eli hayal kırıklığını gizlemeye bile çalışmadı. "Hayır. Boston."

Bu oldukça uzak bir mesafeydi, ama iyi bir tatil kaçamağı hakkında söylenecek bir şey vardı. Koşul yok, beklenti yok, sadece bir iki tur eğlence ve sonra veda. Görüşürüz. Au revoir.

Defol git buradan.

"Gelin ve damat buralı mı?" Eğer onları tanıyorsam, pencere ve duvar aksiyonuna geçmeden önce seri katil olmadığını doğrulamak için iyi bir yol olurdu.

"Hayır. Destinasyon düğünü." Ses tonunda biraz küçümseme ve hayal kırıklığından fazlası vardı.

"Bir tatil beldesi düğünü mü?" Alçak sesle ıslık çaldım. "Bu tam bir kaos, eminim."

Eli yüzünü buruşturdu ama sesinde hâlâ küçümsemekten çok şakacılık vardı; sanki hayal kırıklığı içindeyken bile mutluydu. "Birlikte ilk seyahatleri Winter Falls'a oldu. *Güzel* gelin burada bir Noel günü düğünü yapmakta ısrar etti."

"En azından yıldönümlerini unutmayacak."

Taburemi döndürdüm, Eli'nin bir tür tamirci olarak kariyerinden, benim snowboard sevgimden ve şehirdeki en iyi ama az bilinen yerlerden konuşurken ona daha fazla odaklandım.

Ona göre düğün telaşı zamanını tekeline almıştı, bu yüzden şehri istediği kadar keşfedememişti. Ben de ona

o n a biniş için mükemmel olan bazı yamaçlar önerdi, megawatt gülümsemesi neredeyse beni kör ediyordu.

"Belki buluşabiliriz ve bana nelerden hoşlandığını gösterebilirsin" dediğinde neredeyse kalbim duracaktı.

Snowboard için.

Snowboard'dan bahsediyor.

Mantıksal olarak bunu biliyor olabilirdim, ama bu libidomun onun sözlerini vücudumu bükmesini istediğim şekilde bükmesini engellemedi.

Dostça teklifini kabul edemedim -ya da kendi ahlaksız teklifimi sunamadan- yanımdaki bir hareket gözüme çarptı. Demi'nin hararetli bir şekilde telefonunu tuşladığını görmek için ona doğru baktım. Yanaklarına bir kızarıklık yayıldı ve bunun profesyonel bir öfke mi -insanların temel teknolojiyi anlamadaki yetersizliği sayesinde- yoksa *göz kırpma, dürtme, dürtme* türünden başka bir şey mi olduğundan emin değildim.

Tam iyi olup olmadığını soracaktım ki ayağa kalktı ve benden önce davrandı. "Bir şeyi halletmem gerekiyor." Bakışları benden Eli'a kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Burada iyi misin?"

Burada mı? Çekici ve alımlı adamlarla mı? Evet, iyiyim.

Hiçbir şey söylemedim ve sadece başımı salladım.

Banyoya giden koridora yöneldi, yüzü telefonuna doğru eğikti.

Beni daha sonra bilgilendireceğini bildiğim için dikkatimi Eli'ye verdim. "Güzel çift burada mı yoksa kaçıp gittiniz mi?"

"Sadece müstakbel damat ve biz sağdıçlar. Düğün grubunun diğer yarısı pansiyonda kaldı." Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Ama kesinlikle kaçmalıydım."

El hareketini takip ederek partisini oluşturan küçük adam grubunu gördüm.

Karşılaştığım dangalağın da içinde olduğu bir grup.

Dangalak kanonun Eli'yi işaret edip yanaklarını şişirmesini, gülmeden ve Eli'ye başparmağını kaldırmadan önce abartılı ve müstehcen bir şekilde el kol hareketi yapmasını izledim.

Eli birasını almak için kayarken bunu görmedi. Ama ben kesinlikle gördüm.

Oh.

Sikeyi

m.

Anladı

m.

İKİNCİ BÖLÜM

İKİ CS'YE SAHİP OLMAK

POSEY

KİM OLDUĞUMU BİLİYORDUM.

Ne

olduğumu.

Kıvrımlı.

Yumuşak.

Thicc-iki C ile.

Ama güzel olduğumu da
biliyordum. *Büyük bir kız için*
güzel değil.

Kıvrımlı olmasına rağmen güzel değil.

Sadece güzel. Diğer bedenlerdeki herhangi bir çekici kadınla aynı
güzellikte.

Bu yüzden Eli, bu dövmeli mega seksi, benimle sohbet etmeye
başladığında iki kez düşünmemiştim. Bu seksi adamın neden o kadar da küçük
olmayan bana gülümsediğini merak ederek sinmemiştim. Kendimi ona doğru
atmamıştım, ilgiye minnettar olmuşum.

Yani, elbette, kendimi ona atmak istemişim. Ama bu o kadar çekici
olduğu içindi, kendimi buna mecbur hissettiğim *için değil*. Sanki bir parça ilgi
karşılığında ona seks borçluymuşum gibi.

Gözleri çalışan bir adam olduğu için benimle flört ettiğini düşünmüştüm.

Ama grubunun onu nasıl hevesle izlediğini ve alay ettiğini görünce Eli'yi
yanlış değerlendirdiğimi anladım. O bir erkek değildi.

Erkek bedeninde bir çocuktü.

Hâlâ kıs kıs gülen ve zorbalık edenlerden biri, sanki dünyam onların
beni olduğum gibi görememeleri etrafında dönüyormuş gibi. O çocuklar ki

kıvrımlı bir kızla konuşarak *Punk'd*'in kendi komik versiyonuna ev sahipliği yapıyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, çok sık olmuyordu, ama olduğunda? Biraz acıtıyordu, tabii.

Ama daha çok beni sinirlendirdi ve hayal kırıklığına uğrattı. Çekici ve cazibeliydi -ya da ben öyle sanıyordum- ve karşılıksız bir tatil buluşması mükemmel olabilirdi. Ama onun aptallığı her şeyi mahvetti.

İlk önce diğer dangalağı göz ardı edememiş olabilirim ama Eli'yi göz ardı edebilirim.

Ya öyle yaparım ya da kokteyl şemsiyelerimi gözlerine saplarım.

"İçki için teşekkürler. Çocuklarınıza dönseniz iyi olur," diye tersledim ve arkamı döndüm.

"Vay canına," diye mırıldandı, havamı ve tavır değişikliğimi kolayca algılamıştı. "Fırtınanın gelecek haftaya kadar çıkmayacağını sanıyordum. Bu ani soğuk hava dalgası da nereden çıktı?"

Eğer olgunlaşmamış bir pislik olmasaydı, sözleri beni gülümsetirdi. Bu haliyle beni daha da sinirlendirdi.

"Burada işimiz bitmedi mi?" Ben sordum. "Görev tamamlandı. Şişman piliçle konuştun. Ha. Ha. *Lanet* olası ha."

"Posey, yok-"

"Olgunluk yok mu? Mizah anlayışında gerçek bir mizah yok mu? Çalışan üç beyin hücresi yok mu? Hepsi kişiliğine girdiği için sakin yok mu? Evet, bunu anladım. Görüşürüz."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye gürledi.

"Pardon, cesareti kazanmak beni becermeni mi gerektiriyor? Gerçek bir cinsel ilişkiye girmenin zor olacağını düşünmüştüm, bilirsiniz, tüm bu küçük penis olayı sayesinde."

Yüz ifadesinde şaşkınlık ve eğlence bir aradaydı. Şaşırtıcı bir şekilde, düşük hedefli hakaretlerime rağmen öfke yoktu. "Sen neden bahsediyorsun be kadın?" diye sorarken bile ses tonu sinirli değil şaşkıncı.

"Sana benzeyen bir adam *rastgele* benimle konuşmaya geliyor." Etkileşimi hızlandırıyormuş gibi bileğimi döndürerek, "Sana neleri kaçırdığını anlattırdım, mesela ne kadar sevimli olduğumu, Michelin şefi gibi yemek yapabildiğimi, camlara ve duvarlara karşı seni terletmekten daha fazlasını yapacak ağza alınmayacak şeyler yapabildiğimi anlattırdım. Ama bu bir romantik komedi filmi değil ve yeterince umurumda değil."

Yüzümü tekrar öne çevirmek için dönmeye çalıştım ama Eli çenemi kavradı ve beni ona bakmaya zorladı.

Çok samimi bir dokunuştı. Çok yoğun. Çok heyecan vericiydi.

"Muhteşem bir kadınla konuşmak istememin tek nedeninin bir meydan okuma olduğunu düşünüyorsanız, bu benden çok sizin hakkınızda bir şey söyler."

Gözlerimi kıstım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Burada yargılayıcı olan tek bir kişi var ve o da ben değilim."

Bir nefes alıp onu inceleyeydim, belki de doğruyu söylediğini görebilirdim. Bana gaz vermeye çalışmıyordu. Ama yaralı bir gururun ve kendini beğenmişliğin yokuşunu tırmanıyordum ve onu dinlemek için durup bilerek kar küremeye hiç niyetim yoktu. Hele ki gardımı düşürmek onun şakasının hedefi olmak anlamına gelebilecekken.

Ayağa kalkarak içkiler için bara para bıraktım. "Gidip kankalarınıza beşlik çakın ve beni rahat bırakın."

Arkamı döndüm, Demi'nin zaten orada olduğuna şükrettim. Bana attığı kocaman gözlere bakılırsa, konuşmanın en azından bir kısmını duymuştu.

Sırtım ona dönükken, nasıl bildiğimden emin değildim ama biliyordum. Eli takip edecekti. Çünkü bütün bu tartışma yeterince utanç verici değildi, bir de olay çıkarması gerekiyordu.

O bunu yapamadan, büyük bir grup içeri girdi, bara doğru ilerledi ve Eli ile benim aramda rahatça sıkıştılar.

Kalabalıkları sevmemin bir sebebi olduğunu biliyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KATIL BİR POPOYA

POSEY

"LANET OLASI PISLIK. PISLIK. DANGALAK."

Demi "Ama bana onun hakkında gerçekten ne hissettiğini söyle" diyene kadar bu sözleri yüksek sesle mırıldandığımı fark etmemiştim bile.

"İnsanların berbat olduğunu biliyorum. Bunu *biliyorum*. Yine de yüzüme tokat yediğimde şaşırıyorum..." Demi'nin arabasına binmek ve kemik dondurucu soğuktan kurtulmak için durakladım. Öfkem beni ateşleyebilirdi ama buz gibi rüzgâra karşı ancak bu kadarını yapabilirdi. Arabaya bindiğimde arkamı döndüm ve Demi'nin gözlerinin nasıl fırladığını ve içini hızla dolduran öfkeyi gördüm. Sözümü nerede kestiğimi fark ederek, "Mecazi anlamda suratına tokadı yedim, gerçek anlamda değil" diye düzeltiltim.

"İfadelerine dikkat etmelisin. Beynim şimdiden babamı arayıp onu hapse attırmanın yanı sıra hayatını mahvetmek için elli teknolojik yol buldu."

Tuhaftı ve muhtemelen ilk içgüdümün dokunulmak olması benim hakkımda pek iyi şeyler söylemiyordu. Ama olan olmuştu. Arkadaşımdın kolunu sıktım, içime bir sıcaklık doldu. "Sen iyi bir arkadaşsın."

"Biliyorum. Bilmediğim şey ise ne olduğu."

Arabayı sürmeye başladığında ona gördüklerimi anlattım. Yuppy piçinin yaptığı yuvarlak şişman kız hareketlerini tekrarlarlarken, yanaklarım öfke ve utançla ısındı.

"O pisliği dışarı attırmam gerektiğini biliyordum," diye hiddetlendi Demi. "Bu boku kim yapar ki?"

"Ben de bunu söylüyorum! Dünyada zalim insanlar olduğunu bilsem de, onların iğrençlikleriyle yüz yüze geldiğimde, bu beni hala şok etmeyi başarıyor. Gerçekten mi? Ortaokula geri mi döndük?"

"Bazı insanların beyinleri ergenlikten sonra asla olgunlaşmaz." "Ya da evrimleşerek Neandertal'i geçemiyor," diye ekledim.

"Ya da bu. Bu da o kendini beğenmiş pisliğin haki kaplı kaval kemiğini neden tekmelemen gerektiğini açıklıyor. Ama bunun Eli ile ne ilgisi var?"

"Belli ki işin içindeydi." Yanaklarımdaki deri daha da alevlendi ve göğsümden aşağı indi. "Hepsi izliyordu. *Ve* gülüyorlardı. Çünkü ateşli bir adamın benim gibilerle konuşması eğlencenin doruk noktasıdır."

"Bunu nereden biliyorsun?" "Onları gördüm."

"Hayır, onlar değil. Onlar çocuksu pislikler ve eğer isimlerini öğrenirsem, e-postalarını ve cep telefonlarını her türlü penis büyütme dolandırıcılığından gelen spam'larla dolduracağım."

İşte yine o sıcak ve bulanık dostluk hissi.

"Ama Eli'nin işin içinde olduğunu nereden biliyorsun?" Demi açıklığa kavuşturdu. Eli hakkında düşündüm.

Barın geniş uzunluğuna rağmen arkamdan gelme şekli - söz konusu barda oturan diğer kadınlardan bahsetmiyorum bile.

Sıcak kahverengi gözleri sanki bir şakayı paylaşıyor muydunuz da şaka ben değilmişim gibi parlıyordu.

Bana gülümseme şekli.

Bütün doğru şeyleri söyleme şekli.

Kaslı fiziği ve boynunu saran dövmeleriyle çok seksiydi.

Onları daha fazla incelemek istemiştim.

Tercihen dilimle.

Bu, gerçek yüzünü göstermeden önceydi. "Güven bana," dedim, "biliyorum."

"Ama..." Demi'nin parmakları direksiyona vurdu.

"Evet, öldürücü bir popom var ve onu düşünerek dikkatinizi dağıttığım çok açık.

Bunun o piçle ne alakası var?"

"Gördün mü?" Bana eliyle işaret etti. "Ben de bunu söyleyecektim. Kendine güveniyorsun." Ben araya girmeden o devam etti. "Olman gerektiği gibi. Sen bir hazinesin ve her erkek sana sahip olduğu için şanslı sayılır. Bunu biliyorsun ve kimsenin sana aksini hissettirmesine izin vermedin. Bu yüzden neden birdenbire bu gerçeği unutmuş gibi görüldüğüne şaşırdım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eli'in o salaklarla hiçbir ilgisi olmadığına inanmak çok mu zor?" "Ve onlar da beni izleyip şakalaşıyorlar mıydı?" I alay etti. "Bir kuşun tüyleri ve tüm bunlar."

"Onlarla takıldığı için pek de heyecanlı görünmüyordu."

Haklı.

Bunu kabul etmektense, derin bir nefes aldım ve tüm bu saçmalıkların gitmesine izin verdim. Çenemi açtım. Omuzlarımı gevşettim. Tüm intikam ve tekme düşünceleri, soğuk kar tanelerinin öfkemden geriye kalan korkuları söndürmesi gibi kafamdan dağıldı.

Ve, evet, tamam, ayrıca benim artık şehvetim.

"Her neyse," dedim iç çekerek, kelimenin genelde çağrıştırdığı ergen öfkesinden ve ruhumda hissettiğim derin yetişkin yorgunluğundan eser kalmadan.

Tanrım, yaşılanıyorum. Flört ve tekilayla geçen bir gecedен sonra bir ay boyunca yatağa girmeye hazırım.

Demi ikna olmuş görünmüyordu, yola odaklanmadan önce bana baktı. Yüz ifadesi neredeyse benim hissettiğim kadar dalgındı. Uzun, sessiz bir andan sonra, "Neden benim evime gitmiyoruz? Tekilam ve üzerinde senin adının yazılı olduğu derme çatma bir misafir odam var."

Güzel bir potansiyele sahip olan üst kattaki ev hala üst kattan çok üst kat olduğundan, bir misafir odası tam olarak ima ettiği şey anlamına gelebilirdi. Ya da priz kapağı, perdesi veya aydınlatması olmayan bir odanın zemininde havalı bir yatak anlamına da gelebilirdi.

Ya da duvarlar, bu konuda.

İşim başımın üstünde olmasaydı bu riski göze alabilirdim. Eve aceleyle gitmem gerekirse ve ikimiz de sarhoş olursak, mahvolurdum. Evlerimiz birbirine uzak değildi ama yakın da değildi. Teknik olarak, motive olursam eve kadar yürüyebilirdim.

Ancak yorgun ve sersemlemiş bir halde, kaza yapmaktan başka bir şey yapmak için motive olmaktan çok uzaktım.

Başımı sallayarak, "Yayıncının bir şeyleri yeniden kaydetmemi istemesi ihtimaline karşı evde olmalıyım. Bir dahaki sefere barı es geçip eski moda bir pijama partisi yaparız. İçkiler, filmler, yüz maskeleri, bir Fortune 500 şirketini biraz hacklemek. Bilirsin işte, klasikler."

Demi gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmadı. Yine de başını salladı. "Kulağa hoş geliyor."

Tükenmiş hisseden tek kişi ben değilim.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde tamamladık. Onun düşüncelerinin nerede olduğundan emin değildim ama benimkiler kesinlikle dövmeli bir adamda, onun sıcak gözlerinde ya da büyüleyici gülümsemesinde değildi.

Hayır.

Hayır.

At.

Hepsi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

IYILIK PERISINE

ELI

AZ ÖNCE NE OLDU ÖYLE?

Bir an Posey bana gülümsüyordu - en az sesi kadar sikimi kaldıran bir gülümsemeydi bu. Sonra, sanki yakıt deposundaki şekerli suymuşum gibi bana ters ters bakmaya başladı.

Ben anlamadım. Ve onu takip etme girişimim başarısız olduğu için, asla anlamayacaktım. Ani değişimle ilgili cevapları değil. Daha fazla gülümsemesini değil. Onu değil.

Çünkü daralmış ela gözleri, öfkeyle savrulan kahverengi saçları ve ardından bir ton insanla birlikte gitmişti.

Bütün gece bitmişim.

Aslında, bütün o lanet yolculuktan bıkmışım.

Beni strese sokan saçma sapan bir düğündü ve evlenen ben bile değildim.

Nedimeler sikimin üstündeydi, tam anlamıyla değil, hayal kırıklığına uğradılar.

Birbirine o kadar zıt sağdıçlar vardı ki, Hutch'ın fiziksel olarak ikiye bölünmüş gibi hissettiğine bahse girmeye hazırdım. Eskiye karşı yeni.

Eski para. Yeni

para. Eski

arkadaşlar.

Yeni

arkadaşlar.

Eski hayat.

Yeni bir hayat.

Tam bir kabus karmaşasıydı. Evde, geçici ailemle bayramı kutluyor olmayı tercih ederdim. Benim seçtiğim. Bu

kolay kahkahalar, akan içkiler ve eğlence olacaktı. Ayrıca, Piper -patronumun karısı ve arkadaşım- Noel pastaları için elinden geleni yapardı.

Ve meyveli keki lezzetli hale getirmek için sihirli becerilere sahip olduğu için, kesinlikle çok şey kaçıırıyordum.

Güzel gelin Kelsey, tüm yemekli etkinlikler için gurme kuş yemekleri seçmişti. Sanki menüden sipariş vermek günahmış gibi her grup etkinliğinin yemekli olmasında ısrar etmeseydi bu saçmalıkla başa çıkabilirdim. Güzel görünen yemekler istemiyordum. Tadının güzel olmasını istiyordum, lanet olsun.

Bar hesabımı kapattıktan sonra çıkışa doğru yönelmiştim ki biri adımı seslendi.

"İyi misin?" Hutch tuvaletlerden gelirken sordu, telefonu hâlâ elindeydi.

"Sana da aynısını sorabilirim." Başımı telefonuna doğru eğdim. Posey'ye en iyi oyunumu oynadığım süre boyunca banyoda olduğuna göre bir şeyler dönüyordu.

"Kelsey yemek şirketiyle ilgili bir sorun için aradı. Hallettik."

Kelsey ile tam zamanlı olarak uğraşmak zorunda kalsaydım kafama bir kurşun sıkardım ama Hutch'ın aynı şeyi hissetmediği açıktı. Son dram hakkında konuşurken bile bunu gülümseyerek yapıyordu.

Ona daha fazla güç.

Ve o benden daha iyi, bu kesin.

"Ben tatil köyüne dönüp yatacağım," dedim.

"Ben de aynısını yapmayı düşünüyordum. Diğerlerine gideceğimizi haber vereyim ve seninle dışarıda buluşalım."

Biraz sessizlik bekliyordum ama kuzenimle yalnız kalmak da güzeldi.

İnsan kalabalığını atlatarak buz gibi soğuğa adım attım ve derin bir nefes aldım. Düğünün zamanlaması tam bir baş belası olabilirdi ve tatillerde seyahat etmek cehennem gibi telaşlıydı ama Kelsey yer konusunda haklıydı.

Winter Falls kartpostallardan fırlamış gibiydi.

İstemedenden de olsa düşüncelerim karlı dağ manzarasından daha önce tadını çıkardığım esmer manzaraya kaydı. Onunla sadece cesaretle konuşan bir pislik olduğumu düşünmesi beni rahatsız ediyordu.

Ama beni daha çok rahatsız eden şey, süper kahramanın böyle bir sonuca varmasının bir nedeni olup olmadığını merak etmemdi. Eğer beni suçladığı şey

daha önce de başına gelmişti.

Eğer öyleyse, o piç her kimse, aptalın tekiydi.

Posey muhteşemdi. Tek bir kelimeyle penisleri kaldırabilecek bir sesi, mutluluk ve baştan çıkarıcılığı eşit derecede bir gülümsemesi ve herhangi bir klasik orta sayfa güzeline rakip olacak bir vücudu vardı.

Kıvrım

lı.

Seksi.

Yumu

şak.

Çok yumuşak.

"Hazır mısın?" Hutch beni şaşırtarak ve toplum içinde olduğumu hatırlatarak sordu.

Posey'nin yumuşak kalçalarını hayal etmenin zamanı değildi.

Bana attığı nefret dolu bakışa bakılırsa, onları hayal etmek için asla zaman olmayacaktı. Kendime mavi taşaklarla işkence etmek istemediğim sürece olmazdı.

Öyle olmalı çünkü bunun boktan bir fikir olduğunu bilsem de dikkatim kuzenimi dinlemekle Posey'i düşünmek arasında bölünmüştü. Beynim sürekli onunla olan etkileşimi gözden geçiriyor, nerede yanlış gittiğini anlamaya çalışıyordu.

Otele vardığımızda Hutch gülümsedi. "Eğer uğrayıp benimle merhaba demek istersen kadınlar hâlâ barda."

Snowboard ile rektal muayene olmayı tercih ederim. Yana doğru.

"Başka zaman," diye mırıldandım. Selam vermek istediğim tek bir kadın vardı ve o da bilmediğim nedenlerden dolayı benim bir hıyar olduğumu düşünüyordu.

Jake olmak böyle bir şey mi? Ya da Kase, Lars ya da Nox olmak?

Çok yorucu.

Ve sınırdan acınası.

Patronum ve arkadaşım Jake Hyde, ekibimizde ilk düşen kişi olmuştu. Ve Roma İmparatorluğu gibi çökmüştü. Karısı söz konusu olduğunda sarılıp sarmalanmış ve acınası bir haldeydi. Bu bir hakaret değildi. Piper'a bağımlı olduğunu ilk o kabul ederdi.

Adamın aşık olduğunu söylemek sadece yetersiz bir ifade değildi, bunun düpedüz yalan olacağından emindim. Bundan daha fazlasıydı.

Posey için böyle hissettiğimi söylemiyordum. Flörtlerle, gülümsemelerle ve onun o lanet sesiyle dolu bir gece iyiydi ama tamamen delirmiş değildim.

Yine de bu beni etkilemediği anlamına gelmiyordu. Tek bir etkileşimden beklediğimden daha fazla.

Takıntımı onun ani ruh hali değişimine neyin sebep olduğunu bilmememe bağlıyordum. Gizemlerden nefret ederdim. Garajda bir şeyler yolunda gitmiyorsa herkes beni arardı çünkü çözene kadar durmazdım.

Küfredebilir, bir şeyleri tekmeleyebilir ve milyonlarca dolarlık bir arabayı hurdaya çıkarmakla tehdit edebilirdim, ama her şey söylendiğinde ve yapıldığında, her zaman bir yolunu bulurdum.

Otel odama giderken, bunun çözölemeyecek bir gizem olduğunu kabul etmek için kendimi zorladım. Winter Falls küçük bir kasaba olabilirdi ama çok kalabalıktı. Posey'e tekrar rastlamam pek olası değildi. Ve ben bile onu aramak için kapı kapı dolaşmanın *Sindirella'nın Beyaz Atlı Prensi'nden çok ürkütücü bir sapıklık* olduğunu biliyordum.

Soyundum ve duşa girmek üzereydim ki cep telefonum bir mesajla titreşti. Hutch'ın beni engerek inine -diğer adıyla nedimelerin olduğu bara- geri çekmeye çalıştığını düşünerek mesajı görmezden geldim. Ama Hyde'lardan biri olma ihtimali olduğu için telefonu aldım. Sarhoş olsalar ve yemekle övünseler, dedikodu yapsalar ya da sadece sevimli aptallar olsalar bile, bu eğlenceli olurdu.

Ve biraz eğlenceye ihtiyacım var.

Bilinmiyor: Eli?

Ben: Bu kim?

Bilinmeyen: En kötü kabusunuz.

Arkadaşlarım dramadan, takipçilerden ve genel saçmalıklardan paylarına düşenden fazlasını yaşadıkları için bu mesaj beni hemen gerdi.

Ve bir sonrakinde de beni geri çekecek hiçbir şey olmadı.

Bilinmeyen: Sadece seninle dalga geçiyorum. Ama bu Eli Becker mı? Boston'un dışındaki Hyde Garage'da mı çalışıyor? Harley ve eski model Chevelle kullanıyor ve biraya çok düşkün? İkimizin de tanıdığı birinin dediği gibi, bu bir içecek, kişilik özelliği değil, dostum.

Bu kadar gergin olmasaydım, iğnelemeye gülümseyebilirdim. Ama şaka yapacak havada değildim.

Ben: Bu kim?

Bunu evet olarak kabul ediyorum. Ben Demi, Posey'nin arkadaşı. Ama bana yeni iyilik perin diyebilirsiniz.

Numaramı nereden bulduğunu sormak istiyordum ama daha acil bir soruyu tercih ettim.

Ben: Daha önce ne oldu?

Bilinmiyor: Pileli pantolon giyen arkadaşına sor.

Ne oluyor be?

Haki giyen hiç arkadaşım yoktu. Hele pilili giyen hiç yoktu.

Cevap veremeden başka bir mesaj geldi.

Bilinmiyor: Posey yarın akşam saat 7'de Peak 7 Local'de olacak. Eğer onun düşündüğü gibi bir pislik değilseniz, bu sizin işleri yoluna koymak için bir şansınız.

Bilinmiyor: Ama eğer bir pisliksen, uzak dur. Ve bilgilerinizi dakikalar içinde bulmamın bir uyarı olmasına izin verin.

Mahremiyet ihlali bir yana, Demi benim tarafımda görünüyordu, ben de dürüstlüğü **s e ç t i m** .

Ben: Ben bir pislik değilim. Orada olacağım.

Telefonumu yere bırakıp yatmadan önce bir duş aldım.

Ve bu boktan yolculuk boyunca ilk kez, ertesi günün ne getireceğini dört gözle bekleyerek yaptım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ESKİ PARALI ŞİMŞEKLERE

ELI

KAHRETSIN, BUNA İHTİYACIM VARDI.

Düğün partisinin brunch yapması ve ardından yüz bakımı, masaj ve insanların o yerlerde yaptığı diğer saçmalıklar için spa'ya gitmesi gerekiyordu. İçimde zerre kadar suçluluk duygusu olmadan Hutch'a mesaj atıp mide sorunlarım olduğunu söyledim. Sonra da yuvarlanıp uyumaya devam ettim.

İyi bir masaj fikrine karşı değildim ama beni strese sokan düğün partisi olduğu için günü onlarla geçirmek bana ters geldi.

Bunun yerine, uyanıp yamaçlara çıkmadan önce yıllardır uyumadığım kadar geç uyumuştum. Rehberli turlara ya da turistlerle dolu parkurlara değil. Posey'nin tavsiye ettiği daha az bilinen bir bölgede board yapmaya gittim. İhtiyacım olan sessiz ve huzurlu bir adrenalın patlamasıydı.

Duş aldıktan sonra restorana doğru yola koyuldum çünkü akşam yemeğini de ertelemek çok ileri gitmek olurdu. Hiç değilse Hutch'la görüşüp hayati bir şeyi kaçırmadığımdan emin olmam gerekiyordu.

Bir yandan da Posey'e *kazara* rastlamamak için saate dikkat ediyordum.

Parti odasına girdim, doğruca bara gittim.

Eğer önümüzdeki birkaç saati atlatacaksam, bir biraya ihtiyacım var. Ya da on.

Hedefime ulaşmadan önce, küçük bir grup eski paralı şimşek tarafından yolum kesildi.

"Çıkış yolunu bulmuşsun," dedi içlerinden biri.

Kahretsin, adı ne?

Gelinin erkek kardeşiydi ve insanlar tüm yolculuk boyunca onun adını söylüyordu.

Ama beynim otomatik olarak onu *Dickwad* ile değiştirdi.

Odamdan ayrılmamı kastettiğini düşünerek, etraflarından dolaşmadan önce sıkı bir gülümseme verdim ve çenemi kaldırdım.

"Bugün gelmeyince," diye devam etti ben sipariş verdikten sonra, eski dostmuşuz gibi konuşarak, "düşüp kaybolduğunu düşündüm."

Bira şişesinden uzun bir yudum alırken kaşlarım düştü. "Roll?"

"Seç bakalım. Dün gece bana çarptığında gördüğüm kadarıyla bir sürü vardı."

Kız mı?

Ne tür bir aptallık yaptığını sormak için döndüğümde gözlerim pantolonuna takıldı.

Pileli pantolonunu.

Farkına varıldı. Ve onunla birlikte.

Öfke.

Bir an, bira şişemi tutarak onun yanında duruyordum. Sonra, şişe bara çarptı ve o da bara çarptı.

Elim boğazındayken.

Benden birkaç santim önde olabilirdi ama bu onun tek avantajıydı. Bunu biliyordum ve gözeneklerinden korku akarken yutkunmasına bakılırsa o da biliyordu. Rakamlar onun lehine bile değildi çünkü arkadaşları korkak fareler gibi çekip gitmişlerdi.

"Ona ne dedin sen, orospu çocuğu?"

Soluk teni utançtan alev alev yanarken, hava akımının azalmasıyla benek benek oldu.

Güzel.

"Ben bir şey söylemedim," diye hırıldayarak elimden kurtuldu. "O zaman ne yaptın?"

Zorla bir kahkaha attı. "Onunla konuşmanın bir şaka olduğunu düşündük. Hutch senin Boston'da önemli biri olduğunu söyledi. Yoksa neden onunla konuşasın ki?"

Çünkü o muhteşem. Komik.

Güzelmış.

Ve muhtemelen senin sayende deneyimleyemediğim daha bir sürü şey var, sık kafalı.

Bunların hiçbirini onunla paylaşmadım. "Seni üzgün, aptal piç."

Ön kolumu kavrayarak elimi itmeye çalıştı ama ben daha sert ittim.

"Burada istediğin kadını seçebilirsin," dedi, kızgınlık ve kıskançlık sözlerini zehirli bir çamur gibi kaplamıştı. "Şişko bir kaltak için neden bu kadar endişelendiğinizi anlamıyorum."

Thud.

Etin ete çarpma sesi aniden sessizleşen odada yankılandı. Sırılsıklam olmuş bir shammy'nin insan eşdeğeri gibi yere düştü. Boğazını kavrayarak onu tekrar ayağa kaldırdım ve biri kolumu tuttuğunda ona tekrar yumruk atmak üzereydim.

Hutch sıkılmış bir ses tonuyla, "Düğünümünden önce müstakbel kayınbiraderimin burnunu kırma," dedi.

"Yakında yakalanacak olan kayınbiraderine söyle, Posey'i kızdırmak için ne yaptığını bana anlatsın."

Neden bahsettiğimi bilmemesine rağmen tereddüt etmedi. "Ne yaptın, Chad?"

"Ben bir şey demedim," diye atıldı Chad, elimden kurtulmaya çalışarak. Denedi ama başaramadı.

"Ne söylediğini sormadım, ne *yaptığını* sordum," diye ısırıldım.

"O... Onunla sadece dalga geçtiğini sanıyorduk. Bu benim suçum değil."

"Sen neden bahsediyorsun?" Hutch hâlâ kolumu sıkıca tutuyordu.

Diğer yardakçılardan biri nihayet cesaretini toplayıp konuştu ve bize Chad'in yaptığı *şakaları* anlattı. Sonra da ağlayarak Chad'in kullandığı fiziksel *komediyi* gösterdi, yanaklarını şişirdi ve kollarıyla bir daire çizdi.

Zekice, acımasızca ve şüphesiz Posey'nin tanıklığında.

Teslim olmuş bir iç çekişle Hutch kolumu bıraktı. Yumruğumu Chad'in aptal suratıyla yeniden tanıştırmadan önce bir an bile kaybetmedim.

Hutch beni tekrar yakaladı. "En azından makyajın üstünü örtebilmesi için onu bırak, yoksa Kelsey daha evlenmeden beni boşar."

Dezavantajını göremiyorum.

Neyse ki, bu düşünceyi yüksek sesle söylemek yerine kafamda tutacak zayıf bir kontrolüm vardı. Bu benim hayatım değildi ve Hutch'ın bu bakımlı kadında ne gördüğü beni ilgilendirmezdi.

İsteksizce parmaklarımı Chad'in boynundan çekmesine ve beni ana yemek salonuna giden koridora doğru itmesine izin verdim.

"Gerçek bir şeftali ailesine gelin gidiyorsun," diye homurdandım.

Hutch müstakbel kardeşi için mazeret üretmeye çalışmadı. "Ailenin geri kalanı harika, sadece Chad pisliğin teki. Bağladığım noktalar göz önüne alındığında, düğünden iki gün önce onu öldürmediğin için sana minnettarım."

"Gece daha yeni başlıyor." Ensemi ovuşturarak sözlerime engel olamadım. "Bu saçmalığa sürekli katlanmak için bir azizin sabrına sahip olmalısın. Birkaç gün sonra o orospu çocuğuyla bir ara sokağa girmeye hazırım."

"Buna değer." Küçük, aşk acısı dolu bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "O buna değer. Elbette, Kelsey biraz sinirli ve mükemmeliyetçi ama ağabeyi gibi değil."

Buna inanmıştım. Tüm nevrotik anallığına rağmen, bir sürtük falan değildi. Sıcak ve misafirperverdi, bana ya da Hutch'ın eskiden beri arkadaşlarına asla tepeden bakmazdı. Ağır dövmeli ve finansçı arkadaşlarından biraz daha kaba saba olanlara.

Öte yandan Chad, sanki çalacakmışım gibi cüzdanına benim yanımda dikkat etmesi konusunda birden fazla yorum mırıldandı.

Neden notumu düşürmek isteyeyim ki? İşimde para kazanıyor, iyi yaşıyor ve daha iyi birikim yapıyordum. Portföyümün Chad'inkinin en az iki katı olduğuna Piper'ın donutlarına dolar bahse girerim.

Hutch'ın gülümsemesi büyüdü. "Ayrıca, Chad bize yakın bir yerde yaşamıyor, bu yüzden onu yılda sadece birkaç kez göreceğiz."

Avucumu yüzümde gezdirdim, hâlâ öfkeliydim ama içime büyük bir suçluluk duygusu da sızmıştı. Kelsey çıldıracaktı, bu da Hutch'ın düğününden hemen önce uğraşması gereken daha fazla saçmalıktı. Chad'in dövmeli bir suçlu olduğuma dair varsayımlarını beslediğimden bahsetmiyorum bile.

Kahretsin.

"Bunu hak etmişti," dedi Hutch, düşüncelerimi hissederek. "Aslında daha kötüsünü hak etmişti. Bunu duyunca çok şaşıracağınızı biliyorum ama bu onun ilk yumruklanışı değil."

"Yumruklanabilir bir suratı olduğu için buna inanıyorum."

"Tekrar ifade edeyim... Bu koridorda biri tarafından ilk kez yumruklanmıyor."

"Gerçekten mi?" Ne kadar kızmış olsam da, bu görüntü dudaklarımı uçuklatmaya yetmişti.

"Onunla ilk tanıştığымda."

Bu beni daha iyi hissettirdi.

En azından *ben* birkaç gün bekledim.

"Tekrar içeri girmek ister misin?" diye sordu.

Saate baktım ve başımı salladım. "Gidip Posey ile işleri yoluna koymaya çalışacağım."

"Anladım." Başını arka kapıya doğru eğdi. "Bu taraftan gizlice çık, ben buradaki her şeyi hallederim."

"Benim adıma Kelsey'den özür dile."

Sırıttı ve başını salladı. "Güven bana, kızmayacak. Sadece burnu kırılmadığı ya da dudağı patlamadığı için minnettar olacak. İtidalli davrandın."

"Ona bunun benim düğün hediyem olduğunu söyle."

ALTINCI BÖLÜM

EMO BUTTERFLYNADO'YA

POSEY

DEMI HANGİ CEHENNEMDE?

Günün erken saatlerinde mesaj atmış, Peak 7 Local'da buluşmamız için ısrar etmişti. *İsrar* etmekten bahsediyorum. Planlarım olmasına rağmen hayır cevabını kabul etmedi.

Belediye başkanına göre beklediğimiz fırtına büyük olacaktı ve erzağa ihtiyacım vardı. Kim bilir ne zamandan kalma yemek artıkları, eski kabartma tozu ve bitki çayı, yollar araba sürmek için çok tehlikeli hale gelirse mahsur kalmak isteyeceğim yiyecekler değildi.

Ama Demi arkadaşlık uygulamasındaki adamıyla ilgili yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Onun için onu kaydıran ben olduğuma göre, ona borçluydum.

Yani, çağırdığında gösterecektim.

Ama o göstermedi.

Banyoda olup olmadığını merak ederek barı tekrar taradığımda bakışlarım birine takıldı.

Oh.

Cehenn

em.

Hayır,

hayır.

Onca şehirdeki onca bar varken, tabii ki o bara girmek zorundaydı. Eli.

Pislik herif.

İçgüdülerim o beni görmeden önce insanların arasına karışmak yönündeydi. Ama barı tarayan tek kişi ben değildim. Bir an sonra bakışları üzerime geldiğinde dondu kaldı.

Ve sonra daha kötü bir şey yaptı.

Gülümsedi.

Sanki beni arıyormuş gibi. Beni gördüğüne sevinmiş gibiydi.

Sanki denesem bile, o beni *gördüğü* için asla geri çekilemeyecekmişim gibi.

Bu beni denemekten alıkoymadı, Demi'nin dramına lanet olsun.

Etrafımda dönerek, kapıya doğru ilerlerken kalabalığın arasından sıyrıldım. Neredeyse varmışım. Neredeyse özgürdüm. Son grubu da atlatmışım, çıkış görünmüştü ama tek şey bu değildi.

Sihirli bir şekilde ışınlanmış olmalıydı çünkü Eli sanki saatlerdir orada bekliyormuş gibi rahat bir şekilde kapının önünde duruyordu.

Oh, taze karla kaplı cehennem.

Yüzünde yine büyüleyici bir gülümseme belirdi. "Posey."

Zil sesi olarak ayarlayabilmek için adımı söylerken kaydetmek istemiş olabilirdim ama yine de ondan nefret ediyordum. Gülüşü gibi tehlikeli bir silahı hain amaçlar için kullanabilen herkes nefretimi hak ediyordu.

"Beni rahat bırak," diye tersledim ve tekrar konuştuğunda kapıya doğru uzandım.

"Seninle konuşmak bir bahis değildi," diye atıldı. "O pislikle hiçbir alakam yoktu."

Omzumun üzerinden bakarak gözlerimi devirdim. Sert ve vurgulu bir şekilde. "Dangalak arkadaşların birlikte dangalak olmasıyla ilgili ne derler?"

Yüzünü eğlence aydınlatıyordu ve Tanrım, muhteşemdi. "İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum."

"Yaratıcı lisans."

"Ve arkadaşım olmadığı da kesin. Onunla daha yeni tanıştım. Gelinin kardeşi."

Pekala.

Bu da bir şeydir. Ama belki de yeterli değildi.

Şüphecililiğimi saklamadan dönüp ona baktım. "Onun o çok komik şakalarına katılmadığına neden inanayım?"

"Çünkü ben bir pislik değilim, Posey." Bir adım daha yaklaştı, ben de geri adım atmamak için dizlerimi kilitledim. Ya da daha yakın sallanmamak için. Gerçekten manyetikti. Bu haksız bir avantajdı. "Gerçekten sana bir içki ısmarlamak, dün gece kaldığımız yerden devam etmek istiyorum ama ilgini çekmezse anlarım. Sana olan ilgimin sadece bundan ibaret olduğunu bilmeni istiyorum. Gerçek bir ilgi."

"Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Uzanarak ensesini ovuşturdu, kasları esnedi. "Çünkü dün gece seninle tüm seyahatim boyunca yaşadığım en eğlenceli geceydi ve bir serserinin bunu mahvetmesine izin verirsem lanetleneyeceğim."

Başka bir şey yoksa, ortak bir ismimiz var.

Derin bir nefes alarak, herhangi bir aldatma belirtisi var mı diye onu inceledim. Yüzleri nasıl okuyacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve onu çok az tanıdığım için ne söyleyebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama yine de onları aradım.

Uzun bir süreden sonra yumuşadım. "Bir içki."

Ve hayatımda gördüğüm en seksi sırtıyla ödüllendirildim.

Önümüzde iki birayla bara oturduğumuzda o yakıcı soruyu sordum. "Burada olacağımı biliyor muydun?"

Çenesini kaldırdı. "Bana mesaj atan yeni bir iyilik perisi var." "Demi," diye tahmin ettim, bariz noktaları birleştirerek.

"Evet. Numaramı nereden bulduğunu bilmiyorum ama bulduğuna sevindim." "Bir bilgisayar ve beş dakika ile yapabilecekleri korkutucu."

Sanki konuşmamızı duymak için bizi takip ediyormuş gibi, telefonum en sevdiğim hacker'dan gelen bir mesajla çaldı.

En iyi ben miyim yoksa cinayetimi mi planlıyorsun?

Ben: Birazdan sana haber veririm. Yeteneklerinden etkilenmeli miyim yoksa korkmalı mıyım gerçekten bilmiyorum.

Etkilendim. Ama bu kolaydı. Onun işi büyük bir iş.

Telefonumu bir kenara koydum ve önceki gece olduğu gibi rahat bir sohbe ve daha da kolay bir flörte daldık. Ona bir anlatıcı olarak yaptığım işten bahsettim ve romantizm hakkında küçümseyici bir tavır takınmadı ya da bunu benden müstehcen konuşmamı istemek için bir davet olarak algılamadı - gerçi ona göre öyle olabilirdim. Aslında, işiyle bağlantılı olan fırının etrafında bırakılan aşk romanlarını rutin olarak aşırıldığını kolayca itiraf ederek bonus puanlar kazandı. Bana Hyde Garage'dan bahsetti, otomobil projelerinin resimlerini gösterdi.

Onun otomobil *sanatı*.

Her geçen dakika, kuşku ve şüphelerim biraz daha yok oluyordu. Tek gerilim yoğun, cinsel türdendi.

Ve *bu*, midem bir köpekbalığı kasırgasının kelebek versiyonuyla dolana ve kalçalarım kalıcı olarak sıkılana kadar büyüyordu.

Bir içki üçe çıktıktan sonra saate baktım ve iç çektim. Şaşırtıcı miktarda pişmanlık ve hayal kırıklığı içimde dönerek butterflynado'yu emo butterflynado'ya dönüştürdü.

"Gitmem gerek," dedim.

Eli, hakkını yemeyelim, daha fazla kalmam için beni suçlamaya çalışmadı ama hayal kırıklığını paylaştığını açıkça gösterdi. "Seni yarın görebilir miyim, yoksa Noel arifesi için planların var mı?"

Tatillerin büyüsunü ne kadar sevsem de, gerçek günde aşırıya kaçmadım. Annem ve babam yıllar önce vefat etmişti ve yakınlarımdan başka kimsem yoktu. Bazen günü Demi ve ailesiyle geçirirdim ama ben kendime ait sakin birkaç günün tadını çıkarmayı tercih ederdim. İzin aldım, sevimsiz Noel filmleri izledim ve bol bol sıcak kakao içtim.

Cevap vermektense - üzücü bulmadığım bir durum için sonradan bana acınmasından nefret ederdim - "Yapacak düğün işlerin yok mu?" diye sordum.

"Ben atlarım," diye teklif etti kolayca. Hatta hevesle umutluydu. "Düğünden bir gün önce mi kaçacaksın?" diye sordum.

"Önemli bir şey değil." Beklenti dolu bir bakış attığımda gülümsedi ve omuz silkti. "Sadece prova yemeği."

Dudaklarımın aynı gülümsemeyle kıvrılmasına engel olamadım. "Vay canına, düğünlerden gerçekten hoşlanmıyor olmalısın."

"Hayır, sadece senden gerçekten hoşlanıyorum."

Ses tonunda hâlâ bir mizah damarı vardı ama daha fazlası da vardı. Yoğun ve samimi bir şey.

Dürüst bir şey.

Benim için prova yemeğini atlayacağından hiç şüphem yoktu ama bu hoş olmazdı - gurur okşayıcı olsa bile. Onun yerine, "Sonra buluşabiliriz." diye önerdim.

Eli başını salladı, sanki ona bir biftek yemeği ve bir milyon dolar teklif etmişim gibi sırtıyordu. "Burada mı yoksa The Drop In'de mi?"

Tereddüt ettim. Sadece bir milisaniye. "Tesisinizde bir bar var mı?" "Var," dedi, ses tonu dikkatle eşitlenmişti.

"Orada buluşalım."

Eli Noel'den sonraki gün ayrılıyordu ve ben de sahip olduğumuz az zamanı en iyi şekilde değerlendirmek istiyordum. Gece kötü giderse, bir içkiden sonra ayrılırdım.

-Zarar yok, faul yok. Ama umduğum gibi gitseydi, yine de ayrılırdım.

Sadece ertesi sabaha kadar değil.

Arabamı park ettiğim yere gitmeden önce bir zaman belirledik ve numaralarımızı değiş tokuş ettik.

Eli uzanarak kalçamı kavradı. Çok uzun boylu değildi, muhtemelen iki metre bile değildi. Ama benimle kıyaslandığında yine de bir devdi ve bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırmak zorunda kaldım.

Başını eğip dudaklarını yanağıma değdirdiğinde bakışlarını kaybettim.

"Yarın görüşürüz," diye gürledi usulca, tam kulağımın dibinde.

Tüylerim diken diken oldu. Yüzeyin altında kaynayan cinsel gerilim tüm gücüyle ortaya çıktı, meme uçlarımı sıktı ve ona doğru eğilmeme neden oldu.

Onu gezdirmemi önermeden önce -davetimi nasıl kabul ederse etsin- Ali beni bıraktı ve caddeden aşağıya, otele doğru yürümeye başladı.

Orada öylece durdum, gidişini izlerken yüzümde aptalca bir gülümseme vardı. Omzunun üzerinden baktığında irkildim ama onu süzerken yakalandığım için utanmama fırsat vermeden kendi gülümsemesi sırtıma dönüştü.

Dönerek geriye doğru yürüdü. "Yarın görüşürüz, güzel Posey."

Sıcak.

Çok

sıcak.

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKS MİTTENLERİNE

POSEY

TANRIM, HAVA SOĞUK. FIRTINADAN ÖNCE BU KADAR KÖTÜYSE

Kakao siparişi.

Paltomu daha sıkı sararak caddede ilerlemeye devam ettim ve zihnimde fırtına için hazırladığım alışveriş listemden geriye kalanları gözden geçirdim. Çoktan bitirmek istemiştım ama Demi'nin bir gece önceki planı beni geri bırakmıştı.

Güzel.

Kalıyorum için asmak dışarı ile Eli için çoklu
İçecekler ve Şaşırtıcı sohbet de muhtemelen yardımcı
olmamıştı.

Yine de buna tamamen değmişti.

Düşüncelerim alışveriş ve Eli arasında gidip geliyordu. Kolumdan tutup beni bir binanın içine çekene kadar yanımda kimsenin olduğunu fark etmemiştim. Göğsümde bir çığlık oluşuyordu ve ellerim yumruk olmuş, beni şeytani pençelerine alan manyağa şiddet ve dehşet saçmaya hazırды. Ama kafamı kaldırdığımda bir manyak yerine dövmeli seksi bir adam gördüm. Bana yapışkan çikolata parçacıklarını hatırlatan sıcak kahverengi gözleri olan biri

kurabiyeler ve *çok* kötü şeyler yapma isteği uyandıran yakışıklı bir gülümseme. Bakışları öfke dolu yumruklarına kaydı, kaşları kalktı.

"Şirin eldivenler."

Parlak pembe, kabarık, kalplerle kaplı oldukları ve üzerlerinde *müstehcenliği seviyorum yazdığı* için muhtemelen istediğim korkuyu uyandırmadılar.

"Bir yayıncıdan hediye," dedim. "Ne yapıyorsun?"

Gülümsemesi ukala bir sırıtışa dönüştü ama iyi bir sırıtıştı. Seksi bir gülümseme. Onu müstehcen eldivenlerimle dövmek istememe neden olacak zalim bir gülümseme değil. "Sadece benim için gözlerin varmış gibi, güzel Posey."

Bu sevimli lakabı kullandıktan sonra beynimin yeniden çalışması biraz zaman aldı. Tekrar çalışmaya başladığında etrafıma bakındım ve ne demek istediğini anladım.

Şehrin lüks butiklerinden birinde duruyorduk. Bir avuç erkek çeşitli soyunma hallerindeydi, insanlar ölçü almak, ayar yapmak ve başka her ne oluyorsa onu yapmak için etraflarında koşuşturuyordu. Eli'ye göz gezdirdiğimde keskin, siyah bir takım elbise giymiş olduğunu gördüm, siyah gömleğinin düğmeleri açıktı. Masmavi mavi kravatı gevşekçe düğümlenmiş ve düzensiz bir şekilde sarkıyordu.

"Oh, şükürler olsun," dedi yanımdan gelen rahatlamış bir ses. Güzel bir kadın Eli'ye odaklanmadan önce bana megawatt gücünde bir gülümseme attı. "*Lütfen* ona kravatını nasıl bağlayacağını gösterir misin? Yirmi sekiz yaşında ve hiç öğrenmedi."

"Oh, ben-" Cümlemi tamamlamadan ona orada çalışmadığımı - açıkçası outdoor kıyafetlerimi giymiştim- söylediğimde bir endişe bulutu içinde kayboldu.

"Onu duydun." Eli kollarımdan tuttu ve beni bir soyunma kabinine doğru itti.

"Güzel gelin mi?" Perdeyi kapatırken tahmin ettim.

"Evet. Sağdıçlardan biri kahvaltı sırasında takım elbisesinin pantolonunun biraz uzun olduğunu ağzından kaçırdı, bu yüzden şimdi zorunlu bir teftiş yapıyoruz."

"Noel arifesini geçirmek için ne eğlenceli bir yol," diye mırıldandım.

"Sonunda iyi bir şey oldu. Biraz uzun olduklarını söylerken yerde sürüklendiklerini kastetmişti."

Vay be.

"Ve" diye devam etti, "aynı zamanda buradan geçerken seni gördüğüm anlamına da geliyordu."

Onu öpmek istedim. Gerçekten ama *gerçekten* beni öpmesini istiyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatmak ya da yalvarmak gibi çılgınca bir şey yapamadan önce bakışlarımı kravatına indirdim.

Çok kötü düğümlenmiş kravatı.

İğrenç eldivenlerimi çıkarıp, Windsor düğümü atmadan önce yaptığı pisliği temizledim.

"Kravat takan bir adam mı vardı?" Eli gürlledi, sorusunda keskin bir ifade vardı.

"Öyle de denebilir," diye mırıldandım, midem sersemlemişti. Elleri kalçalarıma gitti, sıkı ve sahiplenici bir şekilde tuttu.

Sırf kıskançlığının bana verdiği ego yükselişini yaşayabilmek için varsayımını sürdürmesine izin vermek istedim. Ama ben bir yetişkindim.

Ben de işleri yoluna koydum. "Babam işe giderken her gün kravat takardı. Artriti kötüleşince, onun yerine ben bağlardım."

Yüz ifadesi yumuşadı ve daha önce bu kadar güzel bir şey gördüğümünden emin değildim. "Geçmiş zaman mı?"

Başımı salladım. "Annem de babam da öldü. Hayatımda sürpriz bir değişiklik olmasının talihsiz bir etkisi." Kravatını tekrar çözerken gülümsedim. "Peki ya sen?"

"Hutch benim tek ailem." Yere baktı ve kaşlarını indirerek, "Yani kan bağı olan ailem. Ne yapıyorsun?"

Başımı kaldırdım ve onunki aşağı eğikken yüzlerimizin ne kadar yakın olduğunu keskin bir şekilde içime çektim. Sıcak nefesinin yüzümde dolaştığını hissedebiliyordum. Taze nane kokusunu alabiliyordum. *Onun* kokusunu.

"Sana nasıl yaptığımı göstermedim" diye fısıldadığımda sesim yumuşaktı.

Odağı dudaklarıma kilitlenmişti ve -ilk kez değil- zihinsel olarak beni öpmesini istemeye çalıştım.

Yapmayınca, kravatını nasıl düğümleyeceği konusunda ona yol göstermek için düşüncelerimi pantolonundan çıkardım, böylece emo bir çocuk için işlevsiz bir aksesuardan ziyade sofistike görünecekti. Kendisi de denemeliydi ama bu kalçalarımı bırakmasını gerektirecekti.

Ve bunun olmasıyla hiç ilgilenmedim.

Çünkü meseleyi kendi ellerime alma zamanım gelmişti.

Ayak parmaklarımin üzerine çıkararak dudaklarımin onunkilere bastırdım ve hızlı bir öpücük kondurdum. O hissetmiyorsa işleri garipleştirmeden arzumu yatıştırmaya yetecek kadar. "Düşün-"

Parmaklarını saçlarımin arasına sokup başımin arkasını avuçlayarak ağzımı onunkine döndürdüğünde ancak bu kadar ilerleyebildim. Diğer kolunu belime doladı ve sert vücudu benimkine sıkıca yapışana kadar beni kendine çekti.

Tüm sertliğiyle.

Tüm etkileyici sertliği.

Tamam, yani hissediyor.

Kesinlikle hissediyor. Ben

de öyle.

Ağzını çekip yüzünü acı ve özlemle doldurduğunda bir iniltiyi güçlükle bastırdım.

İhtiyacım var.

Ruhuma yansıdığını hissettim.

Ya da en azından bedenimi.

Daha önce hiç bu kadar kapsamlı, lezzetli ve delicesine ateşli bir şekilde öpülmemiştim. Ayrıca tek bir öpücükten sonra birini hiç bu kadar çok istememişim.

"Kahretsin, keşke bu perde bir kapı olsaydı," diye mırıldandı Eli, alnını benimkine dayayarak. Uzun bir süre sonra bir adım uzaklaştı, elini bırakırken parmakları sürükleniyordu. "Kendimi bu dükkândan, düğünden ve muhtemelen kasabadan attırmadan gitsen iyi olur."

O anda, vücudum uğuldarken, külotum sırlıslıkla olmuşken ve dudaklarım şişmiş ve sıcakken, bunun neden kötü bir şey olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordum.

Perdeyi açtı ve beni o çılgınlığın içinden geçirerek ön kapıya götürdü.

Omzunun üzerinden bakarak, "Birden fazla kötü takım elbise var gibi görünüyor," dedim.

"Şaşırmadım. Son dakikada bir renk değişikliği oldu ve herkesin yeniden sipariş edilen takımları denediğini sanmıyorum." Beni tekrar öptü, ama hızlı ama tatlıydı. "Bu geceyi dört gözle bekliyorum, güzel Posey."

"Ben de."

Bir önceki gecenin aksine, yürüyüp giden bendim. Arkama baktığımda hâlâ soğukta durmuş, utanmadan gitmemi izliyordu.

Ve eğer bakışlarının yörüngesi konusunda yanılmıyorsam, bakışları kıcıma kilitlenmişti.

Bu gece oldu mu?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

VAHŞİ YAVRU KEDILERE

POSEY

VAY BE, BURASI TIKLIM TIKLIM.

Nedenini bilmiyordum ama geceye dair neredeyse sürekli kurduğum hayallerde boş bir otel barı hayal ediyordum. Daha sessiz.

Daha samimi.

Bunun yerine, neredeyse her sandalye doluydu. Uzun bar, bekleyen insanlarla doluydu. Noel şarkıları hoparlörlerden düşük bir uğultuyla akıyor, ancak çoğunlukla sohbet ve kahkahalarla bastırılıyordu.

Masaların arasından yavaşça ilerleyerek Eli'ı aradım. Onu bulamayınca telefonumu kontrol ettim.

Hiçbir şey.

Hemen sonuca varmadım. Düğünden bir gece önceki prova yemeğiydi. Bu, kaos ve son dakika draması için çok fazla fırsat bıraktı. Bir şeyler oldu.

Vakitten faydalandım ve temizlenmek için tuvalete gittim. Kendimi göremiyor olabilirdim ama kar ve rüzgârın saçımı ve makyajımı mahvettiğine bahse girebilirdim.

Aynaya bakıp yüzümü buruşturduğumda bu şüphelerim doğrulanmış oldu.

Yabani bir sokak kedisi gibi değil, seks kedisi gibi görünmek istiyordum.

Biraz kağıt mendil ve el kurutma makinesiyle birkaç dakikamı aldı ama vahşi görünümümü koridora geri dönecek kadar evcilleştirdim.

Sadece biriyle karşılaşmak için. Ve bu ilk kez olmuyor.

Yine de bu sefer benim hatam değildi. The Drop In'deki kendini beğenmiş, olgunluktan nasibini almamış pislik, dayak yemek için yalvarıyordu.

Kapı aralıklarında kim duruyordu?

Onu görmezden gelerek yanından geçmek için yana kaydım. Ancak o da kıpırdandı ve koridorun çıkmaz sokağına geldiğimde durup yolumu kesti. Kafamın arkasında alarm zilleri çaldı ve hakaretlere ve yoluma atmayı planladığı diğer şeylere karşı hazırlandım.

"Böyle aceleyle nereye gidiyorsun, güzel Posey?" Kelimeleri geveliyordu ve nefesinde şarap kokusu vardı.

Eli'nin lakabına bayıldım. Ama bu adamdan? O kadar da değil. "Biriyle buluşacağım," diye mırıldandım, tekrar hareket etmeye çalışarak.

"Eli? O burada değil."

Ona inandığımdan emin değildim, bu yüzden sadece onaylayan bir mırıltı çıkardım.

"Yanlış bir başlangıç yapmışız gibi hissediyorum. Ben Chad. Beklerken sana eşlik edeceğim..." Bana gülümsemeden önce şatafatlı saatinin saatini kontrol ederek büyük bir gösteri yaptı. "*Eğer* gelirse."

"Sorun değil." Etrafından dolanmayı üçüncü kez denedim ve başaramadım.

Kalkık kaşlarında gerçek bir şaşkınlık vardı, sanki yakınlığından dolayı minnettarlıkla kendimi ona atmadığıma inanamıyormuş gibiydi.

Bu adam hiç hayır demeyen ebeveynlerin sanrılı sonucu.

"Daha iyi bir arkadaş olacağıma söz veriyorum." Bir adım daha yaklaştı ve gülümseyerek tüylerimi ürpertti.

Ayrıca yüzüne daha iyi bakmamı sağladı.

Morarmış yüzüne.

Ne olduğunu sormaya zahmet etmedim. Birincisi, gerçekten umurunda değildi.

Bir diğeri için, bir tahminde bulunabilirim.

Eli adında bir tahmin.

Bu Chad'in neden benim alanıma girdiğini açıklıyor. Aptalca ve muhtemelen nafil bir intikam planının piyonuydum.

Belki de yanılmışımdır. Chad'i yumruklamak isteyenlerin sayısı hiç de az değildi. Şiddet konusunda aceleci değildim ve ben bile onu yere sermek istiyordum.

Tek bildiğim, amacının ne olduğunu öğrenmek için etrafta dolanmaya hiç niyetim olmadığıydı. Bana büyük randevu-tecavüz titreşimleri veriyordu.

Göz kapaklarını indirip bana yatak odası bakışları fırlattığında bu his daha da arttı. Ya da belki de osuruğunu tutuyordu. Bunu söylemek zordu. "İsteddiği her kadına sahip olabilir. Senin tarafından neden bu kadar kırbaçlandığını öğrenmek istiyorum, *güzel Posey*."

Sanki her şeyi gülünç buluyormuş gibi lakabıyla alay etti. Ama küçümsemesinin ardında daha da korkutucu bir şey vardı.

Şehvet.

Göğsüme doğru bakarken adeta içinden sızıyordu.

İğrenç, iğrenç, iğrenç.

Bir ürpertiyle savaştım ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekildim. "Sana bir içki ısmarlayacağım," dedi, hiç tereddüt etmeden.

Bar bizi koridordan ve diğer insanlardan uzaklaştıracığı için gülümsemeye zorladım. "Kulağa harika geliyor."

Odaya girerken adımlarımı yavaşlattım ve etrafımda Eli'ı aradım ama orada değildi.

Chad bütün yürüyüş boyunca finans sektöründeki işiyle falan övündü. Söylediği tek bir şeye bile cevap vermedim, o da umursamış görünmüyordu. Kendi başarılarını sıralarken sadece gülümsedi.

Bunun onun edepsiz konuşma versiyonu olduğuna emindim.

Minnettar bir köpek yavrusu gibi peşinden geleceğimi düşünerek, ne kadar geride kaldığımı bile fark etmeden bara doğru döndü.

Kafası o kadar kıcının içindeyken ve iki kolu da sırtını sıvazlamak için fazla mesai yaparken hareket edebilmesi şaşırtıcı.

Aramıza yeterince mesafe koyar koymaz tereddüt etmedim. Hızla kapıdan çıkıp arabama gittim. İçeride kilitli kaldığımda Eli'a mesaj atmayı düşündüm ama bu Chad'e gittiğimi fark edecek kadar uzun süre kendini uçurmayı bırakma şansı verecekti.

Benim için tatil ganimeti yok.

Düşüncelerim küstahça olabilirdi, ancak midemde ağır bir şekilde oturan hayal kırıklığı hiç de öyle değildi.

ELI

Kahretsin, gerçekten geç kaldım.

Prova yemeği ile Hutch'a yardım etmek arasında bir yerde cep telefonum bozulmuştu. Şarj etmek için odamda durma zahmetine girmedim. Otelin lobisinden geçip bara girdim. Gözlerim Posey'e takıldığında içimi bir rahatlama kapladı.

Şükürler olsun, gitmedi.

Ama onun hareketlerini izledikçe adımlarım yavaşladı.

Bizarro Dünyası'na açılan bir kapıdan mı geçtim?

Posey yalnız değildi. Zeki, komik ve çok seksi olduğu için bu gerçek sürpriz değildi - içimde şok edici bir kıskançlık hissi uyandırsa bile. Beklenmedik olan, bara doğru giderlerken kiminle konuştuğuydu.

Chad.

Orospu çocuğu.

Yanıldığımı anlamam bir anımı aldı. Konuştu ve bara doğru yöneldi. Kadın kaçtı ve odanın karşı tarafındaki ana kapılara yöneldi.

Ve ben.

Artık grupların etrafından kibarca dolaşmıyor, aralarından hızla geçerek Chad'in dikkatini çekiyordum.

"Ona ne dedin sen?" Isırdım.

Ukala bir sırtış, zaten yumruklanmaya müsait olan yüzünü düpedüz dövülebilir hale getirdi. "Ben sadece ona neden daha tatmin edici bir randevu olacağımı söylüyorum..." Dönüp iki kez bakınca sözleri kesildi. "Nereye gitti?"

Salak.

Şarap kadehine doğru mırıldandı: "Lanet olsun, bu yaygaranın neden koptuğunu görmek için sabırsızlanıyordum."

En iğrenç bar paçavrasını ve içmeyi çok sevdiği o pahalı şarabı kullanarak onun zavallı kışına su dökmeyi ne kadar çok istesem de, Posey'e yetişme şansım hâlâ vardı.

Arabasının arka lambalarının uzaklaştığını görmek için tam zamanında dışarı çıktım. Kahretsin.

Benim arabam onunkinin bulunduğu yerden birkaç sıra ötedeydi. Kolayca binip takip edebilirdim, ama ben bile bunun ürkütücü sınırı aşmak olmadığını fark ettim.

Kahretsin, o kadar uzaktı ki, düpedüz bir psikopat olurdum.

Winter Falls'tan bir hatıra olarak yasaklama emri istemedim ama onu bir daha göremeyeceğimi düşünmek beni öldürüyordu.

Ve ekilip Chad'in saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda bırakılmanın onun benimle ilgili anısı olacağını düşünmek beni kahrediyordu.

Ona mesaj atmak için içeri girip telefonumu şarj edebilirdim. Bunu yapmalıydım. Ama aynı şey değildi. Onu görmem gerekiyordu.

Bu da benim tam bir psikopat olacağım anlamına geliyordu. Arabama atladım ve takip ettim.

Yoğun kar yağışı yüzünden ona çabucak yetiştim. Işıklarımı yakmayı denedim ama ya o karanlığın içinden göremiyordu ya da

Sevdiği gerçek suç podcast'leri ona karanlık bir yolda asla kenara çekmemeyi öğretmişti.

Akıllıca.

Bir dağ yoluna döndüğünde, benim boktan kiralık arabam bir golf arabası gibi manevra yaptığı için onu neredeyse dolambaçlı sokaklarda, ağaçlarda ve fırtınalarda kaybediyordum. Dışarıdaki projektörleri yanmadan önce tekrar döndüğünde fren lambalarının sadece bir ipucunu gördüm.

Bir araba yoluna kadar takip ettim ama sonunda durdum, dışarı çıktığımda onu korkutmamak için yeterince mesafe bıraktım.

Elini gözlerinin üzerine kaldırarak karı engelledi ve "Eli?" diye seslendi.

"Hutch'ın bir durumu vardı ve ne kadar geç olduğunu fark ettiğimde-" Özrümü kesti. "Bunu duymama gerek yok."

Sikeyim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

VAHŞI PARILTILI GEYİK SÜRÜLERİNE

POSEY

O BURADA.

Evimin önüne gelene kadar bir arabanın beni takip ettiğini fark etmediğime inanamıyordum. Havanın kısmen suçu vardı ama çoğunlukla düşüncelerime dalmıştım.

Yolumun sonundaki adamın etrafında dönen düşünceler.

Belki de sadece birkaç gündür tanıdığım bir adamın beni eve kadar takip etmesinden korkmalıyım. Belki de bunu ürkütücü bulmalıyım. Belki de ayı spreymi çıkarmalıyım.

Ama ben bunların hiçbirini yapmadım ya da hissetmedim. Onunla birlikte odasına dönmeyi istiyordum-planlıyordum. Benim evimde olmak büyük bir sıçrama değildi. Aslında bana zaman ve çaba kazandırdı. Ertesi sabah *utanç yürüyüşünü* yapmasına izin verdim.

Ya da, benim deyimimle, *kasıla kasıla* yürümek.

Ayrıca, eğer bana bir şey olursa, Demi bir arkeolog gibi onun dijital ayak izini araştırırdı. *Onun* hayatını mahvetmeyi hayattaki tek görevi haline getirirdi.

Ayrıca, ayı spreyi cephaneliğim de vardı.

Ya da onu bir ayıya bırakabilirdim.

Demek istediğim, seçeneklerim vardı. Bu yüzden orada olduğu için heyecanlanmama izin verdim. O gitmeden önce şansımızı kaçırmamıştık.

"Posey." Sesi doğrudan kalbime çarptı. "Açıklamam için bana bir şans ver."

Yanlış anlaşıldığımı fark ederek başımı salladım. "Hayır, gerçekten bunu duymama gerek yok demek istedim. Bir şeyler olur, olur böyle şeyler. Büyütülecek bir şey değil."

"Önemli bir şey değil," diye tekrarladı yavaşça. En azından ben öyle söylediğini sanıyordum.

O konuşurken büyük bir rüzgâr esti, onun sözlerini ve benim nefesimi çaldı.

Tanrım, çok soğuk.

"O zaman neden gittin?" diye sordu.

"Anladığımı söyledim. Beklerken Tecavüzcü McGee ile takılmak istediğimi söylemedim." Kollarımı kendime doladım. "Burada daha fazla kalırsak donacağız. Hadi içeri girelim."

Sonunda yaklaştı ama bagajımın yanında durdu. "Hayır, sorun değil. Sadece ne olduğunu açıklamam gerekiyordu. Senden başka bir yerde olmak istediğimi düşünmeni istemedim."

"Mesaj atabilirdin," diye belirttim.

"Telefonumun şarjı bitti."

"Şarj edip mesaj atabilirdin."

Omuz silkti. "Tamam, seni görmek ve açıklamak istedim."

O kadar yolu, o havada benim için geldi.

Çok ölçülü davrandığı için aradaki mesafeyi kapattım. "Kardan bir kadına dönüşmeme beş saniye kaldı Eli."

Hava buz gibiydi, ama adını söylediğimde bakışları ısınınca içim de aynı şekilde ısındı.

En azından benim derimin altında.

Dışarıdan bakınca hâlâ çok üşüyordum.

Neyse ki, "O zaman seni içeri alalım," diye gürledi.

Girişe geldiğimizde kışlık kıyafetlerimi çıkardım ve durakladım. Sadece bir anlığına. Kendimi sorguladığım için değil. Demi'ye mesaj atabilmek için yaptım.

Eli benim evimde. Eğer bana bir şey olursa, yapacağını yap. Mesajına cevap neredeyse anında geldi.

İskeletlerini kazıp gömün. Tamamdır.

Ama buna gerek kalmayacak. Fuuuuun var.

Gönderdiği bol miktarda göz kırpması, şeftali ve patlıcan emoji karşısında içimden gözlerimi devirerek telefonumu bir kenara koydum.

Sonra Eli'a baktım.

Evimde kim vardı

Hepsi ateşli, tatlı, çekici ve düşünceli.

"Biraz kakaoya ihtiyacım var," dedim iliklerime kadar işleyen soğuktan kaynaklanan bir ürpertiyle. "İster misin?"

Çenesini kaldırdı. "Kulağa hoş geliyor."

Mutfağa y ö n e l d i m , Eli'in ayak sesleri arkamdan geliyordu. "Şirin bir yer."

"Teşekkürler, babamın av kulübesiydi."

Ses tonundaki hafiflik yerini kahkahaya bıraktı. "Buraya yaptıklarına bayıldım."

Etrafımda döndüm ve eşleşen neşemi bastırdım. "Belki de bana böyle miras kalmıştır."

Oturma odama girdi ve parmağıyla duvara asılı geyik kafalarından birine dokundu. "Baban büyük bir plastik geyik avcısı mıydı?" Kulübe bana miras kaldığında, duvarlar babamın kupalarıyla kaplıydı. Beni ürküttüklerinden beri, yine de onu hatırlatacak bir şey istiyordum, Tüm kafataslarını ve tahnit edilmiş dekorunu plastik kopyalarıyla değiştirdim.

Bazıları neon renkteydi. Diğerleri parıltı veya payetlerle kaplıydı. Taçlar, çiçekler, boalar ve estetiğe uygun başka ne bulduysam giydiler. Şöminemin üzerindeki azgın odak noktası olan en büyük plastik geyik, mevsime veya tatile bağlı olarak farklı bir kostüm giyiyordu.

Noel arifesi olduğu için Noel Baba şapkası ve kabarık beyaz sakalıyla süslenmişti.

Pencereye doğru işaret ettim. "Dışarıda başıboş dolaşan plastik geyik görüyor musun? Hayır, çünkü hepsini yakaladı."

Eli tekrar güldü ve ben onunla kapı çerçevesi arasında sıkışana kadar mesafeyi kapattı. "Tanrım, senden gerçekten hoşlanıyorum, güzel Posey."

"Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum Eli," diye fısıldadım, onun açık sözlü dürüstlüğüne karşılık vererek. "Hâlâ sıcak çikolata istiyor musun?"

Başımı salladım.

"Şükürler olsun." Başını eğdi, böylece ağzımı alabildi. Ve aldı. Ve aldı. Soyunma odasındaki öpüşmemizin bir cehennem olduğunu düşünmüştüm ama kendini tuttuğunu hemen fark ettim. O anda, hiçbir kısıtlama belirtisi yoktu. Sanki her santimetremi hissetmesi ve tatması *gerekiyormuş* gibi öptü. Sanki bir sonraki nefesi benimkini çalmasına bağlıymış gibi.

Gömleğini tutarak, aldığım kadar iyi verdim, tek gecemizi en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıyım.

Eli konuşmak için yeterince geri çekildi, dudakları benimkilere değdi. "Yatak odası mı?"

Alçak sesle sorduğu soru karşısında içimi bir arzu ürpertisi kapladı.

Bunu hissetmiş olmalıydı çünkü tutuşu sıkılaştıkça bakışları daha kapüşonlu hale geldi. "Ya da burada," dedi sert öpücükler arasında. "Burada işe yarıyor

Ben."

Ter damlayan duvar seksi tostumu gerçeğe dönüştürmek için mükemmel bir yerdi, ama o zaman değil. İlk seferimiz değildi.

Hafifçe gülerek onu mutfaktan geçirdim ve yatak odama götürdüm. Orada oldu bir şey hakkında geçiş o eşik o her şeyi değiştirdi. Göğsümde kabaran mizah, sert bir şekilde saf, katıksız şehvet.

Sürekli bir mutluluk hali içinde yaşıyormuş gibi görünen Eli bile daimi gülümsemesini kaybetmiş, kıyafetlerimi çıkarmaya başladığında geriye magma sıcaklığında bir niyetten başka bir şey bırakmamıştı. Hareketleri aceleci olabilirdi ama bana bakarken acele etmiyordu. Sanki doyamamış gibiydi.

Bu hissi anlıyordum. Çünkü üzerinden çıkardığım her giysi, kesilmiş ve belirgin kaslarını ortaya çıkardıkça daha fazlasını görmek istiyordum. Tamamen çıplak kaldığında, gerçekte ne kadar mürekkepli olduğunu keşfettim. Aletin üstü de dahil olmak üzere neredeyse her santimi dövmeye kaplıydı.

Porno ve fanteziler dışında böyle siklerin var olduğunu bile bilmiyordum.

"Tanrım, sen mükemmelsin," diye homurdandı.

"Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum." Tüm vücudunu kastetmiştim ama bakışlarım hâlâ kalçalarının arasında uzun, kalın ve kaya gibi sert duran canavara kilitli olduğu için kıkırdadı.

Dikkatimi yukarı çekerek, ağzı benimkine dönmeden önce bir anlığına gülümsemesini tekrar yakaladım. Beni yatağa doğru itti, ben yatağa uzanıp vücudu benimkini kaplayana kadar geri çekilmedi. Ancak o zaman boynumu ve göğsümü öptü, elleri ve ağzı birlikte çalışarak beni çılgına çevirdi.

Bana *tapmak* için.

Bizi aniden döndürdü, böylece ben üstte, onun karnına binmiştim. Kalçalarımı sıkıca ona kenetledim, kalçalarımı sallama ve klitorisimi sert kaslarına ve kaba saçlarına sürtme dürtüsüyle savaştım.

Eğilerek göğüslerimi yaladı ve okşadı. Meme ucumu ağzına aldı, dişlerinin arasına sıkıştırdı ve dilini sert tepede gezdirdi. "Seni tatmak istiyorum" dediğinde dudakları aşırı hassas tenimi okşuyordu.

Ben buna varım.

Buna çok varım.

Üzerinden yuvarlanmak için yer değiştirdim ama kalçalarımı kavradı ve beni vücuduna doğru kaydırıldı. "Yüzüme sür," diye emretti.

Neredeyse yanıyordum.

Ben de neredeyse gülüyordum.

"Seni boğarım," diye belirttim, sadece kısmen şaka yaparak.

"Hayır, yapmayacaksın. Ve eğer yaparsan..." Etrafımda uzandı ve sikini yumrukladı, uzun boyunu tembelce okşadı. "Gitmek için ne lanet bir yol."

Buna nasıl hayır diyebilirim?

Bir dizimi başının iki yanına koyarak kendimi yavaşça aşağıya indirmeye fırsatım olmadı. Kalçalarımı aşağı çekerken aynı anda başını da kaldırdı, fazladan bir milisaniye bekleyecek kadar sabırlı değildi. Ağzı beni kapladı ve yemeye başladı.

Hayır.

Yedi bitirdi.

Dilini, dişlerini ve dudaklarını, her şeyi kullandı ve tadına bakarak inledi. Sanki zevk alan kendisiymiş gibi.

Ellerim yatak başlığını kavramak için dışarı fırladı ve klitorisimi emerken ayak parmaklarım tam anlamıyla kıvrıldı. Meme ucuma yaptığı gibi, sert çıkıntıyı ısırdı ve dilini üzerinde gezdirdi. *Hızlı hızlı*. O kadar hızlıydı ki kalçalarım titremeye başladı ve ufukta bir orgazm belirdi bile. Orgazm başlamadan önce geri çekildi ve dilini içime soktu.

Eğer beni diliyle böyle sikiyorsa, sikinden kurtulabileceğimi sanmıyorum.

Ama onun da dediği gibi, gitmek için ne yol ama.

Kendimi ondan uzak tutmak için yatak başlığını kullanmaya çalışıyordum. Ama beni ne kadar uzun süre çalıştırır, kontrolüm o kadar dağıldı. Birkaç dakika içinde, sıfır çekingenlikle ona biniyordum.

Bıraktığım anda, övgülerinin göbeğimde boğuklaştığını anlayabilirdi. "Aferin kızıma."

Ve buna gerçekten inanmış olmalı çünkü beni ödüllendirdi. Artık alay etmiyordu, bana her şeyini verdi. Yalama. Emdi. Isırdı.

Çok yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım. Açıgözlülükle kalçalarımı sallayarak omzumun üzerinden baktım ve onun sertliğini sıkıca yumrukladığını, precum'un parıltısının ışıktaki parladığını gördüm. Sanki o da yakındı. Sanki zevk alan oymuş gibi.

İşte oldu.

Patladım. Zihnimde bizden başka her şey silinmişti. O anda, o anda, başka hiçbir şey yoktu. Sadece temel arzular, ihtiyaçlar ve bedenimin her zerresinden fıskıran zevk vardı.

Yüzünü sürerken açgözlü olsaydım, beni bir orgazmdan geçirip ikincisini inşa ederken düpedüz oburdu. Durmak için hiçbir hareket yapmadı, sanki beni saatlerce mutlu bir şekilde yiyebilirmiş gibi. Ama ben daha fazlasını istiyordum.

Onu istedim.

Ama ağzından kurtulmaya çalıştığımda, uyarıcı bir hırıltı çıkardı ve beni daha sıkı tuttu.

Dudaklarımı yaladım ve arzularımı dile getirebilmek için bedenimi beynimle iletişim kurmaya zorladım. "Seni istiyorum."

Eli bana daha fazlasını söyletmedi. Bizi yuvarladı, ağzımı alırken kalçalarımın arasına yerleşti. Orgazmımın tadını ondan alabiliyordum ve içime gönderdiği şaşırtıcı sıcaklık karşısında inledim.

"Prezervatif?" Eli oradaki hassas deriyi emmeden önce boynuma doğru sordu.

Körü körüne komodine uzandım ama sadece havaya çarptım. Gözlerimi Eli'dan başka bir şeye odaklanmaya zorladığımda sorunun ne olduğunu gördüm.

Başlarımız yatağın ayak ucundaydı.

"Üst çekmece." Onu üzerimden attım. Ya da belki de kızıışmış bir kedi gibi kendimi ona sürüyordum. Her iki şekilde de.

Eli benim kadar acele ederek hızla doğrulduğunda omurgamdan aşağı bir heyecan fırladı. Prezervatife uzanırken bir elini bacaklarımın arasında tuttuğunda daha da iyi bir şeye dönüştü. Sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibiydi.

Benim onun için umutsuz olduğum kadar benim için de umutsuzdu.

Dişleriyle ambalajı yırtıp açtı ve yuvarladı. Kendini girişime konumlandırarak durakladı ve bakışlarımı kendi ateşli bakışlarıyla karşıladı. Kalçalarımı kaldırdım ve ihtiyacı olan tek cevap buydu.

Vücudumun onun büyüklüğüne uyum sağlaması için zaman tanıyarak beni sığ itişlerle doldurdu. Tamamen oturduktan sonra inledi ve dudaklarını yanağımdan kulağıma doğru fırçaladı. "Seni barın karşısında gördüğümden beri bunu düşünüyordum." Tekrar sokmadan önce neredeyse sonuna kadar çekti. "Fantezilerimden bile daha iyi."

Eli'nin itirafında inanılmaz derecede baş döndürücü bir şey vardı. Sözleri beynime kazınmıştı, böylece gecemiz bittiğinde fantezilerimi besleyebileceklerdi. Ayrıca beni ona müthiş bir anı yaşatmaya daha da kararlı hale getirdiler.

Leğen kemiğimi kaldırdım ve onun inanılmaz hamlelerine karşılık verdim. Bacaklarım onunkilerin etrafını sararak açısını değiştirdi, ta ki karnıma girdiğine yemin edene kadar. Sert, yoğun ve *çok* iyiydi.

En iyisi.

Tutunabildiğim tek geçici düşünce buydu. Beni mahvettiğini. Sadece diğer erkekler için değil, kendim için de. Hiçbir vibratör, klitoris emici ya da ekstra sihirli değnek asla yeterince iyi olamazdı.

Eli aklımı okuyabiliyormuş gibi düşüncelerimi yankıladı. "Kahretsin, harika hissediyorsun." Kalçalarımı kavradı, itiş gücü arttıkça beni yerinde tuttu. Ateşli bakışları zıplayan göğüslerime kilitlendi. Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Hiç böyle olmamıştı" diye mırıldandı.

Eğer beni istemesi baş döndürücüye, o zaman bu iltifat kendimi yenilmez hissettirdi. Bir tanrıça gibi.

Başparmağını uzatarak klitorisimi okşadı, beni vahşice becerirken sert ve hızlı bir şekilde daireler çizdi. Acımasızca. Bana, zevkten boğulana kadar tüm zevki almaktan başka seçenek sunmuyordu.

Yüz ifadesi gergindi ve sesi gergin çıkıyordu. "Yaklaştın mı?"

Konuşmaktan aciz bir şekilde başımı salladım ve kalçalarımı hafifçe yana yatırdım.

Eli, ne kadar da anlayışlı bir adamdı, ipucunu aldı ve başparmağını ihtiyacım olan yere yerleştirdi.

Yıldızları
gördüm.

Ben
öldüm.

Bundan emindim.

Saf mutluluk damarlarımdan akıp vücudumdaki her moleküle yayılırken cennete gitmiştim. Bir orgazmın saçlarımı zevkten karıncalandırmasının mümkün olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, ama bir şekilde öyle oldu.

"Şükürler olsun." Alçak bir homurtuyla boşalmadan önce itme hareketleri düzensiz ve çılgınca bir hal aldı.

Sahip olduğum son beyin kapasitesini kalçalarımı döndürmek için kullandım, her son damlayı sağdım.

İçime son bir kez derinlemesine bastırdıktan sonra Eli yere yığıldı. Başını boynuma gömdü ve biz nefesimizi tutarken oradaki hassas deriyi nazıkçe öptü. Birkaç kemiksiz ve doymuş dakikanın ardından serbest kaldı ve tüylerim diken diken olurken tüm vücudumun ürpermesine neden oldu.

"Geri döneceğim." Duraklamadan önce yataktan indi.

Tuvaletin nerede olduğunu bilmesi gerektiğini varsayarak, sahip olduğum tüm enerjiyi topladım. O zaman bile, sadece belli belirsiz

kapının genel çevresinde bir jest vardı.

Ama hareket etmedi.

Başımı eğdiğimde bana baktığını gördüm, sıcak gözleri çıplak bedenimde fiziksel bir okşayış gibi geziniyordu. "Eli?"

Bana saf s ı c a k l ı k t a bir gülümseme vermeden önce hafifçe sarsıldı. "Şu anda nasıl görüldüğünü ezberliyorum."

Tanrım.

Beni öldürüyor.

"Geri döneceğim," dedi ve prezervatifle ilgilenmeye gitti.

Gözlerimi kapattım ve midemde dönen acı-tatlılık olmasaydı uykuya dalabilirdim. Sanki kelebekler kurşun ağırlıklar taşıyordu.

Ben daha melankoliye dalamadan Eli döndü ve yatağa bir diz koydu.

"Gitmiyor musun?" İki kere düşünmeden ağızımdan

kaçırdım. Dondu kaldı. "Gitmemi istiyor musun?"

"Yarın düğün falan var." "Gitmemi mi *istiyorsun*?"

Başımı salladım.

"Güzel. Çünkü gitmeye hazır değilim." Parmakları göğüslerimi okşamadan önce beni öptü. "Bu sadece hızlı bir sevişmeydi çünkü senin tadını ve nasıl hissettiğini öğrenmeye kafayı takmış durumdayım."

Onun şipşak versiyonu bu muydu?

Hınzır bir gülümseme dudaklarını büktü. "Artık gerginliğimi attığıma göre, acele etmeyebilirim."

Oh lanet olsun.

Belki de önce gerinmeliydim.

ONUNCU BÖLÜM

NOEL DİLEKLERİNE

POSEY

BIP, BIP, BIP!

Elimi uzatıp çalar saatime vurdum.

Neden alarm kurdum ki? Bunu hiç yapmam. Bekle, alarmımın sesi böyle mi? Berbat bir şey.

Hiçbir şeye çarpmadan, soluk gözlerimi kırıştırdım ve doğruldum, ancak yatağın ayak ucunda olduğumu fark ettim.

Belimi saran ve beni daha da kaslı bir vücuda doğru çeken kaslı kol, yalnız olmadığımı anlamamı sağladı.

Eli.

Geceyi birlikte geçirdik, seviştik, seviştik ve konuştuk, arada bir de uyukladık. Açık ara hayatımın en güzel gecesiydi. Bu yüzden havayı dolduran bip sesi berbattı. Çok erken olduğu için de berbattı ama daha çok berbat bir şeye işaret ettiği için berbattı.

Son.

Herhangi bir melodramla zamanımızı mahvedecek değildim. Bunun için daha sonra tekilayla sarhoş olup Demi'ye söylenirken bolca zamanım olacaktı. O an için iyi olana odaklandım ve gülümsedim.

Ya da sadece birkaç saat aralıksız uyuduktan sonra toplayabildiğim kadar gülümseyebildim.

"Günaydın," diye mırıldandım Eli doğrulup telefonunu şarj aletinden aldığı anda. Alarmı susturarak geri attı.

"Hayır," diye homurdandı ve hemen ardından büyük kaşık pozisyonuna geri döndü. Başparmağı karnımı okşadı ve dudakları enseme yapıştı. "Henüz gitmeye hazır değilsin, güzel Posey."

Bu benden samimi bir sırıtış aldı. "Hazırlanman gereken bir düğün var."

"Benim değil. Bensiz de devam edebilirler." "En iyi adam sensin," diye belirttim.

"Senin en iyi adamın olacağım," diye homurdandı beni yuvarlayıp bedenimi kendi bedeniyle sarmadan önce.

Şaka yaptığını biliyordum. Kelime oyunu yapıyordu. Ama Tanrım, kalbimi hızlandırdı.

Ayrıca meme uçlarımı sertleştirdi ve amımı ıslattı. Özellikle de bana bakma şekliyle.

Avucumu dövmeli göğsüne koydum ve kalbinin ne kadar sert çarptığını hissettiğimde sessizce soludum. Elimi çekmeye çalıştığımda elimi kendi eliyle kapattı ve daha sıkı bastırdı. O konuşmadı, ben de konuşmadım.

Mükemmel bir andı, söze gerek yoktu.

Saatlerce bu şekilde mutlu bir şekilde kalabileceğimizden emindim ama alarımın başka fikirleri vardı. Tekrar çaldı, ilkinden daha yüksek sesle ve daha sinir bozucu bir şekilde.

"Gitmen gerek," dedim.

"Evet," diye kabul etti, ancak bunu yapmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Eli."

Sertleşmiş siki bana doğru sarsıldı. "Eğer gitmemi istiyorsan, güzel Posey, seksi sesinle adımları söylemen bunun yolu değil."

Tekrar söylemek dilimin ucundaydı. Onu kızdırmak için. Kuzeninin düğününden kaçması için ona yalvarmak.

Yeterince çılgınca, yapacağını biliyordum.

İşte bu yüzden sorumlu olan ben olmalıydım. Bundan mutlu değildim - aslında tam tersi- ama onu uzaklaştırmak için elimi göğsünde kullandım.

Fiziksel ve duygusal olarak.

Ağır bir iç çekişle, isteksizce de olsa gitti. "Bugün ne yapıyorsun?"

Yatağı işaret ettim. "Ona bakıyorsun." "Benimle düğüne gel."

Bu bir soru değildi ama yine de yumuşak bir kahkaha ile cevap verdim.

"Hayır, teşekkürler." "Neden?"

"Eli, titizlikle planlanmış düğününe aniden bir artı bir ile gelsen sence gelin nasıl tepki verirdi?"

Yüzünü buruşturdu. "İyi bir noktaya değindin." Bir an için bunun son olacağını düşündüm ama sonra omuz silkti. "Bununla başa çıkabilir."

Sırıttım ama bunu başımı sallayarak yaptım. "Hâlâ hayır."

Eğilerek yumruklarını iki yanımdaki yatağa koydu ve yüzünü benimkine doğru indirdi. "Eminim fikrini değiştirebilirim."

Bu enayice bir bahis olurdu çünkü kesinlikle yapabilirdiniz.

Bu bilgiyi kendime sakladım ve esneyerek konuştum. "Sana veda öpücüğü veremeyecek kadar yorulmadan git."

Kapıya yaklaşıp kadar fazladan on beş dakika geçti. Hatta yataktan çıkana kadar on dakika geçti. Ve bu sürenin her saniyesini omurgamı çelikleştirmek için kullandım.

Ve kalbim.

"Bugün iyi eğlenceler," diye fısıldadım. "Sonra gelebilir miyim?"

Tanrım, bunu benim için kolaylaştırmayacak.

"Yarın gitmiyor musun?"

Çenesini kaldırdı. "Bugün otelden çıkış yapacağım, buradan havaalanına gideceğim."

Hayır demeliydim. Gerçekten, *gerçekten* demeliydim. Seks, kahkaha ve arkadaşlık dolu bir gece geçirmiştik. Mükemmel bir gece.

Neden bunu mahvetme riskine girelim? Cevap basitti.

Eli Becker söz konusu olduğunda, açgözlüydüm.

Bu yüzden, temiz bir ara vermek yerine başımı salladım.

Sanki ona karaciğerimi ve böbreğimi vermeyi kabul etmişim gibi sırtıttı.

Sonra beni kollarıyla sardı ve aptalca öptü.

Daha aptalca.

Yüzündeki ifade mutluluk ve tahrik olmanın mükemmel bir karışımıydı.

"Resepsiyondan hemen ayrılıyorum ve buraya geliyorum."

Güldüm. "En azından konuşman için kal."

"Göreceğiz."

Onun yanından uzanarak, ikimizden biri fikrini değiştirmeden kapıyı açtım. Ve sonra ikimiz de donup kaldık.

Kelimenin tam anlamıyla.

Bir gece önce yağın kar devam etmekle kalmamış, daha da ağırlaşmıştı.

Bırakın yolu, arabamı bile zar zor görebiliyordum. Biriken

Kar kapımın dörtte birinden fazlasını kapladı. Rüzgâr esti ve biriken karı mini bir çığ gibi devirerek ayaklarımızın dibine düşürdü.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Fırtına erken başlamış olmalı. Kasabaya ulaşmanızın imkânı yok."

Eli soğukkanlı bir şekilde kışın çılgınlığına baktı. "Hayır."

"Düğünü kaçıracaksın."

"Evet."

"Kuzenin seni öldürecek."

"Evet."

Lapa lapa yağan kar, giydiğim ağır çorapları ıslatmıştı ama bunu fark etmemiştim bile. Onun için paniklerken odağım Eli'daydı. "Çok özür dilerim."

Sayılır. Ama tam olarak da değil.

Bizi kapıdan uzaklaştırdı ve beni kapıya doğru itmeden önce kapıyı çarparak kapattı. Uzun bir süre sonra yüzü kocaman bir sırıtişla ikiye ayrıldı.

"Neden? Bu benim lanet olası Noel dileğimin gerçekleşmesi."

ELI

POSEY kaşlarını kaldırmadan önce bana göz kırptı. "Düğünlerden bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Hayır," diye yarı yalan söyledim. "Düğünü düşünmüyorum bile." Bu kısım tamamen gerçektir. "Seninle daha fazla zaman geçirmek istedim."

Ve bu hayatımda söylediğim en dürüst -ama abartısız- şey olabilirdi.

Posey kollarımda uyurken, ben uyanıktım ve o zamanı nasıl gerçekleştireceğimi bulmaya çalışıyordum. Onu düğüne davet etmek. Düğünden sonra gelmek. Uçuşumu yeniden planlamak ya da daha sonraki bir uçuşa atlamak. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey. Birkaç saat daha geçirmek için tüm planlarımı yeniden düzenlerdim.

Hyde kardeşlerime gözlerimi devirirdim çünkü kadınlarına nasıl bu kadar hızlı ve sert aşık olabildiklerini anlamazdım. Birkaç gün sonra aşktan bahsetmiyordum ama Posey'de bir şeyler olduğunu biliyordum.

Farklı bir şey. Özel bir şey.

Keşfetmeyi çok istediğim bir şeydi.

Ve Noel Baba, o al yanaklı piç, benim iyi listede olduğuma karar vermiş olmalı çünkü istediğim tek şeyi aldım.

Pretty Posey.

Ayak parmaklarının üzerine çıktı ve dudaklarını çeneme bastırdı. "Almışsın gibi görünüyor. Şimdi onunla ne yapacaksın?"

Niyetimi hissedebilmesi için sıkıca bastırdım. Daha fazlasını yapamadan - dizlerimin üzerine çöküp lanet şampiyonların kahvaltısıyla ziyafet çekmek gibi - telefonum çalmaya başladı. Bu saatte arayan tek bir kişi vardı.

Kahretsin.

Bu kötü olacak.

"Bana bir dakika ver, sonra sana göstereceğim." Cebimden telefonumu çıkardığımda, beni yalnız bırakmak için uzaklaşmaya çalıştı ama elimi sıkıca tuttum. Ekranda kuzenimin adını görünce aramaya bağlandım. "Selam."

"Haberler kötü," dedi Hutch selamlama amacıyla. "Düğünü ertelemek zorundayız. Herkes karda mahsur kaldı. Yemekçiler. Personel. Hatta rahip bile."

"Bebeğim," diye burnunu çekti Kelsey arka planda, "rahipten bahsederken cehennem deme. Daha fazla kötü şansa ihtiyacımız yok." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamadan önce anlayabildiğim tek şey buydu.

Posey tekrar hareket etmeye çalıştı ve ben de tutuşumu onun cehennem kadar seksi kıcına kaydırdım. Bana gözlerini devirdi ama gözlerindeki sıcaklık gerçek hislerine ihanet ediyordu. Çoraplarıyla ilgili bir şeyler mırıldandığında, ıslak kumaşla başa çıkabilmesi için onu bırakmadan önce kıcını son bir kez sıktım.

"Odanızı aramayı denedim ama cevap alamadım," dedi Hutch. "Bu aradığınız kişiyi bulduğunuz anlamına geliyor."

"Evet, şu anda Posey'deyim." Muhteşem yüzünün yumuşamasını, tatlı bir gülümsemenin sikilebilir dudaklarını kıvrmasını izledim.

"Aferin sana," dedi benim adıma duyduğu saf mutluluktan başka hiçbir şeyden eser kalmadan. "Neler olup bittiğini öğrendiğimde sana haber veririm."

"Bekle, nerede-" diye başladı Kelsey arama sona ermeden önce.

Tanrıya şükür.

"Bize kahvaltı hazırlamamı ister misin?" Telefonumu küçük bir masanın üzerine fırlattım ve Posey'ye uzandım, ama elimden kurtuldu.

"Adil olmayan ne biliyor musun?" Koridorda birkaç adım attıktan sonra döndü ve geriye doğru devam etti. "Noel dileğin gerçekleşti ama ben bir tane bile yapamadım." Kazağını çıkardı ve uykusunu bastırdı.

onu tamamen çıplak bıraktı. "Kucağına oturup sana ne istediğimi söylememe ne dersin?"

O daha cümlesini bitirmeden ona doğru yürümeye başlamıştım bile, giderken üzerimdekileri atıyordum.

Söz verdiğim gibi, Posey sikime binerken seksi sesi kulağıma her türlü pis şeyi fısıldadı.

Sonunda, gerçekleştirmeye kararlı olduğum kendi Noel dileklerimden oluşan uzun bir listeyle baş başa kalmıştım.



"Eninde sonunda yataktan çıkmalıyız."

Posey'nin bacaklarının arasını avuçladım, sırlıslık olmuş amını avucumun içinde hissettim. Muhtemelen bir molaya ihtiyacı vardı ama o söyleyene kadar bunu ona vermeye gönüllü değildim.

"Neden?" Ben sordum.

"Duş almak için. Kahvaltı yapmaya. Ya da belki öğle yemeği. Akşam yemeği? Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Hutch ile telefonu kapattıktan sonra, yatmadan önce seviştik, uyandık ve tekrar seviştik. Bu ikinci turda bir yerde alarmini, bir bardak suyu ve yatağının başucundaki masada ne varsa devirmiştik. Masanın hala ayakta olması bir mucizeydi.

Bir parmağımı yarığının üzerinde gezdirdim. "Burada yemek istediğim her şey var." "Olabilir, ama yakında bir şeyler içmezsem susuz kalmış."

"Bunun olmasına izin veremem. Git duş al, ben yemek yaparım."

"Kulağa hoş geliyor." Ayağa kalkmaya çalıştı, ama sonunda gitmesine izin vermeden önce onu öpmek için geri çektim.

Doğrudum ve kendini banyoya kapatana kadar seksi kıcının sallanışını izledim. Boxerımı çekiştirerek mutfaka girdiğimde saatin neredeyse öğleden sonra iki olduğunu gördüm.

Kahretsin, kızımı beslemem lazım.

Benim kızım mı?

Kahretsin, Jake gibi konuşuyorum. Ya da Kase, Lars ya da Nox.

Bu durum caprese BLT yapmak için malzemeleri çıkarırken gülümsememi engellemedi. Posey dışarı çıktığında onları cipsle kaplıyordum.

Tayt ve omzundan sarkan bir kazak giymişti. Ona ulaşır ulaşmaz bir kolumu beline doladım ve onu kendime çektim.

Sevişmediğimiz zamanlarda bile ona dokunuyordum.

Dokunmak zorundaydım. Doyamıyordum.

Tabağını eline aldı. "Bu harika kokuyor."

Dudaklarımı onun açıkta kalan omzuna bastırarak nefes aldım. "Komik, ben de senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum."

"Duşta bana katılacağını sanıyordum," diye itiraf etti, seksi sesinde hayal kırıklığından daha fazlası vardı.

"İstedim." Ne kadar kötü olduğunu hissedebilmesi için elini boxer'ımın ön kısmına doğru sürükledim. "Gerçekten çok istedim. Ama bunu yapsaydım, yakın zamanda yemek yiyemezdik."

Kumaşın üzerinden sikimi kavrayıp güzel gözlerini bana diktiğinde bir tıslama sesi çıkardım. "Bir sorun göremiyorum."

Tüm kontrolümü kaybettim ama bileğini kavradım ve elini çektim. Elbette bana daha sert bastırmadan önce değil. Ben lanet olası bir aziz değildim.

"Önce yemek," diye mırıldandım.

"Yemek yerken film izleyelim." Posey yanıtlımı beklemeden oturma odasına yöneldi ve benim de onu takip edeceğimi varsaydı.

Doğru tahmin etmiş.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ŞEHVETLİ KEKLERE

POSEY

"O LANET ŞEYİ KARIN İÇİNE ATACAĞIM."

Lanet olsun.

İşler iyiye gidiyordu.

Film değil. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Eli'nin hazırladığı lezzetli sandviçleri yemeyi bitirdikten sonra ikimiz de filme hiç dikkat etmemiştik. Ondan önce bile dikkatim yemek, televizyon ve aramızda her zaman var olan gerilim arasında bölünmüştü.

İyi giden şey öpüşme seansımızdı. Eli beni kucağına çekmişti ve aleti boxer'ının bel bandından dışarı çıkmaya zorlanmıştı.

Kumaş ve elastik sadece bu kadarını tutabilirdi ve onun aleti kesinlikle sınırlanamaz bir canavardı.

Yana doğru düştüm, bir sıçrayışla kanepeye düştüm, böylece çalan telefonunu girişteki masamın üzerine bıraktığı yerden alabildi. "Çabuk al da gelip bunu alabilesin."

Eli esprili bir cevap vermedi ya da flörtüme karşılık vermedi. Sadece acele etti. "Hey," diye cevap verdi.

"Kardeşim," diye alçak ve hırçın bir ses duyuldu, sanki adam evimdeymiş gibi.

Hoparlörü açmış olmalı.

"Mutlu Noeller," dedi her kimse. "Harlow istasyondan bir fırtınanın hızla size doğru geldiğini haber verdi."

Eli karşılık vermeden önce kapı açıldı, "Bunu mu kastediyorsun?"

"Zaman çizelgesini mahvetmeyi meteorologlara bırakın. Keşke her zaman yanılıyor olabilsem ve hala bir işim olsa."

"Ne kadar süreceğini söylediler?"

Moladan yararlanarak banyoya doğru yöneldim. Koridorun diğer ucunda gözlerim onunkilerle buluştu ve bana geniş bir gülümseme ile göz kırptı.

O anda orgazm olduğumdan yüzde doksan emindim.

Ayaktayken suyumu doldurmak için aklıma bir not aldım. Susuzluk konusunda şaka yapıyor olabilirdim ama artık bunun bir şaka olmadığından şüphelenmeye başlamıştım.

Uyarılmışlığım ve orgazmlarım arasında, bu belirgin bir olasılıktı.

Oturma odasına döndüğümde Eli kanepede oturmuş, hâlâ birileriyle konuşuyordu. Uzanıp beni kucağına çekmeden önce gözleri üzerimde gezindi. Küçük bir çığlık attım ve iki kez bakmadan önce telefonuna göz attım.

Birincisi, hoparlörden arama yapmıyordu, FaceTime üzerinden görüntülü arama yapıyordu.

İkincisi, konuştuğu adam Jason Momoa'ya benziyordu ama saçları ve güzel mavi gözleri vardı. Bir kabadayının gözlerini bu şekilde tanımlamak yanlış görünüyordu ama neyse. Gözler güzeldi.

"Kase'ye bakmayı kes, benim güzel Posey'm," diye alaycı bir şekilde kulağıma fısıldadı Eli - her ne kadar sahiplenici tutuşunu sıkılaştırma şekli bunun tam olarak bir şaka olmadığını söylese de.

"Değilim," diye tısladım. Bilimsel bir şekilde onun çekici olduğunu fark ediyordum. Eli kadar ateşli değildi ama yine de.

Eli tanışma faslına geçti ve benim garip el sallamamla Kase'nin sırtışı büyüdü. "İşte buradaydım, tatilde yalnız kaldın diye endişeleniyordum. Görünüşe göre ağacının altında iyi bir hediye bulmuşsun."

"Bekle, yalnız değil mi?" dedi bir kadın arka planda. Kamera sarsıldı ve sonra Kase'nin kucağında muhteşem bir kızıl vardı. Kameraya doğru eğildi ve beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi sırıttı. "Merhaba, ben Harlow."

"Biliyorum," dedim yüzümü buruşturmadan önce. "Eli hepinizden bahsetti. Ben Posey." "Bu ismi seviyorum." Gözleri ekranın üst kısmına gitti, sanki

başımızın üzerinden bakıyordu. "Otelde misiniz?"

Eli oturma odamı daha iyi görebilmesi için kamerayı eğerken, "Hayır," dedim. "Benim evim."

Harlow ve Kase korkak geyik dekoruna güldüler. "Bu çok iyi. Durun bakalım."

Manzara yine sarsıldı ve midemi bulandırdı.

"Telefonumla nereye gidiyorsun, ipo?" Kase aradı.

"Geri döneceğim."

Etrafta daha fazla zıplama ve hışırtı vardı. Eli kayıtsızdı, dudaklarını omzuma bastırırken usulca kıkırdıyordu.

Görüntü sabitlendi, ancak güzel bir kızıl saçlı ya da seksi bir dreadlocked adam yerine, inanılmaz derecede çökmüş görünen bir cupcakes tepsisini hedef aldı.

Eli da Kase'ye bakmam konusunda endişeliydi. Beni gerçekten şehvetle dolduran o kekler. "Eli'in bir kadını var," dedi Harlow.

"Telefonda mı?" diye sordu başka bir kadın.

"Merak etmeyin, sesini kapattım."

Aslında sesini kapatmamıştı.

Eli beni kucağına aldığından beri ilk kez kendimi desteklerken buldum. Aslında, kendimi saklanmak için kanepenin arkasından sıırıyla atlamak isterken buldum.

İnsanların aramaları sessize almasının pek çok nedeni vardı. Ama büyük bir tanesi? Saçmalamak için.

Harlow'un hakkımda kötü düşünmesi umurumda değildi. Eli'in ne düşündüğünü önemsiyordum ve o da benden hoşlandığını göstermişti.

Bunu da olabildiğince sık içimde bulunarak yaptı.

Kendime ve Eli'in bana karşı olan hislerine güveniyor olabilirdim ama bu çirkin hakaretler duymak istediğim anlamına gelmiyordu.

Ben duyduğumuzu belirtmek için konuşmadan Harlow konuşmaya devam etti. "Onunla birlikte karda kalıyor ve bundan çok mutlu görünüyor."

"Otelde mi?"

"Hayır. Onun *evi*. Ne kadar romantik, değil mi? Ve ilk defa, bunu en son öğrenen biz değiliz," dedi Harlow ciyaklayarak. "Yaşasın biz. Yani, ayrıca yaşasın Eli çünkü Posey muhteşem, tam bir duman gösterisi. Ve çok tatlı, o yüzden yaşasın Posey. Sanırım her şey için yaşasın."

Neredeyse eriyip rahatlamış bir yapışkan madde birikintisine dönüşecektim. Gururum okşandı ve rahatladım.

"Onunla tanışmak istiyorum," dedi diğer kadın.

"İzin ver... Kahretsin."

"Tahmin edeyim, susturmadın."

"Yapmadım."

Ekran tekrar bulanıklaştı ve sonra Harlow aynı derecede muhteşem, kıvrımlı bir kadının yanında duruyordu.

Ellerini, rockçı görünümüyle tamamen çelişen pembe bir önlüğe sildi.

Bu Piper olmalı.

Şimdi o kekleri gerçekten istiyorum.

"Hey, ben Piper," diye onayladı, el sallamak için dövmeli kolunu kaldırdı. "Posey," diye karşılık verdim, her ne kadar bildiği belli olsa da.

"Üzgünüm, Posey." Harlow neredeyse saçları kadar kızardı. "Çocuklar bir kitap kulübünden daha beter dedikodu yapıyorlar. Bir kez olsun haberi ilk ben öğreneceğim için heyecanlıydım."

"Merak etme." O kadar kocaman gülümsedim ki yanaklarım acıdı. "İltifatlara kazara kulak misafiri olmak beni her zaman mutlu eder."

"Vay canına." Piper'ın bakışları Eli'a kaydı ve başparmağıyla onu onayladı. "İyi atıştı, dostum."

"Kapatıyorum," dedi Eli.

"Be kle, Jake merhaba demek isteyecek." "Bebeğim!" diye seslenmeden önce telefonu çekti.

Birkaç saniye sonra hattan sert bir ses geldi. "Herkesi dışarı atmaya ve tatlılığı bana bırakmaya hazır mısınız?"

"FaceTime'dayız," diye atıldı ama yanakları anında kızarmış ve sesi nefes nefese çıkmıştı.

"Bir dahaki sefere, bununla başla, tatlım."

Jake-Eli'nin patronu ve arkadaşı- ekranda göründü.

"Suyun içinde bir şey mi var?" Sözcükleri boğmak istemeden önce ağızımdan kaçırdım.

Eli kıskanç bir hırıltı çıkardı, Jake sırttı ve Piper boştaki elini uzatarak dramatik bir şekilde, "*Biliyorum*. İnanın bana, adını Hot Dude Garage olarak değiştirmelerini önerdik bile ama kabul etmediler."

"Tekrar düşünmeliler. Marka kendi kendini inşa edecektir."

"Ticari fırsatları düşünün."

Jake karısına öylesine sevgi dolu bir gülümseme verdi ki, buna tanıklık eden bir röntgenci gibi hissettim. Bir süre sonra dikkatini

Eli. "İyi misin?"

"Fırtına erken patladı, bu yüzden muhtemelen birkaç gün daha burada olacağım." Altta bizi gösteren küçük dikdörtgende bakışlarının önce bana sonra da geri döndüğünü gördüm. "Belki daha uzun."

Eğer benim itiraz etmemi bekliyorsa, bir süre daha bekleyecekti. Umarım dağ yolları en son sürülmüştür.

Belki bir sonraki kış.

"Endişelenmeyin, Key ve Xavier dün Rover'ı halletti, yani herkes yeni yıla kadar izinli. Güvende kalın, tamam mı?"

Eli çenesini kaldırdı. "Mutlu Noeller, patron."

"Bana yalakalık yapma, Piper zaten senin için kurabiye dondurduğunu söyledi."

"Çünkü beni senden daha çok seviyor."

Piper kamerayı tekrar kendi üzerine çevirmeden önce Jake kamerayı kapattı. "Seninle tanışmak güzeldi, Posey. Umarım ziyarete gelirsin. *Yakında*. Hem de çok yakında."

Vücudumun bilinçsizce gerilmesine engel olamıyordum. Kıçım Eli'nin kucağındayken bunu hissetmemiş olmasına imkân yoktu.

"Piper," diye uyardı.

"Ne? Sadece mükemmel bir tatil hatırası olacağını söylüyorum." Bu yüklü bombayı bırakarak aceleyle dışarı çıktı, "Tamam, güvende olun, sıcak kalın, vücut ısınızı koruyun, güle güle."

Ekran karardı.

"Onlar için üzgünüm," dedi Eli. "İyi niyetliler ama çok meraklılar."

"Söylediklerine göre erkekler en kötüsüyümüş," diye şakacı bir şekilde karşılık verdim.

"Evet, biz gerçekten dedikoducu bir grup pisliğiz." Uzaktan kumandayı aldı. "Hazır mısın?"

Başımı salladım ve o oynat tuşuna basarken yerime yerleştim. Bu sefer beni Tom Hardy'nin ve içindeki canavarın tadını çıkarmaktan alıkoyan şey cinsel elektrik ya da Eli'nin ağzı değildi.

Başımızın üzerinde asılı duran dev, neon geri sayım saatiydi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

TAKOLARIN ÖZGÜRCE DOLAŞTIĞI YERİ BULMAYA

POSEY

BUNA ALIŞABİLİRİM.

Bekle. Hayır, yapamam. Hem de hiç. Tatil gibi bir şey.

Birkaç gün için eğlenceli, ama sonra yorucu olacak. Sıkıcı. Değdiğinden daha fazla güçlük.

Mutfağımda durmuş, düşüncelerim oradan oraya savrulurken çorbayı karıştırıyordum. Piper'ın küçük mutlu tatil kaçamağımıza istemeden de olsa gölge düşürmesinin üzerinden bir gün geçmişti.

Eli ve ben film izledik. Konuştuk. Seviştik, sarıldık ve birbirimize sarılarak uyuduk. Ama yine de o bulut oradaydı. Üzerimizde asılı duruyordu. Odadaki bir fil gibi gizleniyordu.

Ya da dilimizin ucunda durmadan dolaşan söylenmemiş sözler gibi.

En azından benim durumumda. Eli'nın da aynı şeyi hissedip hissetmediğinden emin değildim. Tek bildiğim, duygularımı ona yansıttığımdı.

Sanki onu endişeli düşüncelerimle çağırmışım gibi, beni hissetmek ve çorbadan bir ısırık çalmak için odaya geldi. İkisini de yapmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım.

"Hâlâ yağıyor mu?" Kaseleri tutarken kar hakkında sordum. "Sert ve hızlı."

"O da öyle dedi."

Gülümsedi ama gözlerine tam olarak ulaşmadı. Onu suçlayamazdım, modası geçmiş ve abartılmış bir şakaydı ama ölene kadar kullanacaktım.

Ona biraz çorba uzattım. "İyi misin?"

Yüzü yumuşadı ve yanağını okşadı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Filmimizi bitirmek ister misin?"

"Evet."

Akşam yemeğimizi yerken kanepeye oturduk ama film başlar başlamaz televizyon kapandı.

Hemen ardından da gücün geri kalanı.

"Kahretsin." Telefonumun el fenerini açtım. "Şansımızın yaver gitmesini umuyordum." "Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım." Eli şömineyi işaret etti. "Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

Bu işe yarar mı?"

"Evet, daha bu ay bakıma alındı. Ama ihtiyacımız olmayabilir. Bekle biraz." Dolabıma gittim ve bir yığın ağır battaniyeyi aldım.

Eli elimdekileri görünce kaşlarını çattı. "Bunların bu havada işe yarayacağını sanmıyorum."

"Sadece bekle."

Ben akşam yemeğimizi mutfağa taşıırken Eli ağır yükü benden aldı. Anahtarımı kancadan almak ve buzdolabını kontrol etmek için bir an durakladım. Parlayan ışık yedek jeneratörün devreye girdiğini gösteriyordu.

İyi oldu. En azından bir sonraki yemeğimiz için dışarı çıkıp avlanmak zorunda kalmayacağım. Takoların vahşi doğada nerede dolaştığını bile bilmiyorum.

Kapıyı kapatarak arka kapıya doğru ilerledik.

"Pek piknik havası da sayılmaz," diye şaka yaptı

Eli. "Ama hiç karınca olmayacak."

"Doğru. Çorba da olmayacak. Buzlu şeker olacak."

"Biz de öyle yapacağız." Kapıyı açtım ve kayıt stüdyomu ortaya çıkarmak için diğerinin kilidini açmadan önce küçük fuayeye adım attım.

Eli alçak sesle ısıklık çaldı. "Güzel kurulum, güzel Posey."

Ailem öldüğünde, şehirdeki güzel evlerine taşınabilirdim. Bunun yerine evi tatil amaçlı kiraladım ve elde ettiğim geliri kulübeyi yeniden inşa etmek için kullandım. Kulübenin arka tarafı genişletilerek ses geçirmez bir ofis haline getirildi ve bir kayıt kabini, küçük bir buzdolabı, bir ebeveyn banyosu ve farklı şekillerde yeniden düzenlenebilen büyük modüler kanepelerden biri de dahil olmak üzere en iyi yükseltmeler ve özelliklerle donatıldı.

"Jeneratör ancak bu kadarını yapabildiği için sadece mutfağa ve ofisime bağlı," diye açıkladım.

"Ben de kendimi işkolik sanırdım." Standıma girdi ve zaten küçük olan alanı mikroskobik hale getirdi. Sığması bile bir mucizeydi. Mikrofonumun etrafını sararak teknik bir gözle inceledi, sadece parlaklığına değil, belirli özelliklerine de baktı.

Aynı zamanda, ne mutlu ki, ona dokunmadı - aletlere bir başka saygı gösterisi.

"Ha, ha," diye kestirip attım, yine de haklıydı.

Geçmişte karda mahsur kaldığımda, zamanı çalışmak için kullanmıştım. Zihnimi ve bedenimi çok daha iyi kullanan muhteşem bir adamla mahsur kalmak gibi bir alışkanlığım olmadığı için yapacak başka pek bir şey yoktu.

"Kulübe çok eski, ısıtmak tam bir baş belası." Duvardaki dolguya dokundum. "Ses yalıtımı aynı zamanda izolasyon görevi de görüyor, bu yüzden oda minimum çabayla sıcak kalıyor."

"Ve burada pek de sıkışık sayılmazsınız. Boston'da bu büyüklükte bir odayı ayda üç bin dolara kiralayabilirsiniz."

Güldüm. "Muhtemelen yoğun sezonda bunu burada bir haftada yapabilirim.

İnsanlar çıldırmış."

Oturup çorbamızı içtikten sonra kaseleri içeri getirdim ve yastıkları kaptım. Evim soğumaya başlamıştı, bu yüzden iki kapıyı da sıkıca kapattım.

Stüdyoma döndüğümde Eli'nin kanepeyi yeniden yerleştirdiğini ve sediri içeri ittiğini gördüm. Battaniyelerin üst üste yığıldığı büyük bir yatağı andırıyordu.

"I tırmandı yukarı ile Onu, sarılma daha yakın." "I unuttum için sor sana bir şey."

Başının arkasına birkaç yastık yerleştirmek için doğrulduğunda kasları gerildi. "Öyle mi?"

"Chad'e yumruk attın mı?"

Çenesini kaldırarak beni inceledi.

Nedenini sormaya zahmet etmedim. Sormak istediğim asıl soru bu bile değildi ama aklıma gelmişti.

"Eminim bunu hak etmiştir," dedim ve asıl sormak istediğim soruya geçtim. "Hutch'ın geç kalmana neden olan sorunu neydi?"

Vücudu gevşedi ve derme çatma yatağa uzandı. "Kelsey'e düğün hediyesi olarak bir kulübe almış ama kulübede elektrik sorunları varmış."

"Vay canına, ne güzel bir hediye. Onun için bunu aşmak zor olacak. Çok erken zirve yaptı."

Eli kıkırdadı. "Ben de ona aynı şeyi söyledim ama umurunda değil. Sadece onun için mükemmel olmasını istiyordu, ben de sorunu çözdüm."

"Böyle şeylerde iyi misin?"

Sıradan bir tamirhanede değil, özel bir tamirhanede çalıştığını biliyordum ama yine de aklımda yağ değiştirirken, motor değiştirirken ya da başka bir şey yaparkenki görüntüleri canlanıyordu. Yağlı ve kirli. Muhtemelen üzerinde sadece donu vardı.

Kesinlikle gömleksiz.

"Ben her şeyde iyiyim." Kendini beğenmiş bir şekilde söylemedi, gerçi bunu kesinlikle hak ediyordu. İfadesi gerçeklere dayanıyordu. "Kablolamayı iyi bilirim. Ama her şeyden öte, bulmacalarda iyiyim. İstedığımı elde etmenin bir yolunu bulana kadar çalışacağım."

Sözlerinde ağır bir şey vardı, sanki sadece kabin elektriğinden bahsetmiyordu. Ben konuşmadan o konuştu. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Gerçekten mi? Düğün konusunda tereddütleri olduğunu ve senin de onu ikna etmeye çalıştığını düşünmüştüm. Ya da vazgeçirmeye."

Bu sefer kıkırdamadı. Eli güldü, sesi zengin ve derindi. "Hutch'ın Kelsey'le tanıştığı gün onunla evleneceğine eminim. Asıl şaşırtıcı olan bu kadar uzun süre beklemiş olması."

"İyi birine benziyor ama... çok."

"Evet, ama onu bu yüzden seviyor."

"Gerçekten mi?"

Sessiz bir andan sonra Eli paylaştı. Ve bunun pek sık yapmadığı bir şey olduğu hissine kapıldım. "Hutch ve ben fakir büyüdük. Hem de çok fakir. Çok az şeyimiz vardı ve her kırıntısı için savaştık." Parmaklarını saçlarımda gezdirip bir tutamını büktü. "Şimdi öyle değiliz. İhtiyacımızdan fazlasına sahibiz. Kelsey yine fakir olsa onu yine severdi, ama ona bakabilmesi hoşuna gidiyor. Onun nevrotik saçmalıklarıyla başa çıkabilmeyi seviyor. Bok gibi bağımlı olabilir ama onu mutlu etmek onu onaylıyor. Başarmış gibi hissetmesini sağlıyor."

Anlamamış olabilirim ama ben kimim ki yargılayayım? Belli ki onlar için işe yaramıştı ve kendi tarzında tatlı bir romantikti.

"Umarım yakında evlenirler," dedim dürüstçe.

Belki bir ay sonra, yani tekrar gelmen gerekecek.

"Ben de öyle. Özellikle de başka kimsenin onların saçmalıklarına katlanacağını düşünmediğim için."

Ah, gerçek aşk.

Parmakları saçlarımla oynamaya devam etti, ama her dönüşte daha az saçıma ve daha çok göğsüme dokunuyorlardı. Bir dakika sonra, hiç saç kalmamıştı ve sadece göğüslerim vardı.

Bundan bir dakika sonra dizlerimin üzerindeydim ve o da arkamdaydı, kıcımlı avuçluyor ve sikinin başıyla bana sataşıyordu. Şehvet bulanıklığının içinden aceleyle bir düşünce geçti.

Neden endişelendiğimi bilmiyorum. Yanılmışım, Eli'nin iyi olduğu açık ve ben sadece dramatik davranıyordum.

Sonra bana çarptı ve bu bir süre için aklıma gelen son tutarlı düşünce oldu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAR ALTINDA KALMAYA

POSEY

YANILMIŞIM.

Belki de haklı olduğum içindir.

Takip edemedim. Mesele şu ki, bir şeyler yanılttı. Ben *değildim* dramatik olmak. Ve Eli iyi değildi.

Kötü biri olduğundan değil. Hayır, hiç de değildi. Tatlı, düşünceli, komik ve sevecendi.

O mükemmeldi.

Mutlu olmadığını fark ettiğimde bu yüzden çok sarsıldım. Bir şey onu giderek daha dalgın yapıyordu ve ne olduğundan emin değildim. Ama iyi bir tahminim vardı.

Her ne kadar onunla geçirdiğim zamanı biriktirmek için bunu görmezden gelmek istesem de, bu adil değildi.

Eli'nin tencereye attığı yemeği kontrol etmeye giderken, zamanı cesaretimi toplamak ve söyleyeceklerimi planlamak için kullandım. Ofisime geri döndüğümde adımlarım yavaşladı ve topladığım tüm cesaret tükendi.

Eli kolunu kanepemin arkasına uzatmış otururken çok iyi görüldüğü için değil.

Tamam, sadece o değil.

Çünkü telefonu diğer elindeydi ve sırtıyordu. "Bu harika bir haber dostum. Orada olup göremediğim için üzgünüm."

"Ben de," dedi birisi. "Ama Noel'de evlenmek istiyorduk, ben de bunu gerçekleştirdim. Papaz olmayan birini bulana kadar her otel odasının kapısını çalmak anlamına gelse bile."

Hutch olmalı.

Eli kıkırdadı. "Eminim iyi gitmiştir."

"Neredeyse kovuluyorduk ama neyse. Buna değdi çünkü artık Kelsey benim *karım*."

Beni bakarken yakalayan Eli parmağını bana doğru eğdi ve ben de kendimi durdurmak için dizlerimi kilitlemek zorunda kaldım. Kaşlarını indirdi ama Hutch revize edilmiş seyahat planlarından bahsetmeye başlayınca dikkatini tekrar topladı.

Birkaç dakika sonra Eli telefonu kapattı ve tüm dikkatini bana vermeden önce cebine koydu. "Buraya gel."

Hiçbir zaman oyun oynayan biri olmadığım için yanına gittim ama ulaşamayacağım bir yerde durdum. Kendimi bir saattir kafamda dönüp duran soruyu sormaya zorladım. "Mutfağa bir yatak kurmak ister misin?"

"Ne?"

"Hava soğuk ama odada rahat etmenize yetecek kadar ısı var."

"Başka bir şekilde ifade edeyim," diye neredeyse homurdandı. "Sana bunu sorduran şey ne?"

"Mutlu değilsin." Ağzını açtı ama ben devam ettim. "Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum. Anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Ateşli biriyle çılgın ve unutulmaz bir gece geçirmek için geldin." Kalbim çatlayacak gibi olsa da zorla gülümsedim. "Şimdi birkaç gündür buradasın... Tam olarak bunun için imza atmadın, bu yüzden biraz boşluk istiyorsan tamamen anlıyorum."

Bir milyon sessiz yıldan -ya da sadece otuz saniyeden- sonra Ali yavaşça başını salladı. "Haklısın."

Kalbim artık çatlıyormuş gibi hissetmiyordu.

Kırılıyordu.

Paramparça.

"Bir sorunum var," diye devam etti ve aniden beni kendine doğru çekti. "Kasabada kiminle irtibata geçip bizi buradan çıkarmamalarını isteyeceğimi bulmaya çalışıyordum. Bunun gerçekleşmesi pek mümkün olmadığından, işimi sanal olarak nasıl yapabileceğimi de bulmaya çalışıyorum."

"Arabalar üzerinde çalışıyorsun," diye fısıldadım.

"Yani ikilemimi görüyorsun." Elleri uyluklarıma gitti ve beni yerimde tuttu. "Ama burada daha uzun süre kalmanın bir yolunu bulmalıyım çünkü daha fazla zamana ihtiyacın olduğu çok açık. Bunu biliyorum çünkü ne zaman bu fırtınanın ötesinde bir şeyden bahsetsem, gelişigüzel bile olsa, tatlı kıcını bu ormanda koşturuyormuş gibi donup kalıyorsun."

"Ne için daha fazla zaman?" Ağzımı kaplayan kumların arasından zorla çıkardım.

"Bana aşık olmak için de daha fazla zaman. Bu şekilde hayatını değiştirmeyi ve Boston'a taşınmayı kabul edeceksin."

Başım geriye gitti ve kaşlarımın saç çizgimle birleştiğinden emin oldum.
"Ne?"

"Beni duydun."

"Sen *de'* dedin."

"Yine beni duydun."

O...

Yanlış anlıyor olmalıyım.

Çünkü düşündüğüm şeyi söylemesine imkan yok. Değil mi?

Tahmin yürütmeyi ortadan kaldırdı. Bir elini kalçama doğru kaydırırken diğer eliyle başımın arkasını avuçladı ve beni kendine çekti. "Seni seviyorum, güzel Posey. Elimde olsa seninle bugün evlenirdim ama kapı kapı dolaşıp bir kardan adam bulamayacağıma ve dışarıdaki ayların da öyle olduğundan şüphelendiğime göre, yanıma taşınmayı kabul etmenle yetineceğim. Bebek adımları."

Bu kocaman bir bebek!

"Sadece birkaç gün oldu," diye mırıldandım, sanki farkında değilmiş gibi. "Ve?"

"Sadece birkaç gün sonra beni sevemezsin!"

"Pek de normal günler sayılmaz," diye belirtti. "Çoğu çiftin bir ayda geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdik. Konuşarak. Birbirimizi tanımakla. Dürüstçe ve açık bir şekilde, hiçbir iddia ya da beklenti olmadan. Bununla birlikte," dudaklarını dudaklarıma değdirdi, "konuştuğumu ilk duyduğumda düştüğüme eminim." Yüzü hala benimkinin tam önündeyken, bana alaycı bir gülümseme verdiğinde yakından görebildim. "Lil Jon'dan alıntı yapıyor olsan bile."

"Ben olduğum *için* demek istiyorsun." "O da var."

Düşüncelerim, her şeyin ve hiçbir şeyin vahşi bir telaşıyla yarıştı. Hareket edemememin milyonlarca mantıklı nedeni vardı. Bu neden delilikti.

Bunlarla sınırlı olmamak
üzere... Birbirimizi çok az
tanıyorduk.

O bir havai fişek olabilirdi, tutkusu hızla sönmeden önce alev alev yanardı.

Boston'dan nefret edebilirdim. Bu pek olası değildi çünkü küçük şehrim telaşlı olduğunda onu kesinlikle seviyordum. Ama belki de her zaman sevmezdim.

Ya da belki Winter Falls'u ve ormandaki küçük kulübemi özlerdim.
Ama bunun çılgınca bir fikir olduğuna dair her nedene karşılık, beynim bunun işe yarayabileceğine dair yirmi neden buldu.
Kulübeyi başka bir kiralık tatil evi yapabilirim.
İyi bir kurulumum olduğu sürece her yerden çalışabilirdim. Ve en önemlisi, Eli'ye veda etmek zorunda kalmayacaktım.
Bu tek şey, "Bir ofis alanı bulmak ve stüdyomu kurmak için zamana ihtiyacım var" demem için yeterliydi.
Beni öne doğru iten Eli, beni tekrar kendine çekmeden önce cebinden telefonunu çıkardı. Kendi bölgesinde kiralık ev arayacağını düşünmüştüm ama sonra bir zil sesi odayı doldurdu.
"Yo," diye cevap verdi biri. "Hâlâ kadınının evinde misin?" "Evet."
"Seviyor musun?" Jake olduğunu anlamam bir anımı aldı. "Evet," dedi Eli, kışımı sıkarak. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."
"Adını söyle."
"Binadaki ekstra alanlardan birini Posey için bir kayıt stüdyosuna dönüştürmek istiyorum."
Viyaklamakla ciyaklamak arasında bir ses çıkardım.
Telefonu kapat, diye bağırdım, patronu onu hapse attırır diye endişelendim.
Sanki az önce insanlık dışı bir ses çıkarmamışım gibi Eli devam etti.
"Bazı resimler ve bilgiler göndereceğim."
"Posey'i buraya mı getiriyorsun?" Jake sordu ama sözlerinde şok ya da alay yoktu.
Sorun değildi, ikimize de yetecek kadar şok geçirmiştım.
"Üzerinde çalışıyorum," diye cevap verdi Eli.
"Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım." Jake kıkırdadı. " çıkardığı sese bakılırsa, bunun güncel bir konuşma olduğunu tahmin ediyorum."
"Doğru tahmin ettin."
"İyi şanslar kardeşim. Ben burada çalışacağım. Sen sadece orada sahip olduklarına odaklan, tamam mı?"
"Teşekkürler patron." Eli aramayı sonlandırdı ve ben onu öpmekle bir yastıkla boğmak arasında kaldım.
Ya da belki kalçalarım.
"Bahse girerim buraya gelip seni eve geri götürmeye hazırlanıyor çünkü açıkça aklını kaçırmışsın."

Eli güldü ve ben hâlâ ona sımsıkı sarılmış olduğum için bu iyi bir ses ve histi. "O değil."

"Kesinlikle öyle. Kim bir haftadan az süredir tanıdığı bir kadın için kayıt stüdyosu kurar ki?"

"Güven bana, anlıyor. Jake, Piper'ı bekleme odasında ilk gördüğünde ona aşık oldu. Biraz karşı koymuş olabilir, ama bir kez pes ettiğinde, *işin içindeydi*. Dinlenme odasını onun için bir mutfığa dönüştürdü, sonra genişletilmiş garajını inşa ettiğinde, onun için bağlantılı bir fırın yaptı. Kase, Harlow'u o öğle yemeğindeyken yanına taşıdı. Nox köpek bakıcısına çoğunlukla uzak mesafeden aşık oldu. Lars sırf kadını görebilmek için bir ton pahalı motosiklet parçası satın aldı."

Tamam, bir kayıt kabini kulağa o kadar da çılgınca gelmiyor.

"O seçkin azınlık senin deli olduğunu düşünmeyebilir ama diğer herkes düşünecek. Seni seviyorum ama ben bile senin deli olduğunu düşünüyorum."

Bunu söylemeyi planlamamıştım ama kelimeler ağzımdan uçup gitti, sanki sersem keleklerimin özgür kalmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Ne dedin sen?" diye sordu yavaşça.

"Bence sen delisin."

"Diğer kısmı."

"Arkadaşların da mı deli?" "Diğer kısmı, güzel Posey."

"Seni seviyorum mu?"

Çılgıncaydı. Tamamen, tamamen, kesin olarak.

Aynı zamanda gerçektir, mantığın canı cehenneme.

Sırt üstü yatmam için bizi çeviren Eli, ağzımı morartıcı bir öpücüğe boğdu. "Evet, o kısmı. *O* kısmı tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

Gülümsemeden önce gözleri bir an için kapandı, büyük, mutlu ve çok yakışıklıydı. Göz kapaklarını açtığında kahverengi gözleri artık sıcak değildi. Sıcaktı, bana bakarken arzuyla mutluluk birbirine karışıyordu.

Yavaşça beni soydu, tenimi ortaya çıkarırken öptü. İkimiz de çıırılçıplak kaldığımızda ve alaycı bir çılgınlığa kapıldığımızda, kalçalarımı açık tuttu ve içime doğru itti. Yavaştı ama yumuşak ve hassas değildi. Her uzun, sert itiş sanki bedenlerimizi birleştiriyormuş gibi hissettiriyordu.

Ruhlarımız.

Verdiği şeyi alırken orgazmım hızla arttı, beni çıkaracağına güveniyordum. Vahşi itişler ve klitorisimdeki yetenekli bir başparmakla, boynumun kemerli olması ve öfori dalgalarının üzerime çökmesi çok uzun sürmedi.

"Hissettiklerini seviyorum," diye homurdandı Eli, sözcükleri her eşleşen itişte kesik kesikti. "Seviyorum. Seni."

Sıcak dölünün içime dolduğunu hissettiğimde prezervatifi atladığımı fark ettim. Konuşulması gereken tüm önemli şeyleri zaten konuşmuştuk ama yine de. İlk defa prezervatif kullanmamıştık.

Aşkımızı itiraf ettiğimiz ve onunla birlikte olmak için ülkenin öbür ucuna taşınmayı kabul ettiğim düşünülürse, o gün yaptığımız en çılgınca şey bu değildi.

Doğum kontrol hapı kullanıyorum. En kötü ne olabilir ki?

Eli kayarak serbest kaldı ve içimde inanılmaz bir ürperti yarattı. Ayağa kalkarken dudakları köprücük kemiğimin üzerinde gezindi. "Be..." diye başladı ama sonra durdu. Gözleri kalçalarımın arasına kilitlendi ve yumuşayan aleti yeniden sertleşmeye başladı.

Doymak bilmiyor.

Ve zerre kadar umurumda değil.

Bacaklarımı kapattım, görüşünü kestim.

"Çok kabasın," diye homurdandı, sanki en sevdiği oyuncaklarını elinden almışım gibi. "Geri döneceğim."

O tuvalete yöneldiğinde telefonumu aldım ve Winter Falls'taki tek köküme bir mesaj yazdım.

Ben: Bir ile on arasında bir ölçekte, Eli'ye şimdiden aşık olmam ne kadar çılgınca?

Demi: Seni mutlu ediyor mu?

Ben: Son derece.

O zaman deli değil.

Tamam. Birden kesinliğe kadar bir ölçekte, Boston'a taşınmak benim için ne kadar çılgınca olurdu?

Anında bir telefon bekliyordum. Bir çıldırma. Biraz heyecan. Onun yerine başka bir mesaj geldi.

Düşündüğün kadar deli değil. Konuşmamız lazım. Yakında.

Ben: Uh oh.

Ben: Ya da yay?

Ben: Ses tonunu mesajdan okumak gerçekten zor.

Yaşasın. Kesinlikle yaşasın.

Eli dışarı çıktığında telefonumu bir kenara fırlatarak elindeki nemli beze uzandım. Beni temizlemek için bacaklarımın arasına diz çökmeden önce bana bir bakış attı. Kanepeye tırmanıp beni kollarına çekmeden önce bezi banyoya geri attı.

"Boston'da böyle kar fırtınaları var mı?"

Vücudu altımda gerildi ama parmaklarını omurgamda aşağı yukarı gezdirmeye devam etti. "Evet."

"Peki Boston'da kulübeler var mı?"

"Oralarda, evet."

"Yani, varsayımsal olarak, bir kulübe kiralayıp kar altında kalabilir miyiz?"

"Güzel Posey, sana istediğin kulübeyi alırım ve dışarıda hava doksan derece olsa bile kar yağmış gibi davranırım."

Verdiği söz beni kavurucu hava kadar ısıttı. Beni sıkıca tutarken, umutlu ifadesini maskeleyeme zahmetine girmedim.

"Bu benim yanıma taşınacağın anlamına mı geliyor?"

Kayıt stüdyomda kurgusal aşk hikayeleri anlatarak çok zaman geçirdim.

Kendi hayatımı yaşamaya başlamamın zamanı gelmişti.

Ve ne kadar hızlı olursa olsun, bunu Eli Becker'dan daha fazla birlikte yaşamak istediğim kimse yoktu.

"Evet," dedim hiçbir şüphe ya da belirsizlik belirtisi göstermeden.

Eli, ağzını ayırmadan önce ikimiz de ateşlenip nefes nefese kalana kadar beni öptü. "Banyodayken fırtınanın dindiğini gördüm. Bahse girerim sabaha kadar tarlayı sürebilecekler." Vücudumda aşağı doğru hareket etti. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

O anda bildiğim tek şey bana dokunmasına ne kadar çok ihtiyacım olduğuuydu, bu yüzden başımı salladım.

Dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi. "Karda geçirdiğimiz son geceyi en iyi şekilde değerlendiresek iyi olur."

EPILOG

POSEY

Dört Hafta Sonra

BUNU YAPABİLİRİM.

Bunu yapabilirim.

Ben... bunu yapabilir miyim?

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken bile kendimi heyecanlandırmak için elimden geleni yaptım. Hayatımda hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum. Ama geri dönüp eve gidemeyeceğime göre, kadınlaşmam gerekiyordu.

Çantamı kaptığım gibi derin bir nefes aldım, Uber'den indim ve önümdeki binayı taradım.

Hyde Garage ve Sweets You Rock.

Ve reklamını yapmak için tabela gerekmeseyse de, yeni kayıt stüdyom.

Olabilir.

Umarım.

Kar fırtınası ortadan kalktıktan sonra Eli'nin uçuşu yeniden planlandı ve o da isteksizce Boston'daki hayatına geri döndü. Aramızdaki mesafeyle birlikte, işlerin soğuyup soğumayacağını merak ediyordum. Fikrini değiştirir mi diye. Ben de merak ediyordum.

İkimizin de yoktu.

Eli da gitmemişti.

Toplanmama yardım etmek için iki kez gelmişti. Kiralık kulübeyi ayarlamama yardım etti. Taşınmanın hayal kırıklığını yaşamayı neden kabul ettiğimi hatırlamama yardım etti.

Winter Falls'ta benimle olmadığı zamanlarda mesaj atardı. Hem de çok. Aradı. FaceTimed yaptı. Artık *bizim* evimiz olan kendi evini, garajı, fırını ve görmek isteyeceğimi düşündüğü diğer alanları bana video turlarıyla gezdirdi.

Bazen o bölge vücudunun sert, kalın kısmıydı ve ben kesinlikle *hep* görmek istemişimdir.

Ancak tüm video görüşmelerimizde, kayıt stüdyom olacak alanı bana hiç göstermemişti. Konuyu birçok kez açmışım çünkü bazı şeyleri belli bir şekilde seviyordum. Profesyonel olarak seçiciydim. Ben bir...

Kontrol manyağı.

Ben bir kontrol manyağıydım.

Ama ne zaman bu konuyu açsam, Eli kayıtsız bir yorum yapıyor, konuyu geçiştiriyor ya da dikkatimi dağıtıyordu - açık saçık ya da tatlı sözlerle.

Çok büyük bir mesele değildi. Taşınmaya hazırlanırken, yakın zamanda herhangi bir sözleşme kabul etmemiştim. Kulübe kiralama sitesine girer girmez, rezervasyonlar yağmaya başlamıştı. Birikimlerim ve ev ile kulübeden elde ettiğim gelir sayesinde işe dönmek için acele etmeme gerek kalmamıştı.

İzin almak kötü bir fikir değildi. Boston'a hiç gitmemiştim. Ayrıca hiç bir erkekle yaşamamıştım. Bu arayı gezmek için kullanabilirdim. Turist olmak için. Tatlı kahverengi gözleri ve büyüğü sikiyle seksi yeni oda arkadaşımın tadını çıkarabilirdim.

Sadece bir noktada dükkân açabileceğim bir yer olmasını umuyordum. Aksi takdirde, alışma dönemim büyük şehri keşfederken ıstakoz ruloları yemek yerine mülkleri görmekle geçecekti.

Hiçbir yerde bu kadar eğlenceli değil.

El çantamı koluma takarak Hyde'ın kapısından içeri girdim, uzaklarda bir yerde bir zil çalıyordu. Birkaç kişi rahat görünümlü sandalyelere oturmuş, dergileri karıştırıyor ya da telefonlarını karıştırıyordu. Muhteşem bir kadın ve erkeği sallanan kapıları iterek tezgâhın arkasına gelmeden önce hafif kahkahalar yükseldi.

Birbirlerine o kadar dalmışlardı ki dikkatlerini başka yöne çekmeleri biraz zaman aldı.

Kendimi tanıtmak için ağzımı açtım ama buna gerek yoktu.

"Posey!" Piper sanki çok eskiden beri kankaymışız gibi ağladı. "Yarına kadar burada olmaman gerekiyordu."

"Direkt uçuşa aktarıldım," diye açıkladım.

"Bu daha uygun." Piper hâlâ gülümsüyordu ama gülümsemesi gözlerine ulaşmayacak kadar küçülmüştü.

Jake gülümsemeye zorlamaya bile zahmet etmedi. Elini saçlarında gezdirmeye başladığında neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama sarı saç tellerinin bir düğüm halinde geriye doğru çekildiğini geç de olsa fark etti.

Onu hiç tanıımıyordum. Eli bana patronunun huysuz ama sevimli bir pislik olduğu konusunda uyarıda bile bulunmuştu. Belki de aldığım titreşim buydu.

Ama içgüdülerim bana aksini söylüyordu.

Yüzeyin altında gizlenen endişe, sıkılmış midemde dönmek için omurgamdan aşağı süzüldü. Sanki bilinçaltımda bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Kapalı.

Eli bir şeyler saklıyordu.

"Eli burada mı?" diye sordum. Burada olduğunu söylemişti ama birden emin olamadım. "Bir yerlerde," diye belli belirsiz cevap verdi Piper.

Geri çekildim. "İşi bitene kadar onu evinde bekleyebilirim." "Senin evinde," dedi Jake, neredeyse sıçramama neden olacaktı.

"Ne?"

"Burası artık senin de yerin, değil mi?"

Bu, ne hissettiğimi bilmeyene kadar sinir ve endişeyle birlikte sıcaklığın girdap oluşturmalarına neden oldu.

"Hadi," dedi Piper, tezgâhın etrafından dolaşp kolunu benimkine doladı. "Seni gördüğünde çıldıracak ve ben de izlemek istiyorum." Başını öne eğdi. "Ben de onun tepkisini izlemek istiyorum. Sonra gideceğim çünkü ondan sonra ne yapacağını görmek istemiyorum."

Eli, birbirimizi sadece iki buçuk saniye tanıdıktan sonra kimsenin birlikte olmamızın delilik olduğunu düşünmediğini söyleyerek bana güvence vermişti. Ona gerçekten inanmamıştım.

Ama Piper beni de kendisiyle birlikte sürükleyince, onun haklı olduğunu anladım.

Bunun delilik olduğunu düşünmediler. *Benim* deli olduğumu düşünmediler.

Sanki bu tür dürtüsel romantizm normalmiş gibiydi.

Bu ilginç olacak.

Piper beni koridorda yönlendirip uçuş ve nasıl hissettiğim hakkında sorular sorarken etrafıma bakındım. Gözlerim açık bir kapıya takılmadan önce onun tatlı sorularını yanıtladım. Uzman değildim ama aletler, ekipmanlar ve arabalar burayı bir garaj gibi gösteriyordu. A

Süslü bir tane, ama Eli ile görüntülü sohbetlerimin arka planında gördüğümün aynısı.

Yine de yürümeye devam ettik.

"Bu garaj değil mi?" Ben sordum.

"Evet." Ama yavaşlamadı.

"İçeride olduğunu
sanıyordum." "Hayır."

Ne haltlar dönüyor?

Beni bir ofise çekerken şaşkınlıktan kaşlarım çatıldı. Piper odanın diğer ucundan mutfığa açılan başka bir kapıya doğru ilerlerken hiç yavaşlamadı.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en garip lunapark.

Sallanan bir kapıyı iterek açtı ve şirin pastane vitrinini tanıdım.

Cam vitrini açarken dikkati dağınık bir şekilde "Bu Joss," diye tanıttı.

Görüntülü sohbetlerimiz sırasında grubun çoğunu görmüştüm ama Joss sadece sabahları ve cumartesi günleri çalıştığı için onunla tanışmamıştım. Yine de onu ve yeni kocasını duymuştum.

"Tebrikler," dedim hiç düşünmeden. Yine düşünmeden, gözlerim hala düz olan karnına kaydı ve "Ve tebrikler" diye ekledim.

Beynim ağzımdan çıkanı yakaladığı anda irkildim. Muhtemelen bir sapık gibi konuşmuştum - ne yazık ki onun da yaşadığı bir şeydi bu. Ve muhtemelen tamamen yabancı birinin hamileliğini ve yeni evliliğini bilmesinden hoşlanmıyordu.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Onun yerine bana güzel bir gülümseme attı. "Teşekkür ederim." Gülümsemesi genişledi. "Bilmeseydin şaşırırdım. Grup dedikoducu."

"Ben de öyle öğrendim."

"Buna alışacaksın."

"Ve bunun için bizi sevin," diye ekledi Piper, bir kese kâğıdının içine bir lokum koyup bana uzatırken. "Al bakalım. Bir hoş geldin hediyesi."

Dükkândan alınan marshmallow ikramlarını pek sevmezdim. Nostalji faktörü büyüktü ama lezzet öyle *değildi*. Bana uzattığı ikramda kuru ya da işlenmiş hiçbir şey yoktu. Yapışkan çiğnenebilirliği hissedebiliyordum. Tatlı marshmallow ve biraz da tereyağı kokusu alabiliyordum.

Midem bir sinir yumağıydı ve hiçbir şeyi yutmam mümkün değildi.

Ama denemek istedim.

Uzayan sessizliğin nedeni, ikramı yiyebilecek kadar midemi sakinleştirmeye çalışmamdı. Piper bunu kızgınlık ya da korku olarak yanlış yorumlamış olmalı.

Gülümsemesi utangaçtı. "İyi niyetliyiz."

Grup iyi niyetli olabilir, ancak bundan çok daha fazlasını sundular.

Eli bana arkadaşları hakkında her şeyi anlattığında, bu beni hazırlamak için değildi - tamam, *sadece* bu da değildi. Bana onlardan dedikodu olsun diye de bahsetmemiştir.

Bana onlardan bahsetti çünkü onlar gününün büyük bir parçasıydı. Hayatının.

Eli'in Hutch dışında kan bağı olan akrabası yoktu. Ama haftalar geçtikçe, onun kadar iyi bir şeye sahip olduğu anlaşıldı.

Seçilmiş bir aile.

Yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen biri olarak, buna sahip olduğu için mutluydum. Onları tanıdıkça benim de buna sahip olacağımı umuyordum.

Şimdiye kadar gördüğüm karşılamaya bakılırsa, bunun gerçekleşeceğine kesin gözüyle bakıyordum.

Ve hızlı.

Hafta sonuna kadar falan.

Özellikle de Piper beni tatlılarla kandıracaksa.

"Elimde iyi bir dedikodu yok," dedim. "Ama olursa, söz veriyorum önce sen öğreneceksin. Onlara üstünlük sağlayabiliriz."

Üzülmediğimi gören Joss gülerken Piper'ın omuzları gözle görülür biçimde gevşedi. Güzel taburelerden birini çekip duvardaki meşhur sinek olmak ne kadar eğlenceli olsa da, Eli'ı görmek için sabırsızlanıyordum.

Ve neler olduğunu öğrenmek için.

Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi, Piper başını geldiğimiz kapıya doğru eğdi. "Hadi gidip adamını görelim."

Bir koridordan daha geçerek bitmemiş bir odaya girdik. Piper açıklarken etrafı işaret etti. "Bina tasarlanırken, kiraya verebilmek için bazı birimleri tamamlanmamış halde bıraktık."

"Burada başka işletmeler de var mı?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Sadece garaj ve fırın. Ve tabii ki senin yerin."

Göğsümdeki gerginlik azaldı ve biraz daha rahat nefes aldım. Oda hamdı.

Armatür, döşeme ya da renk yoktu. Ama

bu sadece boş bir sayfa olduğu anlamına

geliyordu. Ürkütücü, seri katil benzeri

boş bir sayfa. *Bununla çalışabilirim.*

Her şey yoluna girecek.

Kendimi her şeyin yolunda gideceğine ikna etmeye çalışırken neredeyse Piper'ın odadan çıkışını kaçıırıyordum. Ona yetişmek için acele ettim.

"Nereye gidiyoruz?" diye

sordum. "Stüdyona."

Kaşlarım çatıldı. "Bunun olacağını sanıyordum?"

Piper güldü. "Asla olmaz. Yani, eğer istersen olabilir. Ama karar vermeden önce diğer seçeneği de görmelisin."

Etrafımızda dönüp dururken ben de onu takip ettim ve yön duygum tamamen kayboldu. Neredeyse başladığımız yere geri dönüyormuşuz gibi hissediyordum. "O zaman neden bana o odayı gösterdin?"

"Zaman kazanmak için."

Ne hakkında konuştuğunu soramadan, dramatik bir hareketle kapıyı açtı.

Ve nefesim kesildi.

Eli odanın ortasında duruyordu.

Gömleksiz.

Terli.

Sıcak.

"Güzel Posey," diye gürledi, elindeki her şeyi bırakıp mesafeyi kapatarak.

"Ve bu da benim işaretim."

Eli beni kapı pervazına doğru iterken Piper'ın geri çekilen ayak seslerini belli belirsiz duyuyordum. Sanki haftalardır birbirimizi görmemişiz gibi ağzı ağzıma yapıştı.

Aylar.

Yıllar.

Aldı, aldı ve aldı.

Elleri saçlarımda ve vücudu benimkini hapsederken, öpücüğün hakimi o olabilirdi ama ben hemen karşılık verdim. Dilim onun kine karıştı, vücudum nefessiz ve muhtaç kalana kadar eğildi.

Ağzını ayırarak alnını benimkine bastırdı. "Yarına kadar burada olmaman gerekiyordu."

Öpücüğü ve dokunuşuyla çelişen sözlerinden hayal kırıklığı damlıyordu.

Duygusal kırbaç beni sarstı.

"Gidebilirim," diye tersledim.

Ama tavrımdan etkilenmemişti. Aslında, sert aletin karnıma bastırması bana tavrımdan hoşlandığını hatırlattı.

"Deneyebilirsin," diye gürlledi gülümseyerek.

Ama içimde şaka yapmadığına dair belirgin bir

his vardı. "Neler oluyor Eli?" diye sordum.

Gülümsemesi ukala bir sırıtışa dönüştü. "Bir kez daha, sadece benim için gözlerin varmış gibi, güzel Posey."

Bir adım uzaklaştı ve ne demek istediğini anladım. Ve tekrar nefesim kesildi.

Winter Falls'taki ofisimi çok seviyordum. Bunu asla tekrarlayamayacağımdan endişeleniyordum.

Ve Eli onu taklit etmemişti.

Daha iyisini yapmıştı.

Güzel masa. Doldurulmayı bekleyen devasa kitaplık. Yemyeşil halı. Güzel lavanta rengi duvarlar. Çay istasyonu ile tamamlanmış mini buzdolabı ve mini mutfak. Üzerinde uyunabilecek kadar büyük bir kanepe.

Ya da başka şeyler yapmak.

Eli beni bırakarak odanın diğer ucuna yürüdü ve bir kapı açtı. "Banyo." Diğer kapıya doğru ilerledi. "Ve kayıt stüdyonuz, nakliyeciler geldiğinde eşyalarınız için hazır."

Küçük dolap büyüklüğündeki oda boştu, ki bu mükemmeldi.

Benim gibi bir kontrol manyağının kendi sandalyesine ve mikrofonuna ihtiyacı vardı ve o da bunu biliyordu.

Eli, boyacı bantlarının kaldığı ve prizlerin açıkta kaldığı birkaç bölümü işaret etti. "Sen gelmeden önce bitmesini istedim. Jake'in işi bittikten sonra gelip son rötuşları yapmama yardım etmesi gerekiyordu."

Bu Jake'in erken gelmemden duyduğu hayal kırıklığını açıklıyor. Korkunç belalı bir romantik.

"Eğer yardımı olacaksa, Piper seni oyalamaya çalıştı," dedim ona, unuttuğum ödül çantasını kaldırarak.

Onları öpüp sersemletecek bir erkek varken kimin şekerli tatlıya ihtiyacı vardı ki?

Şanslıyım ki ikisine de sahiptim.

Odayla ilgili her şeye bayıldım. Eğer Piper'ın bana gösterdiği diğer oda gibi başladıysa, Eli odayı hazırlamak için çok uğraşmıştı.

Benim için.

Bu yüzden ona yakındım.

İşte bu yüzden "Koridorun karşısındaki kapı garaja mı açılıyor?" diye sormak beni öldürüyor.

"Öyle."

"Ve sanırım çok sayıda gürültülü elektrikli alet ve ekipman kullanılıyor?"

"Var." "Eli..."

Nankör bir hödük gibi görünmeden neye ihtiyacım olduğunu nasıl söyleyeceğimi bulamadan telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazdı. Birkaç dakika sonra, korktuğum o yüksek sesler odaya girdi.

Suçluluk duygusu ve hayal kırıklığı göğsümde ağır bir şekilde oturuyordu.

"Kapıyı kapat," diye emretti Eli.

Dediğini yaptım ve her şey kesildi. Her şey. Boğuk bir uğultu bile yoktu.

"Burada sorunsuz çalışabileceğinizden emin olmak istedik, bu nedenle bu oda ve kayıt dolabınızın her ikisi de ses geçirmez."

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Onca şehirdeki onca bar arasından benim bulduğum bara girdiği için çok mutluyum.

Eli beni duvara yapıştırana kadar aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bir şey söyle, güzel Posey."

Ne diyebilirdim ki?

Bunu nasıl söyleyebildim ki?

Yaşamak için ateş, şehvet ve aşk ilanlarıyla dolu güzel sözler okuyorum.

Ama onlar başkasınıydı. Hissettiklerimi nasıl dile getireceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ben de bir sonraki en iyi şeyi seçtim.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak vücudumu onunkine bastırdım ve sesimi boğucu bir fısıltıya indirdim. "Bu odanın ne kadar ses geçirmez olduğunu söylemiştin?"

Göğsünden bir hırıltı yükseldi, bunu hem duydum hem de lezzetli bir şekilde hissettim.

Her şey çığırından çıkmadan önce aldığım tek uyarı buydu.

Çantam ve ikram yere düştü. Sonra benim giysilerim ve Eli'inki geldi. Ağzı ve elleri açıkta kalan tenimin ulaşabildiği her santiminde gezindi.

Parmak uçlarımı sert göğsünde gezdirdim.

Karın kaslarının iniş ve çıkışlarında.

Kalçalarının ağız sulandıran V şeklindeki kaslarından aşağıya doğru. İsteddiğime ulaşana kadar.

İhtiyacım olan şey.

"Tanrım, seni özledim," diye ısırıldı Eli, dudakları göğsümün üzerinde gezinirken. Kıvrımlıydım.

Yumuşak.

Thicc-iki C ile.

Ama bu Eli'nın beni kaldırıp kapıya doğru itmesini engellemedi. Sonra da duvara. Sonunda kanepeye indiğimizde, son saniyede yuvarlandı, böylece ona biniyordum.

Yavaş gitmek istedim. Acele etmek istemedim. Onunla tekrar birlikte olmanın tadını çıkarmak. Onunla konuşmak da istiyordum. Söylemek istediğim çok şey vardı. Ve çok uzun zaman geçtiği için, onun tadına bakmak istedim.

Ama bunların hepsi bekleyebilirdi.

Zamanımız vardı. Hiçbir yere gitmiyordum.

Aramızda çatırdayan aciliyet duygusuna teslim olarak, kendimi konumlandırmak için kalkmadan önce sikini kavradım. Kendimi yavaşça alçaltma şansım olmadı. Eli kalçalarımı kavradı ve benimle buluşmak için eğilirken aynı anda beni aşağıya çarptı.

Sabırsız.

Çılgınca.

Çaresiz.

Vahşi ve çılgıncaydı ve bir buluşmada olması gereken her şey vardı. Çok geçmeden parçalara ayrıldım, coşku içime işledi.

Ama bu Eli için yeterli değildi.

Klitorisimi ovmak için başparmağını kullanırken hızı ve itişlerinin gücü acımasız kaldı.

Onunla savaşmak istesem bile -ki istemedim- hiç şansım yoktu. Hassas, iğ ve güzel bir şekilde kullanıldığında benden daha da fazlasını aldı. Boşaldığım zaman yalnız değıldim. Onun alçak iniltisi benim sert pantolonumla karıştı.

Uzun bir süre bu şekilde kilitli kaldık, biz nefeslerimizi tutarken Eli'nin dudakları tenimi sıyırıp okşadı. Ayrıldığımızda başını kanepenin arkalığına yasladı. "şunu çekmeliyim" diye mırıldandığında sesi mizah ve sıcaklıkla doluydu.

Gözlerimi kaslı boynunun büyüleyici kavisinden, yontulmuş çenesinin açısından ve ağızının hınzır kıvrımından ayırarak bakışlarını yukarı doğru takip ettim.

Sonra bir kahkaha patlattım.

Çünkü kanepenin üzerine o güne kadar gördüğüm en büyük plastik geyik kafası monte edilmişti. Holografik parıltılarla kaplanmıştı ve boynuzlarının arasına bir pankart asılmıştı.

Beni kendine çeken Eli, yukarıda yazılı kelimeleri yankıladı. "Evine hoş geldin, benim güzel Posey'im."

ELI

Noel Arifesi

"BU HARİKA DEĞİL Mİ?"

Değıldi.

En azından Posey'nin düşündüğü şekilde değıl.

Kalabalık pazar yerinde koşuşturan diğer insanlar da kesinlikle bunun harika olduğunu düşünüyor gibi görünmüyorlardı.

Başka bir yerde olmak için sol taşaklarını vereceklermiş gibi görünmüyorlardı.

Bu konuda onlarla birlikteydim. Özellikle de başka bir yerde Posey ile yatakta çıplak olmak söz konusuysa.

Yüzüme binerken. Ya da

sikime.

Söz konusu o olduğunda, seçici

değıldim. Ama kadınıım ışıkları

severdi.

Kışlık giysileri içindeki gülünç ördek yavrusu heykelleri hoşuna gitmişti.

Kalabalığı bile severdi.

Her yer kaos ve hüsrân içindeydi ama omzunun üzerinden baktı ve bana sırtıttı. Mutluydu.

Çok neşeli.

İşte bu yüzden çenemi kaldırdım. "Evet, bu harika."

Saçmalıklarına inandığından değil. Gözlerini devirdi ama elimi daha sıkı sıkarken bunu tatlı bir gülümsemeyle yaptı.

O gülümseme ve dar taytının içindeki kıcının görüntüsü için onu her yerde takip ederdim.

Sonsuza kadar.

Ama o an için, yeterince bekledim.

Daha fazla bekleyemezdim.

Posey'i kendime doğru çekerek kenara sürükledim, trafiğin akışını bozuyor ve insanları kızdırıyor olmamız umurumda değildi. Ceketinin cebinden şapkasını alıp başına takacak kadar durakladım.

Posey eldivenlerini çekiştirirken gülererek, "Sanırım alışverişiniz bitti," dedi.

"Ara vermem gerekiyordu." Yalan

değildi. Ama gerçek de değildi.

Elini elime alarak çıkışa doğru ittim ve soğuk kış havası ciğerlerimi doldururken içime çektim. Binadan, insan kalabalığından ve mağazaların bulunduğu ana şeritten uzaklaşana kadar durmadım. Kaosu hâlâ duyabiliyorduk. İlahiciler şarkı söylüyor. Müzisyenler çalışıyordu. İnsanlar gülüyor ve konuşuyordu.

Ama bana göre, tüm dünyada sadece iki kişi de olabilirdik.

Posey tepemizdeki ağaçlardan sarkan parıldayan ışıklara baktı. Merakla bakarken renkler güzel yüzünde parıldıyordu.

Sanki sadece ucuz bir ışıklandırma değilmiş gibi. Sanki her Aralık ayında olmuyormuş gibi.

Posey seksiydi. Ateşli. Muhteşemdi. Sevdiğim bir ton şey daha vardı.

Ama içime işleyen o saf mutluluktan. Ve sikimi.

Ve kalp.

Dikkatini bana geri vererek gülümsedi. "Gidebiliriz-"

"Evlen benimle."

Söylemek istediğim daha çok şey vardı. Posey gibi birinin hak ettiği türden sözler. Birlikte karda kaldığımızdan beri düşündüğüm sözler.

Ama hiçbirini dışarı çıkmadı.

"Ne?" diye nefes aldı, beni içimden, sikimden ve kalbimden vurmayı asla ihmal etmeyen o sesiyle.

Elimi cebime attım, yüzük kutusunu çıkardım ve açtım. "Evlen benimle."

Geri çekildi.

Denedi ama gitmesine izin vermeyecektim. O zaman olmaz.

Hiçbir zaman.

Ama o bu konuda iyiydi. Elde ettiği minimum mesafeyi kullanarak en yeni *I love smut* eldivenlerini çıkardı ve bana elini uzattı.

"Bu bir evet mi, güzel Posey?" Ben sordum.

"Tabii ki evet. Milyonlarca evet."

Yüzüğü çıkardım ve ağzına götürmeden önce parmağına geçirdim. Posey'i her öptüğümde olduğu gibi -ya da onunla konuştuğumda, ona dokunduğumda, sadece onu düşündüğümde- sikim anında sertleşti. Bir ton ahlak yasasını çiğnediğimiz için bizi tutuklatmadan önce ağzımı ayırdım ama alnımı onunkine dayadım. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Tamamen ayağa kalktım. "Alışverişe devam etmeye hazır mısınız?"

Bana bakmak için boynunu bükte. Yanıp sönen ışıklar kızarmış yanaklarında titreşiyordu. Gülümsemesi kocaman olmuştu. Gözleri heyecan, merak, hayranlık ve sevgiyle parlıyordu.

Ve sikimin kotuma sürtünmesine neden olan kötü bir sıcaklık.

"Noel dileğimi gerçekleştirdin bile. Hadi eve gidelim ve kucağına oturup sana yeni dileğimi söyleyeyim."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Posey bana ayak uydurmaya çalışırken attığım uzun adımlar kaldırımı yalayıp geçti. Kaymasını istemediğim için kendimi yavaşlamaya zorladım ama bunu bir kolumu ona sıkıca sararak yaptım.

Bakışları bana doğru kaydı. "Bir şartım var." "Adını söyle."

"Tatil beldesinde düğün olmaz."

Evlenme teklif etmek için bir yıl bekledim çünkü tüm değişikliklere alışmak için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bunu benim yatağında, benim kadınıml olarak yaptığı sürece ona bunu vermekte bir sorun görmüyordum.

Ama alışmıştı. Zamanı vardı.

Benim adımı da öğrenmesi için bir yıl beklememin imkanı yoktu. "Bitti ve bitti."

"Onun yerine kaçmalıyız," dedi. "Yakında. Hem de çok yakında."

Onu öpebilmek için aniden durdum. "Bitti ve bitti." "Sonra da balayımız için bir kulübe kiralamak istiyorum." Elini

Üzerinde yüzüğüm olan bir tanesi, bana eziyet etmek için aramıza girdi.

"Haftayı karda geçireceğiz."

Bunu ona verirdim.

Ona neredeyse her şeyi verirdim.

Çünkü bana tek Noel dileğimi vermişti. Güzel Posey'imın etrafındaki yüzüğüm.

SON

*Demi bir çiftin isteyebileceğı en iyi arkadaş/hacker/peri vaftiz annesi.
En iyi arkadaşım Brynne Asher'ın yazdığı Force of Nature adlı öyküye göz
atmak için okumaya devam edin*

DOĞANIN GÜCÜ

BRYNNE ASHER

Pislik

DEMI

"Yap şunu."

"Hayır. Bunu yapmayacağım."

"O kabusu unut ve eyerine geri dön, Demi. Bilirsin, carpe diem-günü yaşa. Instagram'da herkes böyle diyor."

"Instagram'ı önemsedığım gibi, senin de önemsemediğini biliyorum. Ateşe çok yakın dans ettim ve yandım. Artık kendi içgüdülerime güvenmiyorum. Sanırım önümüzdeki on yıl boyunca oturmam gerekiyor."

"Sadece bir kez daha. Şaka ve kıkırdama için."

"Hayır. Bir daha asla."

"Bana ver. Senin için seçeceğim."

Posey telefonuma uzandığında gözlerim büyükannemin çayla servis ettiği porselen tabaklar kadar açılıyor. "Cehennem gibi-"

Ama uygulamayı silmeye ya da cep telefonumu sütyenime sokmaya fırsat bulamadan -ki bu Posey'i durdurur- cep telefonumu terli avuçlarımdan çekip alıyor ve çirkin Noel kazağıyla benden uzaklaşıyor. Ana cadde üzerinde bir bar olan Peak 7 Local'ın sahibi Artie, her yıl düzenlenen Noel partisine ev sahipliği yapar. Arka odayı sadece kasaba sakinleri için açar. Genellikle yılın en sevdiğim zamanlarından biridir. Ama şu anki fiyaskomu düşünürsek, ben bittim. Eve gidip tatil telaşı bitene kadar kış uykusuna yatmak istiyorum, o zaman ne yaptıklarını bilmeyen özentili kayakçılar tarafından biçilmeden pistlere çıkabilirim.

"Ver şunu bana." Son bir saattir içtiğimiz yüksek masanın etrafından dolaniyorum.

Benden daha hızlı ve gözleri yaramazlıkla parlarken başparmağı ışık hızında kaydırıyor. "Ooooh. İşte iyi bir tane."

"Yapma-"

Ama onu durduramıyorum. Elini attığı anda midem bulanıyor. Posey'nin yeşil gözleri üzerime dikiliyor ve *kazanan, kazanan, tavuk yemeği* diye bağırıyor. Lanet olsun ona. "İşte. Uzun boylu, esmer ve profil resmine bakılırsa çok düşünceli - ki bu da senin şu anki ruh haline mükemmel bir şekilde uyuyor. Ayrıca konumunu genişlettim. Bu adam Winter Falls'tan çok ama çok uzakta yaşıyor. Başka bir takipçi için endişelenmene gerek yok. Şerif Baba'dan ipucu alamayan son adamı da az önce ihbar ettiğimize göre, mahallede her şey yoluna girecek."

Ugh.

Cep telefonumu fırlatıyor ama hâlâ altıncı sınıftaki softbol takımımızdaki kadar sakar. Son anda yakalıyorum ve çirkin dede kazağımın üzerindeki küçük ışık demetine dolanıyor. Ama o umursamıyor ve Beyaz Fil hediyesini almak için dönüyor. "Bu eğlenceli bir deney olacak. Uzun mesafeli bir ilişki tam da çöpçatanın istediği şey olabilir. Ve seni tanıyorum Demi. Sağa kaydırduğım için uygulamayı silemeyecek kadar iyisin."

"Yanılıyorsun. Şimdi siliyorum." Kimi kandırıyorum ben? Haklı, şimdi asla silmeyeceğim. Ama bunu kabul etmeyi reddediyorum ve Posey'nin beni kötü bir isilik gibi teşhir ettiği profili açarken telefonumda geziniyormuş gibi yapıyorum.

Yaltaklanıyorum.

Seksi olmadığı için değil.

Seksi.

Kavurucu gibi.

Uzun ve esmer kısmı konusunda şaka yapmıyormuş. Altı-üç yaşında olduğunu iddia ediyor ve beni kıskançlıktan yeşile çeviren gür, dalgalı, siyah saçları var. O dalgaların benim gibi davranmasını sağlamak için beş şişe ürüne ve ozon tabakasında delik açacak kadar saç spreyine ihtiyacı olduğundan şüpheliyim.

Profil fotoğrafı gördüğüm diğer fotoğraflardan farklı. Gıcır gıcır mavi gömleğinin boynu bol, kolları kıvrılmış ve üzerinde bir günün kırıksıklıkları var. Şehrin bir caddesinde yürürken çekilmiş bir aksiyon fotoğrafı. Ama en şok edici olan, mükemmel zeytin derisi ve saat beş gölgesindeki yüzünü gölgeleyen kaş çatması.

Ve kamerayı kapatmak için kullandığı orta parmağı. Yine de, kalın ön kolundan yukarı doğru uzanan ve kıvrılmış kolunun içinde kaybolan damarlar berbat değil.

Yine de kendini bekâr kadınlara pazarlamak için bu resmi seçmiş. Ne oluyor be?

Bu adam New York'tan, özellikle de Manhattan'dan. Bu onun kötü ruh halini açıklayabilir. Biraz rahatladım. Büyük Elma tam olarak yarım dünya uzakta değil, ama şu anki yaşam krizimin nedeni olan Sambal VanDervleté'ye dönüşmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak kadar uzak. Profilini karıştırmamam gerektiğini bilmeliydim. VanDervleté kulağa bir çocuk romanındaki kötü adam gibi geliyor, komşu kasabadan bir makine mühendisi gibi değil.

Hayır, Manhattan'dan gelen kızgın adam Logan Carpino. Bekle. Bu kurgusal bir kötü adamdan daha kötü olabilir.

Carpino mafya diye bağırıyor, hem de yumuşak, PG-network-TV türünden bir mafya değil. Bu adam gerçek, yasal, sert çekirdekli premium kanal mafyası olabilir.

Ve eğer fotoğrafı yeterince korkutucu değilse - seksi o l m a s ı n a rağmen - profili daha kafa karıştırıcı olamazdı.

Ve açıkçası endişe verici.

Cinsiyet: Saf erkek, tüm ekstralarıyla birlikte, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

İlişki Durumu: Özür dilemeden bekar ve evliliğe hiç yakın olmadı.

Yaş: Otuzlu yaşların ortasında ve gelişiyor.

Etnik köken: İtalyan-Amerikan Mükemmellik. Evet, büyük P ile.

Doğum yeri: Omaha, Nebraska. Sakın eleştirme. Üniversite Dünya Serisi var.

Şu anki ikametgahı: Ödeyebileceğinizden daha yüksekte.

Gelir: Tahmin bile edemezsin.

En Yüksek Eğitim Seviyesi: Fark etmez. Nüfusun yüzde doksan dokuzundan daha zekiyim. Diğer yüzde bir kışımı öpebilir. Yine de - belirtmek gerekir ki - yüksek lisansımı Wharton'da yaptım.

Çocuklar: Genetik olarak mükemmel milyarlarca insan, sadece özgür bırakılmayı bekliyor.

İlgi alanlarım: Golf oynamak ve izlemek, pikap basketbolunda kış tekmelemek, matematik, Fortune Dergisi ve Mükemmel saçlarım. P harfine dikkat edin.

Hobilerim: Yönetici asistanımı ve kardeşlerimi kızdırmak.

Meslek: İşle ilgili şeyler.

Bu adam gerçek mi?

İşle ilgili şeyler mi?

Çok mu iddialı? Hepimiz bir çeşit iş yapmıyor muyuz? Yani, ben bilgisayar korsanlığı işindeyim ama profilimde bilgisayar programcısı yazıyor. Sadece becerilerim için benimle ilgilenecek türden insanları çekmeme gerek yok. Takipçi olarak bir makine mühendisinin olması yeterince kötü.

Ama cidden, ne kibirli bir göt! Kim kendini böyle ortaya atar ki? Çoğu pislik, en azından pislikmiş gibi davranacak kadar pisliktir. Kimse götlüğünün reklamını bu şekilde yapmaz.

Sahte bir hesap olmalı.

Evet. Bu o olmalı. Göğsümdeki düğüm çözülüyor ve Sam VanDervleté'nin başına gelenlerin tekrarlanacağı düşüncesi yok olup gidiyor.

Nefes veriyorum. Sanırım iyiyim.

"Ben gidiyorum. Noel'den önce teslim etmem gereken bir projem var. Geç oldu ve biraz dinlenmezsem yarın sesim tost olacak." Posey'nin sesi şimdiye kadar duyduğum en güzel ses. Melodik, pürüzsüz ve evet, hatta seksi. İnsanda oturup saatlerce onu dinleme isteği uyandıran bir tarzı var. Ki ben bunu her zaman yapıyorum. Yeteneklerini kullanıyor ve sesli kitap seslendirerek para kazanıyor.

"Seninle en az bir hafta konuşmayacağım," diye mırıldanıyorum ve telefonumu çantama atıyorum. Bu bir yalan. Posey olmadan asla o kadar uzun süre kalamazdım. "Kendini ortaya koymanın kraliçesi sen değilsin ki. Sen de en az benim kadar berbat birisin... ve öyle değilmiş gibi davranmaya çalışma. Bir daha asla telefonuma dokunamazsın."

Gülmeye cesareti var. "Bununla ne olacağını görmek eğlenceli olacak."

Bakışlarımı ona odaklıyorum. "Bu sahte bir hesap ve sen de bunu biliyorsun."

Yüz ifadesi kendini beğenmiş bir hal alıyor. "Yani uygulamayı silmedin ve bakacak kadar merak ettin. Adam seksi. Ve bir pislik olduğu gerçeğini saklamıyor. Bunu tüm dünyanın görmesi için ortaya koymuş. Hakkını vermelisin - bu bile tek başına kaydırmaya değer."

"Ona hiçbir şey vermeyeceğim."

Paltosunu kollarından silkiyor ve kendi etrafına sarıyor. "Daha sık verirsen daha mutlu olabilirsin."

Başımı salladım. "Senden nefret ediyorum. Güle güle. Dikkatli sür. Gelecek yıl görüşürüz, çünkü bu yılın geri kalanında seni arkadaşlıktan çıkarıyorum."

Omzunun üstünden bağırarak dışarı çıkar, "Her neyse. Yarın beni arayacağını biliyorsun. Ve sırf eğlence olsun diye, sihirli parmak uçlarının işini yapmasına izin ver ve büyük P ile İtalyan seksi araştı. Gerçek olup olmadığını bilmek istiyorum. Her ne kadar aksini iddia etmek istesen de, sen de istiyorsun."

Ağır, panelli kapı kapanmadan önce ona el sallıyorum ve o soğuk, karanlık gecenin içinde kayboluyor.

Hava normalden daha soğuk ve dağları vuracak bir cephe bekleniyor. *Çiftçi Almanığı* bu kışın kötü geçeceğini söylemişti. Şimdiye kadar hedefi tutturamadılar ve kayak pistlerinde normalde olduğu kadar toz yok.

"Seni bırakmamı ister misin, Demi?" Artie barın arkasından seslenir.

Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. "Ben iyiyim. Babam bu gece nöbetçi ve geç olduğu için beni bırakabileceğini söyledi."

Başını sallıyor ve çenesi sertleşiyor. "Takipçini duydum. Bu işi ciddiye almalısın."

"O kadar da kötü değildi. O sadece..." Ne kadar kötü olursa olsun dikkat çekmekten hoşlanmadığım için elimden geleni yapıyorum. "Bu işi bırakmaya hazır değildi. Sapık güçlü bir tanım. Şimdi iyiyim."

Başka bir deyişle, şerif Sam'i ziyaret ettiği için artık iyiyim. Babam Sam'in iyi olmadığına dair bana söz verdi. Babam onu koruma emriyle tehdit edince çok sarsılmış.

"Ben öyle duymadım," diye şarkı söylüyor Artie bardakları yıkarken. "Babanın onu küçük kızından uzak durması için ölümüne tehdit ettiğini duydum."

Dramı küçümsemek için çok fazla ve ben pek de küçük sayılmam. Yirmi sekiz yaşımdayım. "Her şey bitti. Önemli olan tek şey bu."

"Onunla yeni moda bir arkadaşlık uygulamasında tanıştığını duydum. Onlardan uzak dur, Demi. Orada ucubelerden başka bir şey yok. Burada, ait olduğun yerde, Winter Falls'ta biriyle yuva kurmalısın."

Artie'yi hayatım boyunca tanıdım, o yüzden gözlerimi devirmem. Onu severim. Yıllarca futbol takımımın koçluğunu yaptı ve aile dostumuzdur. Ama başka biri bana bu gece ne yapacağımı söylerse.

"İşte benim kızım."

Soğuk hava barın içinde dolanıyor. Döndüğümde Şerif Joel Benjamin açık kapıda dimdik duruyor, arkasındaki sokak lambalarında kar taneleri parlıyor. "Hey, baba."

"Joel!" Artie bağıyor.

Babam çenesini kaldırıyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Hazır mısın? Dağın diğer tarafından bir telefon aldık. Birinin lastiği patlamış. Yolda seni eve bırakırım."

"Evet. Yorgunum ve yarın uzun bir gün olacak." Çantamı omzuma atıyorum ve bara dönüyorum. "Hoşça kal Artie ve teşekkürler! Eğlenceli bir geceydi."

Kapıya doğru yöneliyorum ve babam kolunu omuzlarıma doluyor. "Eğlenceli, ha? Başka birini tehdit etmem gerekecek mi?"

Cep telefonumun çantamda bir delik açtığını düşünüyorum. Posey önermeden önce İtalyan fıstığı araştırmak için can atıyordum. Hâlâ o pisliğin gerçek olmasının mümkün olduğunu sanmıyorum. En azından ciddiye alınmak isteyen birinin. Bir kadın bunu üstlenmek için deli olmalı.

Logan Carpino, kurgusal pislik-slash-mafya patronu başka bir mütevazı kadını rahatsız edebilir.

Online randevularla işim bitti.

DAHA FAZLASINI BURADAN OKUYABİLİRSİNİZ [KİTABIM](#)

En İyi Kase Senaryosu'ndan genişletilmiş bir sonsöz için okumaya devam edin

EN IYI KASE SENARYOSU

BONUS EPİLOG

Son epiloglarından sekiz ay kadar sonra.

Harlow

"Ben kirli değilim."

"Umurumda değil.

Kullan onu."

"Kullandım-"

"Tekrar."

"Tek yaptığım kapıyı açmaktı ve-"

"Çocuklar," diye iç çekerek araya girdim ve Kase ile Key'in tartışmasını kestim. "Bebeğim, herkesi Lia'yı her tutmak istediklerinde el dezenfektanıyla yıkanmaya zorlayamazsın."

Key, Kase'ye muzaffer bir sırıtış fırlattı. "Gör-"

"Ama," diye devam ettim, dikkatimi Key'e çevirerek, "o kapı koluna kaç kişinin dokunduğunu biliyor musun? Ayrıca, dışarıdaki tezgâha vurup duruyordun, daha fazla jöleye ulaşmak için kara kara düşünüyordun. Ellerini yıka."

Kase bana göz kırparak, "Sana söylemiştim," diye mırıldandı.

Key yeterince hijyenik hale geldiğinde, Kase onun hastane odasına girmesine izin verdi.

Key, nadiren gördüğüm kocaman bir sırıtışla eğildi ve Lia'yı kollarımdan çekip almadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu. "Merhaba prenses. Bu senin en sevdiğin Key Amcan. Bunu unutma. En sevdiğin. Jake Amca'nın kafanı yalanlarla doldurmaya çalıştığını duydum. En sevdiğinin o olduğunu söyleyerek." Alay etti. "Ama sen buna kanmayacak kadar zekisin."

"Sadece altı saatlik olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ben sordum.

"Bu yüzden ona şimdi öğretmeye başlamalıyım."

Lia telaşlanmaya başlayınca Kase ona doğru uzandı. "Ağlaması seninle aynı fikirde olmadığını gösteriyor."

"Hayır." Key yumuşak bir hareketle vücudunu dikleştirdi ve başını göğsüne yasladı. Sallanarak hafifçe sırtını sıvazladı.

Çığlıkları anında kesildi. Hâlâ yapış yapış olan gözlerini açtığı anda, parlak mavileri babasına yönelmişti.

"Sanırım bu, favorinin kim olduğu sorusunu yanıtlıyor," diye övündü kocam.

"Zaten hastanede olmamız iyi bir şey." Dikkatlice doğruldum ve Key'in bana getirdiği dev kahveyi aldım. "Egon tehlikeli seviyelere yaklaşıyor olmalı."

Yumruklarını yatağa dayayan Kase, yüzünü görebildiğim tek yer olana kadar eğildi. "Benim seksi karım lanet bir süper kahraman oldu ve bana güzel bir kız çocuğu verdi. Gurur duyulacak ne var ki?"

"İyi bir noktaya değindin," diye fısıldadım, sırtışıma gizlemeye çalışarak. "Eğer bir süper kahramansam, bu nihayet bu lanet yataktan çıkabileceğim anlamına mı geliyor?"

Halia Rose Teo'ya babasının sabrı miras kalmamıştı. Otuz haftadan biraz daha kısa bir süre sonra, artık yola çıkma zamanının geldiğine karar vermişti. Birkaç gün hastanede yatmak zorunda kaldım ve ardından yedi hafta boyunca yatak istirahati yaptım.

Ve onun kusursuz zamanlaması sayesinde, tüm bunlar yeni evimizi kapattıktan hemen sonra gerçekleşti. Tam anlamıyla hemen sonra. Saatler sonra.

Kase boya yaparken beni yeni evde istememişti, bu yüzden birkaç günümü annemde geçirmiştim.

Eğer Kase'nin koruyucu olduğunu düşünseydim, annem, Hadley ve Abbey'den oluşan üçlü tehdidin yanında hiçbir şeydi. Yataktan çıkma sürem sıkı bir şekilde denetleniyordu, zorladığımdan değil. Öte yandan diyetimi hazmetmek daha zordu.

Kelimenin tam anlamıyla.

Kafein, şeker ve tuzlu her şeyin belirgin bir eksikliği vardı. Bu da hamilelikte en çok arzuladığım şeyler olan aşırı baharatlı et çubukları ve fıstık ezmeli M&M'lerin yasak meyve olduğu anlamına geliyordu.

Bu ironikti çünkü meyve yasak değildi. Hem de hiç. Hayatımda bir daha yaban mersinli açai smoothie görmeseydim, çok erken olurdu.

Boya dumanı gittiğinde, evim gibi hissetmediğim bir yere gitmiştim. Orada bir gece bile geçirmemiştim. Duygusaldı.

Ya da hormonal bir
durumdaydım.
Muhtemelen ikisi
de.

Kase ve çocuklar her şeyi uygun odalara taşımışlardı, ancak çok az şey paketinden çıkarılmış ya da kurulmuştu. Bunun yerine, Kase gülünç derecede rahat bir şilte almıştı, onu odadan odaya taşıyordu, böylece ben neyin nereye gideceğine dair fikrimi söylerken dinlenebilecektim.

Harikalar yaratmıştı.

Bir süre için.

Ama sonra kabin ateşi çılgınlığına geri döndük. Arkadaşlarımızı bir oyun gecesi için çağırmanın yardımcı olacağını düşünmüştüm ama Lia'nın başka fikirleri vardı.

Dışarıda bırakılmaktan bıktığına karar vermiş olmalı ki dramatik bir giriş yaptı.

Şaşırtıcı derecede karmaşık olmayan bir doğumun ardından Halia doğdu. Üç hafta erken doğmasına rağmen, sevimli bir şekilde tombul ve sağlıklıydı.

Kase bana baktı. "Ayakta durabilecek kadar iyi hissediyor musun, ipo?"

Koridorda koşmaya hazır hissediyordum. Yeniden özgürlüğe kavuşmak istiyordum. Ama bu lanet yataktan çıkmaya razıydım. "Hemşireye haber vermem gerekiyor."

Hemşire içeri girdiğinde Key bizi yalnız bırakmak için döndü. "Lia'ya şu köşeyi göstereyim."

Yaşlı bir kadın gibi hareket ederek, milyonlarca kilometre yürüyerek banyoya gittim. Tuvaleti kullandım ve temizlendim; her ikisi de beklediğimden çok daha zorlu ve acı vericiydi. Aynı zamanda bir hemşire ve bir sprej şişesi içeren bir takım aktivitesiydi.

Yatağa geri döndüğümde, aslında tırmandığım için mutluydum. "Hey, bebek istifçisi, kızımı geri alabilir miyim?" diye sordum.

İsteksiz olduğu her halinden belli olan Key, Lia'yı dikkatlice kollarıma verdi. "Ona veremeyeceğim bir şey için ağzını oynattığına göre, bunun iyi bir fikir olduğunu tahmin ediyorum."

Onu emzirmek için yerleştirirken gözlerimi güzelliğinden ayıramıyordum. Acı verici bir güzellikti ama sorun değildi. Küçük burnu. Kalın kirpiklerle çevrili iri gözleri. Yanakları.

Key ve Kase'nin sohbetini dinlerken büyülenmiş gibiydim, sessizce her şeyi kavırıyordum.

Lia uykuya dalmadan önce birkaç dakika yemek yedi.

İyi fikir, kalbim.

Onu ayağa kaldırdım ve bir esnemeyle savaşıırken sırtını sıvazladım.

"Ben gidiyorum." Key başını kapıya doğru eğdi. "Siz ikiniz dinlenin."

"Sorun değil." Gülümsedim. "Annem ve Hadley yakında burada olurlar, en azından kal-"

"Dinlen." Key, Lia ve bana birer yanak öpücüğü daha kondurarak gitti; giderken jölemi de kemiriyordu.

Ağırlaşan göz kapaklarım inmeye başladı ama ben uykuya dalamadan koridorda biri durmadan konuşmaya başladı.

"Alçak Alçak!" Hadley bir aksiyon filmi çekiyormuş gibi içeri dalmadan saniyeler önce duydum. "Onu tutabilir miyim? Okuldaki herkese teyze olduğumu söylüyordum! Bazı arkadaşlarım yetişkin olmadan teyze olunamayacağını düşünüyordu ama Bay Devlin onlara söyledi. Ve şimdi hepsi çok kıskanıyor. Bütün gün sandalyemde dans edip geri sayım yaptım." Sonunda nefes almak için duran Hadley'nin gözleri Lia'ya takıldı. Gözyaşlarını kırpttırırken yüzü kızardı.

"Hads..." Ben başladım.

Küçük kız kardeşim bir süredir bebektir. Yaşayan en tatlı çocuk olduğu için hepimiz onun üzerine titrerdik.

Umarım artık ailenin en küçüğü olmadığının farkına vardığında bir kriz yaşamıyordur.

Daha iyi bilmeliydim.

"O çok küçük," diye fısıldadı, sesinden sevgi damlıyordu. "Ufacık. Ama çok güzel." Sırıtarak, yeni doğan kızın şerefine pembe ve mor diş tellerini gösterdi. "Ee? Onu tutabilir miyim? Sen sormadan önce ellerimi yıkadım ve dezenfektan kullandım. Annem çok temiz olduğumu, ameliyat yapabileceğimi söyledi."

Yanına gidip yatağı okşadım. "O zaman yukarı tırman." Tutuşuna rehberlik ederek Lia'yı geçirdim.

Hadley ona fısıldadı, başını öptü ve minik yüz hatlarını inceledi. Bana döndüğünde, gülümsemesi yüzünü ikiye bölmekle tehdit ederken bile gözleri yaşlarla doldu. "O şimdiye kadar gördüğüm en güzel bebek. Arkadaşım May'in uzaylıya benzeyen bir kız kardeşi var. Ama Halia çok mükemmel. Ve adı bile *H* ile başlıyor!"

Gözlerimi kırpttırmama neden olan hızlı bir dizi flaştan sonra annem fotoğraf makinesini yere bıraktı ve yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. "Tamam, sıra ninede."

Hadley Lia'ya daha sıkı sarıldı. "Sen zaten sıranı savmıştın."

Annem ve Piper doğum sancısı konuşulamayacak kadar şiddetlenene kadar benimle kalmışlardı. Lia doğduğunda ve ben kendimi iyi hissettiğimde, kısa bir ziyaret için bekleme odasından geri dönmüşlerdi.

"İlk torunum ve tek bir kucakla mı sınırlıyım?" Annem başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Onu bana ver."

"Peki," dedi Hadley, kelimeyi iç çekerek söyledi. Lia'nın başını öperek isteksizce koruyucu tutuşunu gevşetti.

Kase Lia'yı aldı ve anneme verdi.

"Bana bir iyilik yapar mısın-" Kase yere çöküp önüne oturmadan önce annem söze başladı. Ona gülümseyerek fısıldadı: "Teşekkürler."

"Sorun değil." Kase kollarını bacaklarına dayamış, neredeyse rahat ve gevşemiş görünüyordu.

Neredeyse.

Yataktaki görüş açımdan, ön kolunun nasıl esnediğini, annem her hareket ettiğinde kaslarının nasıl gerildiğini görebiliyordum.

Yakın zamanda MS'in alevlenmesi nedeniyle annem yüksek dozda IV steroid, sinir ağrısı ilacı ve bir sürü başka enjeksiyon ve hap kullanıyordu. Zaten halsizlik ve titreme eğilimi vardı ama tedaviyle birlikte her ikisi de daha da artmıştı. Günün erken saatlerinde Lia'yı kucağına almakta bile tereddüt etmiş, ancak Kase onun önünde oturmayı kabul edince yumuşamıştı.

Fotoğraf makinesini alarak, kendimi o ana bırakmadan önce fotoğraflarını çektim. Onları izleyebilmek için arkama yaslandım ve başımı yana eğdim.

Kase annesinin söylediği bir şeye sırtıttı, gözleri parlak ve mutluydu. Elini kısa saçlarının arasında gezdirdi ama bu, dağınıklığı toparlamak için hiçbir işe yaramadı.

Bebeklerin tombul ellerine geçirdikleri her şeyi tutup çekmeyi ne kadar sevdiklerini ilk elden deneyimledikten sonra, Kase saçlarını kesmeyi gündeme getirmişti. Saçlarının ağırlığıyla birlikte, sürekli geriye çekilirse başını ve boynunu zorlayacaktı.

Reddetmiştim. *Şiddetle.*

Ta ki aynı sevimli bebek saçımı sertçe çekene kadar. Bunu tecrübe ettikten sonra yumuşamıştım.

Onu mutfağa kısa saçlarla girerken görmek beni şok etmişti. O kadar ki, yemek tabağımı düşürmüştüm.

Ama çok seksi görünüyordu.

Kısa saçları güçlü çenesini ortaya çıkarıyordu. Mavi gözleri hâlâ yoğun ve unutulmaz güzellikteydi.

Anneme sırttırken, dolgun dudakları da dahil olmak üzere yan profilini ne kadar çok görebildiğimi fark ettim.

Onu öpmek istedim.

Ve yatak istirahati yatmadan önce başka bir şey yapmamak anlamına geldiğinden, çok daha fazlasını yapmak istiyordum.

Ama ben bile bunun bir süre olmayacağını biliyordum. Bu yüzden onu öpmeye razı oldum.

Sonra görüşürüz.

Hareket edebildiğim

zaman. Hızlı bir

dinlenmeden sonra.

Gözlerimi kıptım, gözlerim kapalı kaldı ve uykuya daldım.

KASE

Lani.

Moe'uhane.

Dört yılını Harlow'a cenneti vermeye çalışarak geçirdim. Onun hayatını bir rüya haline getirmeye çalıştım.

Halia'ya bakarken, minik başını elime koymuşken, Harlow'a bana verdiklerinin tamamını vermeye asla yaklaşamayacağımı fark ettim.

Ama bu, denemek için kıcıımı yırtmayacağım anlamına gelmiyordu.

Uyuyan karıma bir göz attım. Helena ve Hadley'nin ziyareti sırasında uyuyakalmış, onlar gittikten kısa bir süre sonra uyanmıştı. Hızlı bir akşam yemeğinden ve yürüyüşten sonra tekrar yatağa girip uykuya dalmış, sadece Lia'yı beslemek için kıpırdanmıştı.

Hemşire Lia'yı gece için kreşe götürmeye gelmişti ama ben onu bırakmaya hazır değildim. Sakin sessizliğin tadını çıkarmak için zamanım vardı.

Harlow'un yüzü çoğunlukla evden getirmekte ısrar ettiği battaniye tarafından gizlenmişti. Vahşi kızıl saçları her tarafa dağılmış, çilleri hamilelik hormonları yüzünden daha da koyulaşmıştı.

Muhteşem.

Lanet bir süper kahraman.

Lia'nın şapkasını dikkatlice çıkarıp elimi kızıl saçlarının üzerinde hafifçe gezdirdim. Yumuşak, ince telli saçları annesininki gibi vahşi bir şekilde her yere dağılmıştı.

Kamburlaşmış başını oynattığında, Harlow'u uyandırmamak için onu zıplatmak üzere yer değiştirdim. Ama Lia ağlamadı.

Parlak mavi gözleri açıldı ve benimkilerle buluştu. Halia Rose.

Bir kızımız olacağını öğrendiğimizde, Harlow'un Willa ismini koyma önerisini geri çevirmiştım. Kız kardeşimi her zaman sevmiştim ve uzun zaman önce onunla barışmıştım. Ama asla tanışamayacağı yeğenine kendi adını verme onurunu hak etmiyordu.

Harlow aylarca araştırdıktan sonra Halia ismini belirsiz bir internet sitesinde bulmuştu.

Hawaiian, *sevilen birini anmak* anlamına geliyordu.

İkimizin de yaşadığı kayıplar düşünöldüğünde, bu mükemmeldi. Hadley'nin de belirttiğı gibi, *H ile* başlıyordu.

"Merhaba *kaikamahine*," diye fısıldadım kızıma, kundağını bir burrito gibi sıkarak. "Annenin zamanlamasına sahip olman pek hoşuma gitmiyor ama burada olduğun için mutluyum. Seni seviyorum. Anneni seviyorum. Benim moe'uhane'm gittikçe daha iyi oluyor."

Lia yavaşça gözlerini kapattı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Harlow yataktan. Yan dönerek kendi battaniye dürümünü sıkıca sardı. "O acıyı bir daha yaşamak ister miyim bilmiyorum. Ama ona sarılışını izlerken, yumurtalıklarım sana bebek vermeye devam etmem için çığlık atmaya başladı bile. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Daha büyük bir ev almamız iyi bir şey mi?"

Esnerken başını salladı. "Bu yorgunluktan aklımı kaçırdığımın kanıtı. Sanırım gece bez değıştirme işini sen üstlenirsen daha iyi olacak."

Bebegi uyandırmamaya dikkat ederek güldüm. "Anlaştık."

"Güzel." Harlow gözlerini kapattı. "Çünkü yakında kakasını yapacak. İyi eğlenceler."

Bir dakikadan kısa bir süre sonra, karımın düzgün nefes alması uyuduğunu gösteriyordu.

Aradan beş dakika geçmeden gelen güröltü ve ardından gelen kötü koku onun da haklı olduğunu gösteriyordu.

Hiç şaşırmadım.

Son... yine

LAYLA FROST İLE BAĞLANTI KURUN

Lütfen beni takip edin. En iyi memleri paylaşıyorum.

www.facebook.com/groups/LaylaFrostCupcakes <https://laylafrostwrites.com>

E-posta: [contact@ laylafrostwrites.com](mailto:contact@laylafrostwrites.com)

facebook.com/LaylaFrostWrites

instagram.com/laylafrostauthor/

amazon.com/Layla-Frost/e/B00VJMSYKQ

LAYLA FROST'UN BAŞLIKLARI

DILLON KARDEŞLER

[Layla Frost' Hasarlı](#) tan [Brynne Asher](#) Ölümçül
(Benim [Kitabım](#)) 'dan (Benim [Kitabım](#))

DÖRT

[Styx](#) (Benim [Kitabım](#))
[Stoned](#) (Benim [Kitabım](#))

HYDE SERİSİ

[Hyde and Seek](#) (Benim [Kitabım](#))
[En İyi Kase Senaryosu](#) (Benim [Kitabım](#))
[Nox'a Kadar: Sonsuza Kadar Mutlu Alfa Dünyası](#) (Benim [Kitabım](#))
[Kargaşaya Kadar](#) (Benim [Kitabım](#)) [Vahşi Kötü Saplantı](#) (Benim [Kitabım](#))

STANDALONLAR

[Bizimle Ol](#) (Kitabım)
[Teslim](#) (Kitabım)
[Küçük Güvercin](#) (Benim [Kitabım](#))

YAZAR HAKKINDA

Layla Frost büyürken ablasından aşırđıđı Sweet Valley High kitaplarını okumak için el feneriyle battaniyesinin altına saklanırdı. Çok geçmeden okulda ders sırasında gizli Harlequin'leri okumaya başladı. Bu durum, "sadece bir bölüm daha" sözünün ardından tüm gece kitap okumaya dönüştü.

Okuma sevgisi, özellikle de romantizm türü, erken yaşlarda kök saldı ve kendi hikayelerini yazma zamanı gelene kadar ölçülemez bir şekilde büyüdü.

Layla Frost yazmadığı zamanlarda buzlu kahveye, biblolara, bitkilere ve tavuklarına derin bir sevgi duyan bir uykusuzluk hastasıdır. Aynı zamanda dünyanın en iyi annesi, ama çocukları onun havalı olduğunu düşünüyor... öyle.



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

